

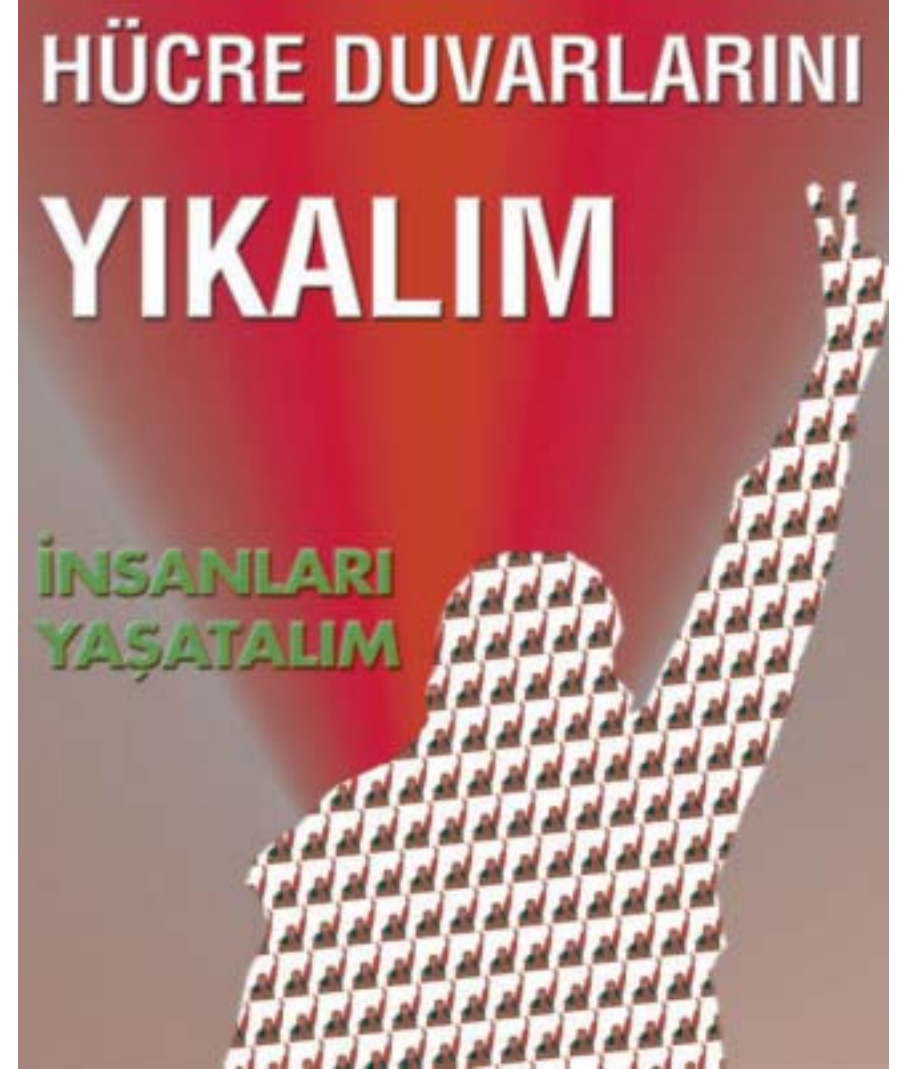
YA BUNUN YAPTIKLARI KİMİN BİLGİSİ DAHİLİNDE?

Em. General **VELİ KÜÇÜK**,
Mafyacı **SEDAT PEKER**'in
gecesinde
Turancılık Nutku Attı...

Ekmek **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 11
03 Haziran 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Onlar ve bizimkiler

Gören adam sanıyor. Kalıbına bakıyor, mevkisine, makamına bakıyor, bir şey sanıyor. Apoletlerin, göğüsle-re takılmış nişanların, korumalar eşli-ğinde kasım kasım gidiş gelişlerin, devletin bilmem nesi diye sıfatı olan makamların gizlediği kişilikler, bir gün çırılçıplak çıkıyor karşımıza. Ka-ba, cahil, ürkek ve korkak... Üç keli-meyi bir araya getiremiyor, bir gün söylediğini ertesi gün savunamıyor...

Hani bir zamanlar "herkesi titret-en", bakanların bile laf geçiremediği bir Nusret Demiral vardı hatırlarsınız; DGM Başsavcısıydı. Devlet ondan so-rulurdu. Emekli olunca koşu koşu MHP'ye gitti... MHP de bir şey san-mıştı onu, törenler yaptı alırken... Sonra o "herkesin titredığı" kalıbın arkasında içi boş, ciddiyetsiz, cahil bi-rinin olduğu görülmüştü... O kadar ki, MHP'ye bile yaramazdı...

Mesela hatırlayın: Bir gurup eski general Korkut Eken için "cengaver-ce" bir çıkış yapmışlardı. Sonra ertesi gün, gazetecilerden biri bir kaç soru sordu o generallerden birine. Hepini-zin aynı gün böyle bir açıklama yap-ması tesadüf mü dedi. Koskoca gene-ral, soruyu kimin sorduğunu hatırla-yamıyorum, not da almamışım diye il-kokul çocuklarının bile daha akıllıca ve ustacasını bulabileceği yalanlara sı-ğınverdi... Bunlar koca koca orduları yönetmişlerdi oysa...

Veli Küçük'lere, Nuh Mete Yü-kel'lere bakın... Apoletler sökülünce, çevrelerindeki o koruma duvarları kalkınca, işte ortaya çıkan kişilikler bunlardır.

Bunlar yönetiyor bu ülkeyi. Bunlar vatan millet sakarya diye ahkam kes-iyor. Bunlar sadece ahkam kesmekle kalmıyor, bu ülkenin yiğitlerini, ay-dınlarını da asıp kesiyorlar...

Bildikleri, çok iyi yaptıkları bir şey

daha var; bakın, hepsi, istisnasız, za-manında kurdukları ilişkilerle, kimbi-lir yaptıkları hangi hukuksuzluklarla, bir mafyacının, bir bankacının, bir holdingin kanadı altına sığınmış, ken-dilerini kurtarmışlardır.

"Vatan millet sakarya" için asıp ke-sen, ama kendi tırnağını bile feda edemeyen, "Vatan millet sakarya" de-yip kendi çıkarlarından başka bir şey düşünmeyip dünyalıklarını kurtaran kişilikler...

Ve bizimkiler... Bizimkileri düşü-nün bir de... Bizimkilerin fedakarlık-larını, çektiği cefaları... kahramanlık-larını, bilgeliklerini düşünün.

Bir deri bir kemik kalmış, hala göz-leri ateş gibi... Tutsak edilmiş, zincirle-re vurulmuş, aslan gibi... F tiplerinin hücrelerine kapatılmış, kafesteki aslan gibi... zulme karşı kükrüyor.

Eşeğe aslan postu giydirense de eşek yine eşektir... Ve aslanları, kafe-se kapatsalar da yine aslandır.

Bizimkilerin alınlarına bağlanmış kızıl bantları iktidara alternatif bir partinin bayrağı sayın; çünkü özünde öyledir. O kızıl bantların her biri bir parti programı gibidir.

O programda bağımsız, demokra-tik, sosyalist Türkiye'nin nasıl yaratı-lacağı yazılıdır. Geleceğin Türkiye'si-nin kurmayları da erleri de onların içindedir.

Onların en şaali apoletlerinden da-ha büyük bir onuru temsil eder bizim-kilerin kızıl bantları. Onların en yük-sek ve kutsal mevkilerinden daha kut-saldır özgür tutsaklık...

Onları hep "sözde falan sorumlu-su" diye sunar burjuva medya. "Söz-de" sözünü ulla kullanacaksınız, işte kendi adamlarınız için kullanın. Sözde falanını ordu komutanı, sözde DGM'nin başsavcısı... deyin; daha uy-gun düşecektir. Çünkü normal koşu-larda, sırtlarında "Susurluk otoritesi" olmasa, bunların eline beş koyun ver-seniz, güdemez. Beş çocuk verseniz eğitemez...

**SEDAT PEKER
VELİ KÜÇÜK
dostluğunu gördük!
BAŞKA
HANGİ GENERALLER,
BAŞKA
HANGİ MAFYACILAR-
LA DOST?**

MEMUR HAREKETİ

**Nereden nereye geldi?
Kim varetti,
kim tasfiye etti?
Tüm emekçilerin,
yoksul halkın haklar ve
özgürlükler temelindeki
birliğine hangi kaşa
yapısı engel?**

Düzen kendi

**solunu yaratıyor
ve pazarlıyor**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1996

Yer:

Bayrampaşa hapishanesi

1996 ölüm orucunda ölüm-süzleşecek ilginç Özkeskin ve bayrağı onlardan devralıp 2002 ölüm orucunda ölüm-süzleşerek yoldaşlarına devre-decek olan Doğan Tokmak, 96 direnişi günlerinde yan yana...

**Kıpkızıl bantlar apak alınlarında
Üstlendikleri büyük misyon,
güçlü omuzlarında
bayrak dalga dalga onların ellerinde
bayrak hiç yere düşmüyor
ondan ona**

**kahramanlarımızdan kahramanlarımıza...
Ölüm yürüyüşüundayken güncel haberleri bir
an bile kaçırmayacak kadar hayata bağlılar;
ve hayatlarını gözlerini kırpmadan feda ede-cek kadar, bağlılar ideallerine, halklarına ve vatanlarına...**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınçılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000	Fransa:3 Euro	İngiltere: £ 2
Avrupa: 3 Euro	İsviçre:3 Euro	Belçika: 3 Euro
Almanya:3 Euro	Hollanda:3 Euro	Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: GİM Bulvarı Onur İğnacı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Bağak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatlar Mahallesi Gaziler Caddesi Yenileri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey

Hopa: Kulelti Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. K-1 No:1 HOPARTVİN Tel: 0466 351 32 46

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı

No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşıyaka Eski İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40

Malatya: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kardaşlar İğnacı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mersin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boru İğnacı No: 9 kat: 1 Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Tahirhan Cad. Bozokçay İş Hanı Kat: 3/42 Tel: 0 362 435 25 80

Trabzon: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pusatlar İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğnacı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... Barikatı yıkacağız,
bedelleri göğüsleyeceğiz
- 6... Yaşamı savunmak
duvarları yıkmaktır
- 8... Okan Külekçi; 91. şehit
- 9... İmzalarımız duvarları yıkmak,
insanları yaşatmak için
- 10... Sami Türk IMF ile görüştü?
- 11... Haberler...
- 12... Reformizm, çürütür, yokeder!
- 15... Meydanı
Kamu-Sen'e bırakmayacağız...
- 16... YÖK'ü protesto eden
öğrenciler tutuklandı
- 17... Tel örgülerle kuşatılan Filistin
- 18... Sizde "canlı bomba" sanılabilir,
"canlı bomba" sayılabilirsiniz
- 20... Susurluk'un "gece"si
- 24... Herşey bilgileri dahilinde
- 25... Bahçeli'nin beş şartı
- 26... Hükümetin üç yılı
- 29... Her yer Bergama
- 30... Bağımsız Türkiye...
"Terör listesi"nin
tahsilatçıları geldi
- 31... Göç ve İşsizlik 2
- 34... Halkın Hukuku:
Bir infazın belgeleri ve
katilleri koruyan hukuk
- 35... Yorumsuz...! Önle o zaman!
- 36... Böyle bir Dünya için
- 38... İmparatorluğu onaylatma gezisi
- 40... Kuşaklara sığınıp
kimliğini inkar edenler
- 41... "Listeye alınınca" mı böyle oldu?
- 43... Röportajlar...
- 48... Yurtdışından...
- 49... Halk Türküleri ve öyküleri 3;
Mehmet Sait
- 50... Kahramanlar Ölmez

Barikatı Yıkacağız Bedelleri Göğüsleyeceğiz

20 aydır, ağır ve onurlu bir görevi omuzlarımızda taşıyoruz. 20 aydır büyük bedeller ödedik. Direnişi kırmak için, emperyalizm ve oligarşinin başvurabileceği her yöntem, denendi. Direndik. Direnmeye devam edeceğiz. **Direniş uzun sürecek.** Çünkü, omuzlarımızda taşıdığımız görev, halklarımızın umudunu yaşatma görevidir. Omuzlarımızdaki görev, nice güçlü görünürse görünsün, direnenlere boyun eğdiremeyeceğini bir kez daha tarihe yazmaktır. Omuzlarımızdaki görev, Amerikan emperyalizmine ve oligarşiye karşı, dünya halklarının direniş bayrağını dalgalandırmaktır. Omuzlarımızdaki görev, bugün ülkemizdeki sömürü ve zulme karşı, IMF'ye ve faşizme karşı, en önemli direniş mevzisi durumundaki büyük direnişi, zafere götürmektir.

Direnişi, katliamla, işkenceyle, tecrit hücreleriyle boğmak, yoketmek istediler. Katliamla, tecritle, işkencelerle kıramadılar. Direnişi sessizlikle boğmak istiyorlar. Sessizlikle boğulmasına da izin vermeyiz. Oligarşinin "sessizlikle boğma" politikası, kendisine basından, sendikalara, reformistlere kadar pek çok "sessiz ortak" buldu. Sustular onlar da.

Oligarşi, nasılsa kendiliğinden bitecek beklentisi içinde. Basını, reformizmi, sendikası buna onay veriyor. Herkes bu sessizliğin içinde direnişin "kırılarak" bitmesini bekliyor. Buna izin veremeyeceğiz. Oligarşi bir barikat örmüş; ölümlerimizle, sakatlarımızla, barikattan birer birer tuğlalar çekiyoruz. Susanlar, oligarşinin demagojilerine ortak olanlar, görmezden gelenler, halk güçlerinin birlikteliğini bölenler, barikata tuğla koyuyor. Biz bunun için büyük bedeller ödüyoruz. Tuğlaları birer birer parçalama pahasına da olsa, bu barikatı yıkacağız. Kim hangi demagojiyle direnişin karşısına çıkarsa çıksın, kim sol adına "bırakın" diyerek oligarşiye destek olursa olsun, direniş kendi zafer yolunu örmek zorundadır. Önüne konulan barikatı yıkmak zorundadır. Bu yolu açmak için bedel ödüyoruz.

Bu yürüyüş, kararlılığını "ya ölüm, ya zafer" sözlerinde somutlayan bu direniş, Türkiye'nin geleceği, halkımızın mücadelesinin yarınlardaki şekillenışı açısından tayin edici olacaktır. Ne oligarşinin zulmü, ne de ödenen bedellerin büyüklüğü, bunun görülmesine engel olmamalıdır. Ne sessizlikle, ne de terör demagojisiyle direnişin boğulmasına izin veremeyiz. Terör demagojisiyle her türlü baskının, zulmün mübah sayıldığı bir düzeni kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz. **Bedeller daha da artabilir; bunu göğüsleyeceğiz.**

Oligarşinin direnişin katliamla bastırılması planı boşa çıkarıl-

Direndik. Direnmeye devam edeceğiz. Direniş uzun sürecek.

Direniş, halkımızın, ülkemizin, direniş ve kurtuluş kavgasının geleceği için, kendi zafer yolunu örmek zorundadır. Önüne konulan barikatı yıkmak zorundadır.

Bedeller daha da artabilir; bunu göğüsleyeceğiz.

miştir. Sessizlikle boğma planı boşa çıkarılmıştır. Direnişin “kendiliğinden” biteceği üzerine tüm beklentiler boştur. Bu da gösterilmiştir. 8. ölüm orucu ekipleri, bir yerde bunun da ilanıdır. Tüm bu beklentilerin sahipleri, direniş gerçeği karşısında, kendi konumunu, tavrını, politikasını yeniden ve yeniden gözden geçirmek zorundadır. Direniş sürecektir! Bir yandan direnişi sürdürürken, bir yandan 20 ay boyunca izlenen politikalarla hesaplaşmamızı sürdüreceğiz. Bir yandan direnirken, emekten, halktan, hak ve özgürlüklerden yana her kesimi birleştirme çabalarımızı sürdüreceğiz. Bu çabaların karşılık bulması, çeşitli kesimlerin muhasebesini şart koşar.

Katliam karşısında “bana ne” diyenlerin, ölüleri-miz bir dağ gibi olmuşken, bütün ülke F tiplleştiriliyorken, F tiplerinde olan bitenlere “**gündemimiz değil**” diyenlerin, devrimciliği, demokratlığı sorgulanmaya muhtaçtır. Mutlaka sorgulanacaktır. Hiç kimse bundan kaçamaz. “**Gündemimiz bu değil**” diyenlerin sözlerinin palavra olduğu ortaya çıkmıştır. Hiç bir gündemleri yoktur. Direnişe ilişkin hiç bir şey yapmayanların, başka alanlarla başka bir kavgayı omuzladığı da görülmedi. Gündemimiz bu değil sözlerinin kaçışın kılıfı olduğu ayan beyandır. “**Gündemimiz değil**” dediniz. Peki o zaman bu 20 ay boyunca, biz ölürken, sizin gündeminiz neydi? Ne yaptınız bu gündeme ilişkin? **Bize değil, halka cevap verin. Halka anlatın.** Şu büyük işleri yaptık, şu engellerle karşılaştık, engellere karşı şöyle kavga verdik deyin. **Halk adına, ülke adına, ödenen bedeller adına bunları sorma hakkımız var. Ve soracağız.** Bize “sağduyu” dersi vermeye kalkan legal parti başkanları, her yürüyüşte, her mitingde öne geçip kendini kameralara göstermekten başka ne yapar? “Emek platformları”yla kendini kandıranların, bu platformları, direnişe karşı kullananların, oligarşinin icazetindeki bir kaç eylemi, direnişin karşısına “gündem” diye çıkaranların şimdi tüm halka vermeleri gereken bir hesap yok mu?

PKK’lı tutsaklar, Kürt milliyetçileri, bugün “hapishaneler hücreleştiriliyor” diye feryat halinde. Niye feryat ediyorsunuz? Feryat etmeye hakkınız var mı? Farkınızı devam ettirin, bakalım ne olacak? O zaman “rüşveti” sessiz sedasız kabul ettiniz. Devrimciler katledilip F tiplerine götürülürken, hücrelere atılmama karşılığında sustunuz. Şimdi bunların hesabını verme, mu-

hasebesini yapma zamanıdır. Neler yazdınız, tekrar bakın. “*Fark koyduk*” denildi, “*başka seçenekler var*” denildi, peki ne yapıldı? Hiç bir şey. Ama hala “torpillidirler”, hala farklı koşullardadırlar. Tabii bizim ödediğimiz bedeller sayesinde! Bu “farklılık” ne kadar sürer onu bilemeyiz. Yarın F tiplerine onları da atacaklardır. Bu oligarşi açısından sadece bir zamanlama sorunudur.

1 2 Eylül’ü gördük, yaşadık. “Sıranın” herkese geldiği bir dönemdi. Aydınları, sanatçıları, sendikacıları gördük o zaman. Hapishanelerin kapıları onlar için de ardına kadar açıldı. Teslimiyet kuyruklarına girdiler. İtirafçılar çıktı. Yine çıkar. Teslimiyetin, itirafçılığın kökeninde, burjuvazinin ideolojisiyle kirlenmiş beyinler ve politikalar vardır. Teslimiyetin yolunu, oligarşinin mahkemelerinde “teröristlere, şiddete” karşı olduklarını kanıtlama derdine düşerek açtılar. Bugün de aynı şey; Terör demagojisine karşı çıkmayanları yarın bekleyen benzeri bir teslimiyettir. Emperyalizm ve oligarşi terör diyor. Peki onlar ne diyor? Aynı şey. Bu aynılığın olduğu yerde, haklar ve özgürlükler mücadelesinde doğru bir tavır ve politikanın sahibi olamazlar. Kendi ülkesindeki bu katliamı, direnişi görme-yen, “bırakın ölsünler” diyen, “emir talimatla ölüyorlar” deyip “tarikat, mürid” edebiyatı yapanların, bırakın komünistliği, sosyalistliği, demokrat bile oldukları tartışmalıdır. Beyinleri Adalet Bakanlığı’yla özdeşleşmiştir. Dahası, bu beyinler “terör demagojisi”nin etkisi altındadır. Direnişin karşısında veya uzağında duran tüm reformist kesimlerin asıl sorunu da buradadır.

Oligarşi kurmayca çalışıyor. Sıraya koyuyor. Bu oyun görülmediğinde, güçler bölünüyor. Ama “çatışma”dan kaçanlar, “kurtulmuş” olmuyor. Sonra sıra ona geliyor. Bu gizli, saklı bir plan

**Katliam karşısında “bana ne”
diyenlerin, ölülerimiz bir dağ gibi
olmuşken, bütün ülke
F tiplleştiriliyorken, “gündemimiz
değil” diyenlerin, devrimciliği,
demokratlığı sorgulanmaya
muhtaçtır. Mutlaka
sorgulanacaktır.
Hiç kimse bundan kaçamaz.**

da değil. Sıra, “farkımızı koyduk” diyenlere geldi, “bana ne” diyenlere de, “cepte keklik mi sandınız” diyenlere de, direnenlere “sağduyu, akıllı olmak” dersi veren, “aynı mahallelerden değiliz” teorisi yapanlara da gelecek. Her konuda, her alanın **hücreleştirildiği** bir dönem yaşadığımız, başka deyişle “bütün ülkenin F tiplleştirildiği” konusunda herkes hemfikir görünüyor. Ama bu tesbitin pratikteki karşılığı nedir? “Büyük politika yapmak lazım” mı diyorsunuz. Görelim. Büyük politika, oligarşinin icazetini arayıp bulmaksa, birilerinin kanatları altına sığmıyorsa, bu büyük politika falan değil, basit çıkar hesaplarıdır.

Zarardan dönmesini, yanıltan dönmesini bilin.

Öngörü, sağduyu budur. Bütün siyasi hareketler, kitle örgütleri, gelin hep birlikte yükleneelim. Bizim yöntemlerimizi beğenmeyebilirsiniz. Başka yöntemlerle direnir yüklenin. Başka seçeneklerinizi görelim. Gerçekten ortaya bir seçenek çıkarsa bunu değerlendirelim. Ama bu bir yılı aşan bir tartışmadır ve “alternatif seçenek” düşüncesinin, teorisinin sahiplerinin bir seçenek ortaya koyduğuna tanık olunmadı. Eleştirmek farklı bir şey, saf belirlemek farklı bir şeydir. Aynı saflarda olduğumuzu görmek istiyoruz. Hayır, eleştiri, farklı bir saftan yöneliliyorsa, onu da bilmek isteriz.

Bütün politika AB çizgisine oturmuşsa, orada “sol”culuk kalmamış demektir. AB diyor ki, “**terörist**”. AB çizgisindeki diyeceği de odur neticede. Emperyalizm, devrimci hareketlere, yurtsever hareketlere, haklı ve meşru bir mücadelenin sürdürücülerine “terörist” demiş; ama onu ilgilendirmiyor. Direnişe ilgisizliği ve hatta düşmanlığı da aynı kaynaktan besleniyor.

Herkesin hak ve özgürlükler mücadelesindeki yeri, bu direniş karşısındaki tutumuyla belirlenecektir. Türkiye gerçeği, halkın çeşitli kesimlerinin IMF’nin sömürü ve zulüm politikaları karşısındaki direniş, örgütlenme, mücadele düzeyleri hepimizin gözleri önündedir. Kimse, hiç bir hayali resimle kendini aldatamaz. Çizilecek hiç bir hayali resim, büyük direnişin her devrimci, demokrat örgütlülüğe yüklediği görevleri ortadan kaldırmaz. **İddia ediyoruz;** mevcut koşullarda, kararlılığıyla, örgütlülüğüyle, ideolojik ve siyasi muhtevasıyla, bugün ve yarın üzerinde belirleyici etkide bulunacak **başka bir direniş odağı yoktur.** Direniş yarını biçimlendireceği gibi, herkesin yarınki durumunu da, bugünü, bu direniş karşısındaki konumu belirleyecektir. 1

“Üç kapı üç kilit” önerisi, en geri noktada bir uzlaşmaydı... Artık “üç kapı üç kilit” önerisi, bu süreçte geçerli değildir. Hücre duvarları yıkılmalıdır. Direniş, bunu hedefleyerek sürecektir. Yaşatmak, duvarları yıkmaktır. Gerisi boş laftır.

Mayıs, F tiplerindeki direnişten ayrı değildir. 1 Mayıs’taki tablo üzerinde de tekrar tekrar düşünmelidir herkes. “Gündemimiz değil” diyerek direnişe sırtını dönenler, kendilerine dönen sırtların muhasebesini yapmalıdır.

Şimdi, bu ülkede siyaset yapma iddiasındaki her partinin, kitle örgütünün, kendine devrimci, demokrat, sosyalist diyen herkesin, direniş üzerine yapılan tüm kırma, bitirme, kendiliğinden bitme hesaplarının boşa çıktığını görüp, yeni bir değerlendirme yapmaya ihtiyacı vardır. **Kim bırakırsa bıraksın, direniş devam etmek durumundadır. Ve edecektir.**

“Üç kapı üç kilit” önerisi, en geri noktada bir uzlaşmaydı. Tutsaklar bu öneriyi kabul etti. Oligarşi uzlaşmazlığını sürdürdü. Uzlaşmayan kim olduğu artık nettir. Taleplerin “aşırılığını” veya “direnişin biçimini” eleştirip yan çizenlerin asıl dertlerinin bu olmadığı da ortaya çıkmıştır. Artık “üç kapı üç kilit” önerisi, bu süreçte **geçerli değildir. Hücre duvarları yıkılmalıdır.** Direniş, bunu hedefleyerek sürecektir. Yaşatmanın tek anlamı, **duvarları yıkmaktır.**

Devrimciliğini, demokratiğini, düzen içine yerleşmenin çıkar hesaplarıyla kirlenmiş tüm örgütlere ve insanlarımıza sesleniyoruz. 20 ayı, 91 şehidi geride bırakan bu direnişten mutlaka ve mutlaka öğrenecekleriniz olmalıdır. Çıkartacağınız dersler olmalıdır. Beyinlerdeki grupçulukları yıkalım. Beyinlerdeki teslimiyetçi düşünceler ve ruh halini yıkalım. **Terör demagojisinin** karşısında, ancak direnerek durabiliriz. Akıl vermek yerine, bu direnişin bir parçası olunmalıdır. Oligarşinin sessizlikle boğma politikasını bozmanın tek bir yolu vardır; sesimizi yükseltmek. Kimsenin bu yalın gerçeği görmek için teorisyen olmaya ihtiyacı yoktur. Ve hiç bir “teori” bu yalın gerçeğin yerine getirmeyenlerin mücadele kaçkınılığını örtemez.

1984

1996

2000
.
.
.
2002

Yaşamı Savunmak; DUVARLARI YIKMAKTIR

Baroların “üç kapı üç kilit” önerisi, en geri noktada bir uzlaşmayı ifade ediyordu ve o süreçte devrimci tutsaklar tarafından kabul edildiği açıklanmıştı.

Şimdi direnişi sürdüren devrimciler, bu süreçte artık bu önerinin geçerli olmadığını ilan ettiler. **Hücre duvarlarını yıkalım, insanları yaşatalım;** direnişin bugünkü aşamasını ifade eden temel slogandır.

Bedelleri ölüm olan bir direnişte, baştan bu yana kim hangi öneriyi getirdiyse, kim ne yazdı, çizdi, söylediyse tümünün ortak noktası; yaşam, yaşatmak üzerine oldu, böyle ifade edildi.

Elbette bundan doğal hiçbir şey olmazdı.

En çok üzerinde tartışma yapılan konular da bunlardı. Solculuk adına söylenenler öyle bir noktaya geldi ki, “yaşamın kutsallığı” savunulur oldu. Bu kutsallıkla ifade edilenin en özet anlamının; “mücadele etmeyin, direnmeyin, yaşayın” demek olduğunu sayfalarca yazdık, anlattık.

“Yaşam kutsaldır”cılar; 92 insanımızı yaşatmak için ne yaptılar, dönüp bakmalıdırlar. Sami Türk’ün, “destek olmazsa, medya yazmazsa, direniş biter” tezine en büyük destek de “yaşam kutsaldır” diyenlerden geldi. Sami Türk’lerin, “direnmenin anlamı yok” sözünün değişik versiyonlarını tekrarlayanın

ötesinde ne yaptıklarını sorgulamalıdır.

“Ölümü kutsamak”, “mürid-tarikat” gibi safsataları geçiyoruz. Yaşatmak için elini bile oynatmayanların samimi-yetsiz hakeretleriydi. Direniş bu ucube düşünceleri ezip geçti. Bunlar, söylenildiği yerde bile hiçbir etkisi olmayan saçmalıklar olarak direnişin seyir defterinin bir kenarına yazıldı.

Düşüncelerini, inancını terk et, benim gibi düşün denildiği yerde, gerçek ölüm, bunu kabul ederek nefes alıp vermektir.

Biz devrimciyiz. Nefes alıp vermeyi değil, yaşamayı seçtik. Tarihimiz boyunca ne zaman böyle bir tercih dayatıldıysa, aynı tercihi yaptık. Türkiye devrim tarihinin en değerli sayfalarında adımızın karşısında; *yolundan dönme-yenlerin, rüzgardan, kardan fırtınadan etkilenmeyenlerin, ideallerinden sapmayanların çizgisidir* yazıyorsa, bundandır.

Yaşamak; onurlu, düşüncelerimizle yaşamaktır. Bunun için ölüm gerekiyorsa gülerек kucaklarız, kucakladık. Ölüme yürürken, gün gün hücre hücre erirken, içeride-dışarıda ölümü yenerken, düşüncelerimizle birlikte yaşamayı savunduk.

Bu direniş, yaşamı dökülen kanlarımızla kazanma savaşıdır. Direnişin doruklarına cesetlerimizden bir dağ oluşmasını göze alarak ulaştık. Umut, cesetlerimizin üzerinde yükseldi, tüm dünyaya direnmenin o kutsal anlamını, devrimcilerin teslim alınamayacağını gösterdi.

Kadın, erkek, genç, yaşlı, içeride, dışarıda düzinelerce bunun için öldük. Bunun için

direnme savaşı sürüyor 592. gün

diri diri yakıldık, bunun için bedenlerimiz alev alev yanarken zafer işaretlerimizi kollarımız kül olana kadar dik tuttuk.

Bu, büyük bir inancın, büyük bir yaşam tutkusunun ifadesidir.

Bize, nefes alıp verin yeter diyen, “bırakın” çağrılarına bu nedenle dönüp bakmadık.

Hücre politikasına teslim olarak yaşayın diyenlere gülüp geçtik. Hücre politikası, beynin, düşüncenin, devrimciliğin yokedilmesinin adıdır.

Biz devrimciyiz, düşüncelerimizden, inancımızdan vazgeçmeyiz. Düşüncelerimizle, inancımızla birlikte yaşarız.

“Yaşamı savunuyorum, insanları yaşatmak istiyorum” diyenler, tecrit hücrelerindeki yaşamı, tecrite karşı direnişi, şimdi yeniden oturup düşünmek zorundadırlar.

Yaşamı savunmak, hücre politikasına karşı direnmektir.

Tecritin kırılmasını savunmayan, bunun için direnenlerin yanında olmayan, yaşamı da savunamaz, yaşatamaz da.

Yaşamı savunmak, duvarları yıkmaktır.

Gerisi boş laftır. Bir yığın teorinin hiçbir anlamı yoktur. Emperyalizm tüm dünyaya, oligarşi Türkiye halkına dayatıyor; “ya bizim düzenimizden yanasınız, ya da karşıımızda” diyor. Kendi sınıf bakış açısıyla haklıdır. Sömürü ve zulüm düzenlerini sürdürmek için muhaliflerini zor ve şiddetle yoketmekten başka çareleri yoktur. Bizim de direnmekten başka çaremiz yoktur.

Direnmek, onurlu yaşamak demektir.

Yaşamak-yaşatmak da bu gerçeklik içinde anlamını bulur.

İnsanları yaşatmakta samimi olan, duvarları yıkmakta göstermelidir bu samimiyetini.

Elbette onlarca konuda eleştiriler olabilir, direnişin yönteminden tutun da, her konuda eleştiriler yapılabilir. Ama “saf” çok farklı bir şeydir. Aynı safta olmak, her konuda aynı düşünmek de değildir. Ama emperyalizmin ve oligarşinin karşısında, halkların, devrimin safında bir direniş varsa, burada tereddüte, arada olmaya, griliklere de yer olmaz.

Yaşatmak isteyen “arada” olamaz.

Başkalarının yöntemlerini, mücadele biçimlerini beğenmeyebilir, o zaman kendi yöntemini kul-

lanır. Yok, bunu da yapmıyorsa, o zaman samimi değildir, grupçudur.

Duvarları yıkmamanın, insanları yaşatmanın yolu, önce **beyinlerdeki duvarları** yıkmaktır.

“Akıllı solculuk” yerine, dünya ve Türkiye gerçekleri görülmelidir. Direnişin gerçeklerine dönülmelidir. Direnişin tarihsel ve siyasal anlamı kavranmalıdır. Emperyalizmin yaratmak istediği dünya düzenine, çok değil son iki yılda ülkemizdeki gelişmelere bakılmalı, ve yeniden direnişin hangi koşullarda, nasıl ve neden başladığı düşünülmelidir.

Dar grup çıkarlarının, ufak hesapların, küçük düşüncelerin, sırasını beklemelerin, fark koymaların... solu nereye getirdiği, nasıl bölüp parçaladığı görülmelidir.

Direniş birleştirir. Hak ve özgürlükler mücadelesi direnişle güç kazanır.

Hak ve özgürlükleri savunanlar;

insanları yaşatalım diyenler;

Faşizmin infaz politikasına karşıyım diyenler;

Tecrite hayır diyenler;

insanların düşünceleriyle birlikte onuruyla yaşamamasından yanayım diyenler;

SAVUNDUKLARIMIZIN SAMİMİYETİNİ GÖSTERELİM;

Duvarları yıkalım!

TAYAD'lı Aileler

AHMET ÖZDEMİR DE SAKAT BIRAKILDI

Tekirdağ F tipi hapisanesinde tecrite karşı 5. ekte ölüm orucuna başlayan Ahmet Özdemir, kaldırıldığı Şişli Etfal Hastanesi'nde zorla müdahale sonucu sakat bırakıldı.

DHKP-C davasından yargılanan Ahmet Özdemir şimdi **1996 yılından bu yana yaşadıklarını hatırlamıyor**. Yılları hafızasından zorla silindi.

Tecrit can almaya, sakat bırakmaya devam ediyor. Yüzlerce tutuklu zorla müdahale ile sakat bırakıldı. Ölümlerden ve sakatlıklardan tecrit politikasında ısrar edenler sorumludur.

TECRİTE SON VERİN!

Okan Külekçi; 91. Şehit

Haklar ve Özgürlükler Platformu:

“Hiç Kimse Sadece Rakamların Büyüdüğünü Sanmasın. ÖFKEMİZ BÜYÜYOR...”

Direnış bir yandan şehitler vererek, bir yandan yeni ölüm orucu direnişçilerinin kızıl bantlarını kuşanmasıyla sürüyor. Yedinci ölüm orucu ekibinden Okan Külekçi şehit düşerken, sekizinci ekiplerde ölümüne yatan devrimci tutsaklar açlığın üçüncü haftasını doldurmuşlardı.

Okan Külekçi'nin şehit düşmesi üzerine Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından 24 Mayıs'ta yayınlanan 18 No'lu açıklamanın başlığı bir çağrı, bir hatırlatma niteliğindeydi: “İçeride Veya Dışarıda Tecrite Karşı Direnmek Görevdir!” F tiplerine kendilerinden uzak görenlere, F tiplerini gündeme getiren politikanın bütün ülkeyi F tipine dönüştürme politikası olduğunu görmeyenlere bir çağrı ve hatırlatma. Ve ölümlerimizi sayanlara bir uyarı... Bu açıklamayı yayınlıyoruz.

Okan Külekçi, direnişin 91. Şehidi

F Tipine karşı çıktığı için tutuklandı...

F Tipine karşı direnerek ölümsüzleşti!

Haftalardır “başbakanın kırık kaburga kemiğini” tartışanlar, F tiplerinde süren katliama dönüp bakın. “Borsa indi mi, çıktı mı” sorusuyla yatıp kalkanlar, F tiplerinde hiç durmayan zulmü tartışın.

F tiplerindeki zulme ve tecrite karşı direniş, **582 (BEŞ-YÜZ SEKSENİKİ)** gündür sürüyor.

20 aydır, katliamlar, işkenceler, tecrit altında yaşıyor F tiplerindeki tutsaklar.

Ve 20 aydır, daha fazla hapisane, daha fazla hücre, daha fazla polis, ve de daha fazla zam, daha fazla sömürden başka hiç bir politikası olmayan bir iktidara karşı direniyorlar.

Tekirdağ F tipindeki ölüm orucu direnişçilerinden Okan Külekçi, direnişin 91. Şehidi oldu.

O, ölüm orucu başladığında dışarıdaydı. O, 19 Aralık katliamı yapıldığında dışarıdaydı.

Ama olan bitenin **seyircisi** değildi. O da, zulme karşı olan bir insan olarak, bir devrimci olarak F tiplerine karşı mücadelede yer alıyordu. 19 Aralık katliamından sonra F tipine karşı yapılan eylemler nedeniyle tutuklandı. Onun için değişen bir şey yoktu. F tipine karşı mücadeleyi, bu defa, meydanlarda değil, HÜCRELERDE sürdürecekti.

240 gün önce, 7. ekiplerde ölüm orucuna başladı. Son nefesine kadar direndi! Tecrit ve zulüm karşısında boyun eğmedi. Bir süre önce kaldırıldığı Bayrampaşa Hastanesi'nde ölümsüzleşti.

Tecrit ve zulmü sürdürenler, bir tutsağın daha **KATİLİ** olarak suç dosyalarını büyüttüler. Onlar katletmekten, soyandıktan, sömürmekten başka bir şey bilmiyorlar. Aman “istikrar” bozulmasın diye yatıp kalkıyorlar; “istikrar”ları bu işte!

Her sorunu, baskıyla, yasakla, kurşunlarla çözüyorlar. Halkın her kesiminin hak ve özgürlük taleplerini bastırmaktan, sindirmekten başka bir şey düşünmüyorlar. Bunun için durmadan “terör” yaygarası yapıyorlar.

Hak ve özgürlükler için direniş, **terör değildir!** Bağımsız, özgür bir ülke için mücadele **terör değildir!** Hak ve özgürlükler için, bağımsız, özgür bir ülke için mücadele ettik-leri için F tipi hapishanelere atılanlar **terörist değildir!**

Bu demagojiyi, meydanlarda, tecrit hücrelerindeki direnişimizle yerle bir edeceğiz.

Okan Külekçi, **yedinci** ölüm orucu ekibindeydi.

Şimdi **sekizinci** ölüm orucu ekipleri ya zafer ya ölüm yürüyüşünde. 1 Mayıs 2002'de, direnişin kararlılığını alınlarındaki kızıl bantlarda yeniden ilan ettiler.

Direnışin şehitlerinin sayısı 91'e ulaştı. Hiç kimse sadece **RAKAMLARIN BÜYÜDÜĞÜNÜ** sanmasın. **ÖFKEMİZ BÜYÜYOR.** Halkların öfkesi mutlaka kendine akacak yollar bulacaktır. Bundan da kimsenin şüphesi olmasın.

Haklar ve Özgürlükler Platformu

Okan Külekçi Uğurlandı

23 Mayıs günü direnişin 91. şehidi olan Okan Külekçi, 400 kişinin katıldığı bir törenle ölümsüzlüğe uğurlandı. Yoldaşlarının, TAYAD'lı ailelerin ve Ölüm Orucu gazilerinin katıldığı cenazede “Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür” pankartı açıldı ve Okan Külekçi'nin resimlerinin olduğu dövizler taşındı.

İMZALARIMIZ

Duvarları Yıkma, İnsanları Yaşatmak İÇİN

TAYAD'ın başlattığı imza kampanyası **TECRİTİ KALDIRIN** talebiyle sürüyor.

8. ölüm orucu ekibini çıkaran direnişçilerin kararlılığına “**Duvarları yıkalım, insanları yaşatalım**” şiarıyla destek vermek, direnişi büyütmek bugün çok daha önemli.

91 şehitle, 20 aydır süren direniş büyük bir irade, büyük bir yaşama ve yaşatma tutkusuyla sürüyor. Devlet, direnişi katliamla, yalanla, demagogilerle, işkencelerle, tecritle bitiremedi, şimdi sessizlik içinde bitirmeyi deniyor.

Sami Türk, konuşan, yazan olmazsa, direniş destek olmazsa biter diyor. İktidar direnişin sessizlik içinde, kendiliğinden bitmesini bekliyor. Sessizlik; yeni ölümler, yeni sakatlıklar, yokedilen hafızalar demektir.

İktidar, hak ve özgürlüklerini isteyen her kesimin sesini böyle boğmak istiyor. Sansürler, yasaklar, baskı yasaları, dinlemeyen, kaale almayan bir hükümet; tümü halkın IMF iktidarına karşı hak ve özgürlük direnişini boğmak içindir.

Tutsakların direnişi, hak ve özgürlük mücadelesinin en üst boyutta sürdürülmesidir. Emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin karşısında Türkiye topraklarındaki en görkemli direniştir. Direnişi boğmak, halkımızın IMF'ye ve IMF'cilere karşı direnişini boğmanın en önemli adımıdır. 19 Aralık katliamı nasıl ki, IMF politikalarını uygulamanın ilk adımı olduysa, şimdi direnişi sessizlikle boğmak da, IMF'ye karşı şu veya bu düzeyde varolan tepkileri boğmanın da adımı olacaktır. Direnmenin, hiçbir hak elde edemezsiniz mesajı bu yolla verilmiş olacaktır...

İzin vermemeliyiz. Sadece tutsakları yaşatmak için değil, yaşamak için de izin vermemeliyiz.

“**Duvarları yıkalım, insanları yaşatalım**” demek için atılacak her imza, evlerden, işyerlerinden, kahvelerden, köylerden... toplanacak her imza, **izin vermiyoruz** haykırışının bir parçasıdır.

Nerede Ne Oldu?

Cenazeye Soruşturma

İzmir Buca'da ölüm orucunda şehit düşen **Hüseyin Kayacı'nın cenazesine katıldıkları** gerekçesiyle 51 kişi hakkında, Menemen Cumhuriyet savcılığı tarafından dava açıldı. Aralarında ÇHD, İHD, TİHV, Genel-İş, Limter-İş yönetici ve üyelerinin de olduğu 51 kişi, “*kanunun suç saydığı fiilleri övmek*” ve “*Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefet etmek*” ile suçlanıyorlar.

Göç Yollarında Ölüm

İran üzerinden Türkiye'ye girmeye çalışırken Doğubeyazıt-Örtülü köyü yakınlarındaki sazlık alana giren **39 göçmenden 4'ü** sazlık alanında **boğularak öldü**.

Bundan bir kaç gün sonra ise, Van'ın Çaldıran ilçesi yakınlarında, sınırdan kaçak girmeye çalışırken **donarak ölen 19 göçmenin** cesedi bulundu. “Umut yolu ölüm yolu oldu”...

Ege'de, bindikleri tekne alabora olan göçmenlerden **5'inin cesedi** İzmir'in Menderes ilçesi yakınlarında **karaya vurdu**.

Göç yollarında ölenlerin neredeyse tamamı Afgan. Bombalarla katleden Amerika, göç yollarına sürüklediklerinin de katilidir.

Saldırı... Baskı... Yasak...

HADEP Erentepe belde teşkilatının ardından Muş-Bulanık ilçe teşkilatı da saldırıya uğradı. Binaya giren “kimliği meçhul” kişiler parti binasındaki belgeleri, üye kayıt defterini ve eşyalar ateşe verdi.

Türkiye Yayıncılar Birliği, 2002 yılının ilk dört ayında toplam 40 kitabın yasaklandığını açıkladı.

Kürtçe isim soruşturmaları sürüyor. Ardahan'da çocuğuna Berivan adını veren Tufan Akcan ve nüfus cüzdanını veren memur hakkında DGM, Asliye Ceza ve Asliye Hukuk olmak üzere üç ayrı mahkemede dava açıldı.

Tuzla'da kurulu Gemak tersanesinde çalışırken, yeterli güvenlik olmaması nedeniyle yaşamını kaybeden 2 işçiden, Hüseyin Şahin'in cenazesi 600 işçinin katılımıyla kaldırıldı. İşçiler, “**Kaza değil cinayet**” sloganları attı.

“Kahkonen Sami Türk ile görüştü...” (Basından)

SAMİ TÜRK IMF İLE NE GÖRÜŞTÜ?

Başlık spotunda okuduğunuz gibi, iktidarı teftişe gelen IMF heyetinin başkanı Türkiye masası şefi Kahkonen'in görüşüp, hesap istediği bakanlıklardan biri de Adalet Bakanlığı idi.

IMF'nin sadece Türkiye'nin ekonomisiyle, kaç işçi çıkarılacağı, paranın nereye gideceği, neyin özelleştirileceği, tarımın nasıl yokedileceği gibi konularla ilgilendiği düşününler yanıldı.

Evet, IMF ülkenin ekonomisiyle ilgilenir, ama ekonomi siyasetten, hukuktan, hapishanelerden bağımsız değildir.

Hapishaneler, tarihsel olarak egemen sınıfın iktidarını korumasının en önemli aracı olarak ortaya çıkmış, o sömürü düzenlerine karşı mücadele edenler buralara doldurulmuştur. Ortaçağdan bu yana değişmeyen gerçeği elbette IMF şefi Kahkonen'in de bildiği kuşkusuzdur. “Ziyaretin” resmi olarak açıklanan gündemeniden bağımsız olarak, Kahkonen'in Sami Türk'e şükranlarını sunduğundan şüphe yoktur.

Nasıl sunması?

Sami Türk ve iktidarı 19 Aralık katliamını yapmasa, devrimci tutsakları katlederek tüm halka gözdağı vermeseydi, F tipleriyle tüm muhalifleri tehdit etmeseydi... milyonları işsiz, aç bırakan IMF programı nasıl uygulanabilirdi.

Hükümet partilerinin IMF programını uygulamada “samimi” olup olmadıkları tartışıldı, bunun ne önemi var? Önemli olan o programı halka kabul ettirmektir, yalanla olmuyorsa zorla. İkinci yolun açılışını yapan Sami Türk değil mi? Elbette şükranlarını sunacak.

Hırsızlık Hukuku Uzmanından

Hırsızlara Rapor

Kamuoyuna açıklanan görüşme gündemi: IMF'nin istediği ticaret kanunlarıydı.

Sami Türk, “ticaret hukuku” uzmanlığı okumuştur. Ticaret hukuku; kapitalizmin nasıl soyacağının, nasıl hırsızlık yapacağının hukukudur.

Biri hırsızlık hukuku uzmanı, ötekisi hırsızların temsilcisi. IMF merak etmesin tam da emperyalist tekelle-

rin istediği gibi ticaret kanunlarını çıkardı Sami Türk. Katliamcılıktan sonra en iyi bildiği bu alandır. Emperyalistler boş yere okullarında doktora yaptırmadılar Sami Türk'e. Hırsızlığın en ince ayrıntılarını boş yere öğretmediler.

IMF, ihale konunu mu istiyormuş? Onu da istedikleri gibi çıkaracağından emin olabilirler.

Hem Sami Türk'ün IMF'ye karşı yüzü açık, onlar için bunca kan dökmüş, az şey mi.

Tutsaklarla Görüşmez,

IMF'ye Hesap Verir

Sami Türk de iktidarın öteki bakanları gibi, IMF'nin memurlarındandır. IMF ister o yerine getirir.

Emperyalistlerle görüşmekte, onlara hesap vermekte hiçbir sakınca görmez, zerre kadar onuru zedelenmez Sami Türk'ün.

Ne de olsa “çağdaş” bakandır ya; “çağdaşlık” şeffaflık, diyalog değil mi? IMF gelip denetlemiş, Sami Türk el pençe divan hesap vermiş ne önemi var.

Ama söz konusu olan bu ülkenin insanlarıyla, devrimci tutsaklarla görüşmek olunca, onlarla görüşmez. Hem ne diyordu hatırlayalım; “pazarlık yok!”

O hiç pazarlık yapmaz! Ya ne yapar? IMF'yle pazarlık bile değil, onların dediğini yapar. Sadece hesap verir. **IMF ile pazarlık yapсын da görelim** bakalım. Mesela desin ki; *ben bu ülkeyi size sömürmem, bu ülkenin madenlerini, topraklarını yağmalayışınız diye kanunlar çıkartmam...*

Diyebilir mi?

Diyemez. IMF önünde el pençe, tutsaklara karşı katliamcı. Oligarşinin “adaleti” dediğiniz böyle olur.

Sami Türk'e Çağırınız;

IMF İle Ne Görüştüğünü Açıkla

IMF'nin istediği hırsızlık kanunlarını görüştü, bu tamam. IMF için nasıl katliam yaptığını anlattı, bu da tamam.

Peki başka? Bu ülkenin Adalet Bakanı'nın IMF ile ne işi olduğunu, başka hangi hesapları, hangi sözleri verdiğini Sami Türk halka bir açıklasa da herkes öğrense...

Memurlar IMF'ye Alanlarda Cevap Verdi

IMF'nin Bölge Müdürlüklerinin kapatılması başta olmak üzere emekçiler aleyhindeki dayatmaları ve iktidarın bunları harfiyen yerine getirmesi KESK tarafından İstanbul, İzmir, Samsun ve Mersin'de düzenlenen mitinglerle protesto edildi. Diyarbakır, Urfa ve Adıyaman'da yapılan başvurulara ise, Ohal valiliği izin vermedi.

İstanbul Çağlayan Meydanı'nda toplanan yaklaşık 1500 kişi KESK üyesi, iktidarı protesto ederek, "İş güvenliği bir an önce sağlanmalıdır. 2 milyon kamu emekçisinin toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirme süreci başlamıştır" dedi. Grevli toplu sözleşmeli yasa talep edildi.

Mersin Cumhuriyet Alanı'nda yapılan bölge mitingine 4 bin kişi katıldı. KESK Genel Başkanı Sami Evren'in de katıldığı mitingde emekçiler "Genel Grev, Genel Direniş", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", sloganlarıyla İstasyon Alanı'ndan yürüdü.

İzmir'de Bornova Stadyumundan Cumhuriyet Meydanı'na yürüyen KESK üyeleri adına yapılan konuşmada "özellikle ve bölge müdürlüklerinin kapatılmasına karşı çıkmanın tüm emekçilerin görevi" olduğu belirtildi.

Samsun Cumhuriyet Meydanı'ndaki mitingde ise yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Mitingde bir konuşma yapan KESK MYK üyesi İhsan Avcı 30 bin memurun zorla emekli edilmek istenmesini eleştirdi.

"Sağlıkta Özelleştirmeye Hayır"

SES üyeleri 23 Mayıs'ta Çemberlitaş Sağlık Müdürlüğü önünde düzenledikleri basın açıklaması ile sağlıkta özelleştirme politikalarını protesto ettiler. Açıklamada faşist Türk Kamu Sen'in Ses üyelerine yönelik taciz ve tehditleri de teşhir edildi. Açıklamaya Ses'in dışında Haber Sen ve Tüm Bel Sen üyeleri de katıldı.

UĞUR TÜRKMEN BİRİNCİ YILINDA ANILDI

İçeride başladığı Ölüm Orucunu dışarıda sürdürenlerin ilk şehidi olan Uğur Türkmen'in anması 26 Mayıs günü yapıldı. Önce şehit düştüğü evde yemek verildi. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunda bulunuldu. Uğur'un yaşamı ve mücadeleci kişiliğini anlatan konuşmanın ardından Grup Berdan müzik dinlentisi verdi. 100 kişinin katıldığı yemekten sonra, mezarının bulunduğu Yenice'de bir anma düzenlendi.

Mezarlığa varmadan araçları durduran jandarma kitleye gözdağı vermeye çalışsa da, Uğur'un anılmasını engelleyemedi. Mezarlığa "Uğur Türkmen Ölümsüzdür". "Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla giren kitle, Uğur'un başında saygı duruşunda bulundu. Burada yapılan konuşmalarda Uğur'un direnişi anlatıldı. Ölüm Orucu gazisi ve aynı zamanda Uğur'un kardeşi Yeliz Türkmen de burada bir konuşma yaptı. Şiirler ve Grup Berdan'ın kitleyle birlikte söylediği marşlardan sonra "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarıyla anma tamamlandı. (Mersin Ekmek ve Adalet)

Rektörlükten

Yeminli İhbarcılık Çağrısı

İhbarcılık, halkın her kesimi tarafından şerefsizlik olarak tanımlanır. Karadeniz Teknik Üniversitesi yönetimi de dağıttığı el ilanları ile öğrencilere ihbarcılık çağrısı yaparken, "namusunuz ve şerefiniz üzerine yemin ederek..." ibaresini eklemiş. Böylece ihbarcılığın şerefsizlik olduğunu unutturmaya çalışacak anlaşılan.

KTÜ Akçaabat Eğitim Fakültesi'nde Öğrenci Platfor-

mu'nun YÖK Yasası ile ilgili bülten dağıtmasının ardından önüne gelene "izinsiz bildiri dağıtmaktan" soruşturma açan KTÜ yönetimi bununla da yetinmeyerek el ilanları ile öğrencilere ihbarcılık çağrısı yaptı. Yönetim tarafından dağıtılan bu kağıtlarda bülten kesitleriyle birlikte "bu bildiriyi dağıtanları biliyorsanız adını soyadını, bilmiyorsanız şeklini şemallerini namus ve de şerefiniz üzerine yemin ederek bildiriniz" yazısı bulunmaktadır.

Bu kafanın öğreteceği bilimden bu ülkeye, bu halka ne yarar gelir, varın siz düşünün. (Trabzon Ekmek ve Adalet)

KESK'in bölge mitingleri: tasfiyeciliğin sonu REFORMİZM, ÇÜRÜTÜR, YOKEDER!

25 Mayıs'ta dört büyük kentte KESK'in mitingleri vardı.

Mitingler, Nisan ayında “bölge müdürlüklerinin kapatılmak istenmesine karşı” kararlaştırılan “eylem programının” son aşamasıydı. Onbinlerce işçinin, memurun sokağa atılması sözkonusuydu ve elbette KESK de bu konuda bir şeyler yapmak durumundaydı. Çıkarılan programın bir “yasak savma” programı olduğu, “eylem programının” doruğu sayılan mitinglerde tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi.

26 Mayıs tarihli Cumhuriyet gazetesi, KESK mitinglerini “**emekçiler meydanları doldurdu**” başlığıyla verdi.

Trajik bir haber başlığıydı aslında. Belki de muhabirin gönlü emekçilerden yanaydı, başa o satırı koydu. Ama o satırın meydanlarda karşılığı yoktu.

KESK'in in malum "eylem paket"lerinden birinin "**doruğu**" olan bölge mitinglerinin İstanbul cephesinde, meydana ancak 1500, taş çatlasa 2000 kişi kadar vardı. Ne sorunun niteliğine, ne KESK'in çapına denk düşmeyen bir rakam.

KESK'in eylem programları"nda, BÜROKRA-TİK bir yönetimin tüm karakteristik özelliklerini görebilirsiniz. "Olay", basın açıklamasıyla başlar, mitinglerle biter. Sonuç alınmayacağı, iktidar üzerinde zerre kadar etkisi olmayacağı bilinse de, onu zorlayacak ikinci bir direniş, başka bir eylem, KESK yönetiminin gündemine giremez yine de.

Bu tarz, KESK'te ne baştan beri vardı, ne de birden bire ortaya çıktı. Bu tarzın, KESK'e hakim olması, aynı zamanda KESK'e reformizmin hakim olma sürecidir.

Reformizmin “kitle” edebiyatının çöküşü

İstanbul mitingindeki tablo, reformizmin eseridir. Eserleriyle övünebilirler! Ama aynı zamanda, bu tablo, reformizmin çöküşünün de tablosudur. Reformizm, daha baştan bu yana, devrimcilerin her önerisini, **“kitleleri kaybetmeme”** adına reddetti; devrimcileri **“kitlelere gitme”** adına tasfiye ettiler. Devrimciler çok radikaldi, çok keskindi, militandı, kitleleri kaçırıyorlardı, kendileri uysaldi, olgundu, sağduyuluydu, kitleler ancak bunlarla toplanırdı vs. vs. Herşey **“kitle”** içindi; **işte sonuç!** Demek ki o politikaları, kitleleri toplamıyor, dağıtıyor, örgütlemiyor, örgütsüzleştiriyor, çekmiyor, itiyor.

Memur hareketinde, devrimci örgütlenmenin ve militan mücadelenin etkisizleştirilmesi; çöküşün de başlangıcıdır. Direniş mücadele yerine tekrarlayıp durdukları, olgunluk, sağduyululuk ise, **“kitleleri kuzandırmak”** için değil, **oligarşinin icazetini kazanmak** içindi.

Oligarşinin icazetini belki kazandılar, ama kit-
leleri kazanamadıkları kesindir.

Sorumlular, “sorumlu”yu

başka yerde arıyorlar

1990'ların başlarında geliştirilen bir mücadele, mevzileri söke söke aldı. İktidarlar, KESK'i hesaba katmak zorunda kaldılar.

Ama süreç şimdi tersine evriliyor. Şimdi karşımızda, sahte sendika yasasını engelleyememiş, iktidar tarafından en küçük şekilde kaale alınmayan, eylemleri küçülmüş, etkisizleşmiş bir KESK vardır. Tasfiyecilik ve reformizm, varolan dinamiği o kadar törpülemiş, kazanımları öylesine kemirmiştir ki, “yetki” sorunu ortaya çıktığında, bir kaç devlet sendikası karşısında, zor durumda kalmıştır.

Sahte sendika yasanın çıkması, KESK için açık bir başarısızlıktı. Kuşkusuz, “başarısızlığın” göstergesi, yasanın çıkmış olması değildir. Başarısızlık, direnissiz yenilmiş olmaktadır.

Onbinlerce memuru sokağa atacak bir uygulamaya karşı düzenlenen mitinglerdeki katılımın canlılığının qunahı, KESK yönetiminin boynundadır.

Kimler, bu tasfiyeyi nasıl gerçekleştirdi?

Her emekçinin sorması gereken soru budur şimdi.

KESK'teki tasfiyeciliğin ve reformizmin başı ÖDP'nin Genel Başkanı Ufuk Uras, geçenlerde bir röportajda, "**özelleştirmeye karşı mücadelede yenildik**" diyordu. Savaşıp da mı yenildin? Yoksa, tasfiye ederek yenilgilerin yolunu mu açtın?

Ancak direnenler ve savaşanlar "mücadelede yenilgi"den söz edebilir. Ufuk Uras için söylenmesi gereken doğru söz; "**özelleştirmeye mücadelesiz, direnişsiz teslim olduk**" şeklinde olmalıdır. Çünkü gerçekte olan budur. Haklarını teslim etmek gerekir; mücadeleyle kurulan bir KESK'i, böyle bir noktaya çekmekte, çok başarılı(!) olmuşlardır.

Bir sendikacı, Haber-İş Şube Başkanı Levent Dokuyucu, Türk-İş'in son Ankara eyleminin sonuçlarına ve İstanbul'da KESK'in düzenlediği mitinge katılımın azlığına dikkat çekerek, şöyle diyor: "**Şapkamızı önümüze koyup düşünmeli ve harekete geçmeliyiz**" (27 Mayıs 2002, Evrensel)

Şapkalarını önlerine koyduklarında, hiç kuşkusuz önce kendi gerçekleriyle yüzyüze gelmek durumundadırlar.

Çünkü KESK'teki tasfiyecilikte, ÖDP reformizmi "tek başına" değildi. Diğer legal parti çevrelerinden Kürt milliyetçilerine kadar uzanan bir çok anlayış, reformist kutsal ittifakın değişmez parçaları olarak tasfiyecilikte omuz omuzaydılar. Zaman zaman bu tasfiyeci, reformist blok, çeşitli oportünist gruplar tarafından da desteklendi, ama bu sürecin seyri açısından daha talidir. KESK'teki reformizmin adı, **ÖDP-HADEP-EMEP** üçlü bloktur, KESK'in bugününden, bu halinden de sorumludurlar.

Memurların mücadelesinin kuyusunu kazan reformist "Sağduyu"

Reformizm bu mücadelenin başında yoktu. Yani 1990'ların başında, devrimci memur hareketinin önderliğinde memur örgütlenmesi adım adım yaratılırken, onlar kenarda bekliyordular.

"Kitle hazır değil" diye meydanlara çıkmadılar. "Yasalar, koşullar müsait değil" diye, ilk memur sendikalarının kuruluşunun uzağında kaldılar.

1990 Temmuz eylemleriyle, memur hareketi yolunu açtı ve sonra da çığ gibi büyümeye devam etti. Bu sürecin ilk sendikaları, KAM-SEN, BEM-SEN, SAĞLIK-SEN'dir. Devrimci memurlar, bu mevzileri kazanmak için, sürüldüler, işkenceler-

den geçtiler, tutuklandılar...

Mevzilerin sağlamaştığı, bedellerin ödenip kazanımların kalıcılaştığı nokta, reformizmin de ortaya çıktığı noktadır.

Bir yandan oligarşi, bir yandan reformizm, devrimci memurları tasfiye etmek ve etkisizleştirmek için, hepsi kendi yöntemlerince durmaksızın uğraşılar.

Memur sendikalarının ilk "merkezi" örgütlenmelerinden biri olan Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu (**KÇSKK**) adı altında faaliyet yürütüldüğü dönem, reformizm açısından aynı zamanda bir tasfiye süreciydi.

Amacımız, burada KESK'in tarihini anlatmak değil. Ama bu tarihten bazı "sağduyu" örneklerini hatırlamakta yarar var.

20 Aralık 1994 memur eylemleri, memurların ülke çapında sahiplendiği güçlü bir çıkıştı; ileri götürülmesi gereken noktada reformizmin marifetiyle eylemlerin önü kesildi, arkası getirilmedi.

12 Mart 1995 Gazi ayaklanması sırasında, 18 Mart ve 30-31 Mart için önceden kararı alınmış eylemleri iptal ettiler. "Yurtseverlik" ve "sağduyu" adına!

Haziran 1997'de Ankara-Kızılay'da biriken ve "hakkımızı almadan dönmeyeceğiz" diyen yüzünü aşkın kitleyi dağıtan da aynı yönetimdi.

Üç devrimcinin katledildiği 1 Mayıs 1996'nın ardından 5 Mayıs eylemlerini iptal eden de aynı kafaydı. Gerekçe aynı "sağduyu"ydı.

4-5 Mart 1998 Kızılay eylemini kıran da KESK yönetimi idi.

Bu "sağduyu"nun Bayram Meral'in "sağduyu"sundan farkı yoktu tabii ki.

Türk-işleşme Süreci

8 Aralık 1995'te kuruldu KESK. Memurların

sendikası, yasal değil fiili bir hak durumundaydı. Mayası mücadeleydi yani KESK'in. Ama KESK'e egemen olan reformizmin tek derdi düzen tarafından hüsnü kabul görmektir. Bunun için her fırsatı(!) kullanıyorlardı.

Çeşitli örneklerini aktardığımız "sağduyu" politikası da, KÇSKK'nın Tüzük kurultayına MHP'yi konuşmacı olarak çağırılması da bunun ürünüydü.

Ama aynı kafa, aynı reformist yönetim, MHP'ye davetler yaparken, "iktidarla uyum" sağlama adına, bulunmaması gereken platformlarda bulunurken, **Kamu-Sen'i meşrulaştırdığının** da farkında değildi.

Haklar ve özgürlükler mücadelesinde de, ya tümüyle ekonomik bir mantıkla yer aldı KESK, ya da kendisine yön veren reformizmin politikalarının izleyicisi oldu. ÖDP, HADEP "barış" dediler, KESK de "barış" dedi, ÖDP, HADEP seçim dediler, KESK de seçim dedi.

"Yasak" olduğu koşullarda, yüzbinleri örgütleyen memur sendikaları, "yasal" oldukları koşullarda, üyelerini dağıtan bir noktaya geldi.

"Yasak" olduğu koşullarda, alanlara yüzbinleri toplayan memur sendikaları, 25 Mayıs'taki, alanların bir köşesine dolduramayan noktaya geriledi.

Haklarını teslim etmek lazım; KESK'in Türk-İşleştirilmesinin büyük ölçüde başarılı olduğunun kanıtıdır bu. Reformizmin başarısı(!)

Reformizm eritir, yokeder!

Türk-İş'in ve KESK'in son eylemleri, uzlaşmacı, devlet sendikacılığının sonuçlarıdır.

Türk-İş, tabanın tepkilerini bastırmak için Ankara'da "sadece temsilcilerle" bir eylem yaptı. Eyleme işçileri taşımaya çalışan başta TÜMTİS olmak üzere diğer sendikalar, Türk-İş yönetiminin engellemeleriyle, Meral'in hakaretleriyle karşılaştı.

Tasfiyecilik bir yerde durmuyor işte.

Reformizmin yönetimindeki memur, işçi sendikaları, çeşitli eylemlerde hepsi birlikte "ölüm orucu pankartı açamazsınız" diyorlar. Sonra, sıra TÜMTİS'e geliyor, onun sesini kesmeye çalışıyorlar. Sonrası sürer gider. Yarın TÜMTİS içinde devrimci bir muhalefet çıksa, bugün Türk-İş yönetiminin susturmak, engellemek istedikleri, bu defa devrimcileri tasfiye etmeye çalışırlar.

Hep böyle olageldi. Böyle ola ola, bu noktaya gelindi. Meydanlarda, kongrelerde, devrimcilerle uğraşmaktan düzenle uğraşmaya, örgütlenmeye

vakit bulamadılar! Mesela, DİSK'in "en etkili sendikalarından" biri olan Genel-İş'in tarihi bu açıdan örnektir(*).

KESK'te seçimler, yönetimler nasıl şekilleni-yordu, hatırlayın? Bir araya geliniyor, birlik yapı-lacaklar ve tasfiye edilecekler saptanıyor. Dele-geler şekillendirilmiş, kongreye geliniyor, delegelere kulislerin sonucunda tesbit edilen ittifaklar ve tas-fiyeler onaylatılıyor!

Biz kurduk, reformizm bu hale getirdi. Bir kez daha görüldü ki, devrimciler yolu açar; tıkandığı noktada reformizm vardır.

Çıkış yolu var

Türkiye'de bugün gerçek anlamda sendikacılık yoktur. Düzenin bütünündeki yerleri itibarıyla da, kendi yönetim ve politikaları nedeniyle de böyledir. Tüm kitle örgütlenmeleri devre dışı bırakılmıştır. İktidar buna cesaret ve güç bulabilmiştir. Sol geçinenlerin basitliğine bakın; onlar birbirini tasfiyeye çalışıyor.

İşçi ve memur hareketi, taban örgütlülükleriyle, işçi memur cepheleriyle bu reformist bataktan çıkmak durumundadır. Sendikaların devrimci, demokrat yapısını koruduğu yerde, bunlar birbirinin alternatifi olmaksızın gelişebilir.

Türkiye'de gerçek anlamda sendikacılık yoktur. Düzenin bütünündeki yerleri itibarıyla da, kendi yönetim ve politikaları nedeniyle de böyledir. Tüm kitle örgütlenmeleri devre dışı bırakılmıştır. İktidar buna cesaret ve güç bulabilmiştir.

Sol geçinenlerin basitliğine bakın; onlar birbirini tasfiyeye çalışıyor.

Militanca direnişlerin, ödenen bedellerin mirası, reformizm tarafından har vurup harman savrulmuştur.

Bu mevziler elbette reformizme, uzlaşmacılara terkedilemez. MHP'lilere terkedilemez. Ama tüm emekçi kesimler, tek örgütlenme alternatifi olarak sendikaları göremezler. Siyasi gruplar olarak veya kişi olarak, kendilerini sendikal örgütlenmeye mahkum edenler, bunun sonuçlarından da kaçınamazlar.

(*) Genel-İş'teki tasfiyecilik ve tasfiyeciliğe karşı devrimci işçilerin mücadelesi, Kurtuluş gazetesinde genişçe yazılmıştır. Tasfiyeciliğin nasıl geliştiğini daha geniş incelemek isteyenler Kurtuluş'un Ekim 1997 tarihli sayılarına bakabilirler. (Halk için Kurtuluş, sayı 49, 50, 51, 52)

Meydanı Kamu-Sen'e Bırakmayacağız!

On iki yıldır her türlü baskı, sürgün ve cezalarla dolu bir mücadelenin geldiğimiz bu aşamasında çıkarılan yasa bir çok yönüyle basit taleplerimizi karşılamamaktadır. Sendika kurulamaz denilen bir dönemde her türlü baskıyı göze alarak, sendikalarımızı kurup ekonomik, demokratik, siyasi taleplerimizi dosta, düşmana haykırdık. Düşimizle, tırnağımızla koruyarak getirdiğimiz sendikal süreç 4688 sayılı yasanın çıkmasıyla birlikte başka bir mecraya doğru evrilmeye başladı.

Devlet güdümlü sendikalar işkollarında ve konfederasyon düzeyinde yetkiyi almak için tehditle şantajla üye yazma kampanyası sürdürdüler. Başkasının borusunu öttüren bu teşekküller, çamur at izi kalsın mantığı ile her türlü ayak oyunlarına başvurmaktan geri durmuyorlar.

İktidarlar, egemenliklerini sağlamlaştırmak için halkı hep bölmeyi denemişlerdir. Yaratıkları sınıf düşmanları eliyle de kamu emekçilerinin mücadelesini bölmeyi amaçlamışlardır. **Kamu-Sen'e** buradan bakılmalıdır.

Bir çok yönüyle eleştirsek bile Türkiye'de sendikal mücadele denilince akla KESK ve ona bağlı sendikalar gelmektedir. KESK, memurların sorunlarına sahip çıkma ve çözüm üretme temelinde gelişmiş, mücadele geleneği olan bir örgütlenmedir. Devletin kendi eliyle kurdurduğu sendikaların ise, bizleri kamuoyu önünde gülünç, zavallı duruma düşürecek sözde eylemler yapmaktan başka bir faaliyetleri olmamıştır. Tabii ki Kamu-Sen'i anlatırken bu kadarını söylemek onlara "haksızlık" olacaktır. Bizler biber gazlarına, joplara karşı bedenimizi siper ederken onlar bizim kamu emekçisi olmadığımızın propagandasını yaptılar, bizler cezalar sürgünler alırken onlar kapalı kapılar ardında hükümetle emekçilerin haklarını gasp eden düzenlemelerde anlaşıp kumpaslar kurdular, bizler sendikalarımızı kurarken onlar "*sendika olmaz anayasaya aykırı*" deyip işbirlikçilik yaptılar...

Yılmadık, sendikalarımızı kurup haklarımıza sahip çıkıkça etekleri tutuştu, hemen onlar da bu yolu seçtiler. Biz grevli, toplu sözleşmeli sendika yasası mücadelesi verirken onlar yasa olsun da çamurdan olsun mantığı ile yaklaştılar.

Kamu-Sen kongrelerini hepimiz hatırlarız. Devlet oradadır, o kadar içiçedirler.

Ve böyle olduğu için de, en temel insani hak olan "ana-dilde eğitim" tebliği üzerinden bizleri bölücülükle, vatan hainliği ile itham ettiler, ediyorlar. Ana dil İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde, Uluslararası Medeni ve Siyasi Haklar

Paktı'nda, Eğitim Ayrımcılığına karşı UNESCO sözleşmesinde, AĞIK Kültürel Haklar Sözleşmesinde tanınmış bir haktır ve Türkiye de bunlara **imza** koymuştur. Bu hakkı savunmaktan daha doğal bir şey yoktur. Hele bir eğitimci, bu hakkı savunamazlık edemez. Ama onlar için önemli olan haklar değil, devlet politikalarıydı.

İpi Göğüsleyen Eğitim-Sen Olacak!

Devlet kimi zaman kurduğu bu tip paravan örgütlerle emekçilerin mücadelesini bölmüş, kimi zaman da anti-demokratik yasalarını, keyfi uygulamalarını devreye sokmuştur. Özellikle Eğitim-Sen'in ülke genelinde ciddi boyutta örgütlenmesi birilerinin uykularını kaçırmıştır. Son üç aylık süreçte Eğitim-Sen'li eğitim emekçileri üzerinde yoğun baskı ve sürgünler yaşanmıştır.

1- Genel Başkan Alaaddin Dinçer hakkında DGM'de dava açıldı. Eğitim-Sen Genel Merkezi Polis tarafından basıldı.

2- Bingöl'de sekiz şube yöneticimiz hakkında, 3- Diyarbakır'da 1032 eğitim emekçisine, Erzincan Şube Başkanı'na, Fatsa'da 30 üyemize, Kars'ta eski ve yeni şube başkanlarına soruşturma ve davalar açıldı.

4- Elazığ şube başkanı açığa alındı.

5- Hatay'da üç şube yöneticisi, Van'da üç üyemiz, Artvin'de beş şube yöneticimiz, Tokat'ta 24 emekçi sürgün edildi. Diyarbakır'da Şube Başkanı Sivas'a, Bismil Eğitim temsilcilik yöneticileri sürgüne gönderildi.

6- İstanbul'da 4 Nolu Şube Başkanı A. Korkmaz açığa alındı. DGM'ye verildi. İstanbul'da basın açıklamasına (13 Nisan) polis saldırdı 46 kişi gözaltına alındı.

7- Bitlis, Muş, Samsun, Mersin, Osmaniye'de valilik taleimatlarıyla sendikal çalışmalar yasaklanmaya çalışılıyor.

8- Bölge mitinglerinin Diyarbakır ayağı yine yasaklandı.

Bu saldırıları bizler ilk gününden bu yana yaşıyoruz. Ama haklılık bilincimiz ipi de bizim göğüsleyeceğimizi gösteriyor.

YÖK'Ü PROTESTO EDEN ÖĞRENCİLER TUTUKLANDI

Ankara'da yapılan YÖK yasasını protesto eyleminden sonra gözaltına alınan 5 öğrenci tutuklandı. Gençlik Gelecektir dergisi tutuklamalara ilişkin bir açıklama yaptı:

"Adaletin nasıl işlediğine bir kez daha tanık olduk. 18 Mayıs 2002 tarihinde, Ankara'da Zafer Çarşısı önünden dövrülerek gözaltına alınan **Erdem Güdenoğlu**, **Emrah Yayla** ve 3 öğrenci arkadaşımız hiçbir gerekçe gözetilmeden tutuklandılar. 2 gün Ankara TEM'de tutulan öğrenciler, polislin işkenceleriyle bir kez daha karşılaştılar. Erdem Güdenoğlu'nun kolu kırılırken, Emrah Yayla ise ayağına aldığı darbeler sonucu yürüyemez hale geldi.

BU ÜLKEDE DEMOKRASİ VAR DİYENLERE SORUYORUZ

Peki hak ve özgürlükler mücadelesi veren bu öğrencilerin suçları neydi? YÖK ve onun uygulamalarına karşı olmak suç mu? Demokrasi nutukları atanlar kol, bacak kırıyor bu ülkede, bu uygulamalara karşı susalım mı?

Evet biz söyleyelim.

Bu ülkede adalet istemek suç sayılıyor. Bilimsel, parasız, anadilde eğitim istemek suç sayılıyor. Geleceğimiz için haksızlıklara, baskılara, keyfi gözaltı ve tutuklamalara karşı onurlu bir mücadele vermek suç sayılıyor. Polislin işkencesine karşı direnmek suç sayılıyor. Demokrasi bu ülkenin neresinde? İşte, Ankara mahkemeleri de anayasal haklarını kullanan öğrencileri tutuklayarak Ulucanlar Hapishanesine gönderdi.

ARKADAŞLARIMIZ DERHAL SERBEST BIRAKILSIN

19 Mayıs kutlamalarını düzenleyenler gençliği hapishanelere, işsizliğe mahkum ederken eminiz ki utanmıyorlardır.

Tutuklanan 5 öğrencinin eğitim hakkını, hak ve özgürlükler mücadelesini, ana dillerini yasaklayanlar, eminiz ki her zaman yaptıkları gibi demokrasi şovları yaparak, bu ülkenin gençliğe emanet edilmesini dillerinden hiç düşürmeyeceklerdir.

Biz de susmayacağız.

Tutuklanan öğrenciler derhal serbest bırakılmalı, keyfi gözaltılar, baskılar son bulmalıdır."

Faşist Saldırısı Protestoya Soruşturma

Konya Selçuk Üniversitesi Alaaddin Kampüs'ünde 7 Mayıs günü kampüs içinde saz çalan bir grup demokrat-devrimci öğrenciye 100 kişilik faşist gürhunun saldırısına maruz kaldıklarını ve saldırıyı protesto için rektörlük binasına siyah çelenk bıraktıklarını, "can güvenliklerinin olmadığını" ifade eden dilekçeler verdiklerini duyurmuştu.

Polis korumasındaki faşistlere rektörlük de sahip çıktı. Faşist saldırıların yıllardır olduğu gibi bugün de, Polis-idare-sivil faşist işbirliğiyle gerçekleştiği bir kez daha görüldü.

Faşist saldırıyı protesto eden öğrencilerden **65'i hakkında soruşturma** açan rektörlük, saldırıya katılan faşistler bilindiği halde hala onlar hakkında herhangi bir işlem yapmış değil.

Faşistler ise, polis ve okul idaresinden aldıkları cesaretle saldırılarını sürdürüyorlar. Rektörlüğün soruşturma açtığı günlerde iki demokrat öğrenciye daha saldırdılar.

Faşistlerin iplerini salanlar, gençliğin akademik, demokratik mücadelesini yoketmeye çalışıyorlar. Konya gençliği saldırılara karşı direnerek, haklarını savunarak, birliğini geliştirerek cevap vermesini bilecektir.

Anmaya Soruşturma

Bolu İzzet Baysal Üniversitesinde 3 Mayıs 1998'de faşistlerin bıçaklayarak katlettiği arkadaşları Kenan Mak'ı anma törenine katıldıkları gerekçeyle, Bolu Cumhuriyet Savcılığı, "toplantı, gösteri ve yürüyüş yasasına muhalefet" gerekçeyle 30 öğrenci hakkında soruşturma açtı.

Gençlik YÖK'e Direnmekte Kararlı

KTÜ YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenci Platformu 25 Mayıs'ta Akçaabat Hıdırnebi Yaylasında yaklaşık 200 kişinin katıldığı bir piknik düzenledi. Piknikte yapılan konuşmalarda YÖK yasa tasarısına karşı mücadelede kararlılık dile getirildi.

Tel örgülerle kuşatılan Filistin

Kim, hangi yöntemle çözecek Filistin sorununu?

Tel örgüler örülüyor Filistin'in etrafına... Zaten varolan işgal ve kuşatma, yüzlerce kilometrelik tel örgülerle tamamlanıyor... Nazi toplama kamplarının etrafındaki tel örgüler gibi...

İlk olarak Ramallah'ın çevresini kuşattı tel örgüler... Batı Şeria'nın 8 kentini de çevreleyecek çok yakında... Kutsal kent Kudüs de tel örgüler arasına hapsedilecek...

Gerekçe; kaçmaları, sızmaları engellemek! Gerekçe, terörü önlemek...

Gerekçe... dünya halklarını sindirmek. Tüm dünyaya kabul ettirilmek istenen zorbalığın hukukudur. Sadece geçen hafta içinde, İsrail tanklarının, siyonist savaş makinesinin girip çıkmadığı hiç bir Filistin kenti, kampı kalmadı. Tulkarim, Beytüllahim, El Halil, ve yine Cenin... Girdiler, katlettiler, basıp talan ettiler, onlarca Filistinli'yi siyonizmin işkencehanelerine taşıdılar ve çekildiler... Belki yarın, belki haftaya yeniden girecek, yeniden terör estirecekler... Sonra yeniden...

**

Kimilerinin sandığı ve söylediği gibi, "*Uluslararası toplum seyrediyor*" değil; "uluslararası toplum"

kendi dünya hakimiyeti için alıştırma ve prova yapıyor. Kasap Şaron'u koçbaşı olarak kullanıp askeri zor ve dayatmacılık karşısında tüm muhalif güçlerin elini kolunu bağlı hale getirmek istiyor. "Uluslararası toplum", ABD, Avrupa emperyalistleri, işbirlikçi yeni-sömürge yönetimleri, dünya halklarının meydanlardaki tepkisini, muhalefetini, adeta kılları kırıdamadan izliyorlar. Kuşatma altındaki ateşin ortasındaki Filistin'in taleplerini bu biçimlerde dile getirmesinin zaten koşulları bile yok. Onlar, Şaron'un ve arkasındakilerin anlayacağı tek dilden, kendileri için seslerini duyurmayı mümkün kılacak tek dilden konuşuyorlar. Bomba olup zulmün tepesinde patlıyorlar.

Bir halk, siyonizmin pençeleri altında; siyonist canavar, adeta yerden yere çarpıyor elindeki "avı". Filistin halkı, feda eylemleriyle, silahlı direnişiyle varolma savaşını sürdürüyor.

**

Ve kimileri hala söyleniyor: "*İntihar yanlış*", "*şiddet olmasın...*" **PEKİ NE YAPACAK?** Ne yapacak Filistinliler? Eleştirenlerin cevabı yok.

Bu ortam, bu yol götürüyor, bu

direniş ve savaş biçimine.

Hayatı bilmeyenler, halkı yapılan zulmü -yaşamadığı gibi- bilmeyenler, direnişi bilmeyenler, eleştiriyor bu eylemleri.

Kim, hangi yöntemle çözecek Filistin sorununu? Cevabı olan çık-sın söylesin. Direnmenin dışında bir yol bilen söylesin.

Söyleyebilecekleri bir şey yoktur. Olmadığı için bugüne kadar sadece eleştirmiş, "**ne yapılması**" gerektiğini söylemiş ama "**ne yapılması**" gerektiğini söylememiş, söyleyememişlerdir.

**

Emperyalizmin ve onun Ortadoğu'daki "yürütme gücü" olan Şaron yönetiminin planı, projesi belli. Ve tankların gölgesinde adım adım uygulanıyor bu plan. Peki demokrat, barışçı güçlerin bir projesi var mı? Nasıl kurtulacak Filistin? "Şiddet olmasın" demenin çözümü getirmeyeceği ortada olduğuna göre, savaş altında seçim, reform manevralarının Filistin halkına bir şey kazandırmayacağı açık olduğuna göre... nasıl çözülecek Filistin sorunu? "**Filistin sorununun çözümü**" şiddetin durması değil, Filistin'in özgürlüğüdür.

SİZ DE “CANLI BOMBA” SANILABİLİR “CANLI BOMBA” SAYILABİLİRSİNİZ

Emniyet Müdürlüğü’nün “canlı bomba genelgeleri” sonuç verdi: BURAK YAPICI “canlı bomba” denilerek katledildi.

Asıl katiller; aylardır “terör, canlı bomba” yalan haberleriyle halkı terörize eden, “dikkat!” genelgeleriyle kendi polisinde panik ve korku yaratan, “vurun” emirleri verenlerdir.

İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir, 22 Mayıs akşamı Tv’lerden şu açıklamayı yapmıştı: “şahıs, ‘ben canlı bombayım’ diyerek içeri girmeye çalışmış, görevli memurumuz ‘dur’ ihtarına uymayan şahsı karnından yaralamak suretiyle durdurmuştur. Şahıs elini şöyle beline doğru götürmüştür...”

Burak Yapıcı, 22 Mayıs akşamı Bakırköy İlçe Emniyet Müdürlüğü’nde “canlı bomba” diye kurşunlandı ve kaldırıldığı hastanede bir hafta sonra yaşamını yitirdi.

HASAN ÖZDEMİR’İN YALANLARI

Devrimci, demokrat bir insan olan Burak Yapıcı’nın üzerinden, bırakın bombayı, bir tek çakı da hi çıkmadığı kurşunlandıktan sonra anlaşıldı.

Üzerinden çıkan tek şey ilaçlarıydı. Abisi Şafak Yapıcı’nın basına yaptığı açıklamada dile getirdiği gibi, “altı aydır Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’nde tedavi görüyordu” Burak Yapıcı.

Hasan Özdemir’in suçunu gizleme telaşıyla söylediği, “dur ihtarları”nın, “ben canlı bombayım” sözlerinin tümünün yalan olduğu o günden açıktı. Polis, ne zaman birini katletse hep aynı yalanlar sıralanır. Adeta kalıplaşmış cümlelerle katilliklerini gizlemek isterler.

Gerçeğin ortaya çıkması da bir şeyi değiştirmez.

Örneğin, Hasan Özdemir’in o günden sonra, Burak’ın “canlı bomba” olmadığına ilişkin hiçbir

açıklamasını duyan oldu mu? Olmadı, çünkü böyle bir sorumluluğu hiçbir zaman duymazlar. Yalan, iftira, komploculuk en iyi bildikleri işlerdir. Söz konusu olan devrimci, demokrat, ilerici insanlar olunca iftiranın, yalanın haddi hesabı yoktur.

Yine susuyorlar.

Aslında susmuyorlar. Star Tv’ye yaptırdıkları haberde olduğu gibi hala katilliklerini mazur göstermeye çalışıyorlar. Medyaya, “Burak şu şu eylemlere katılmıştı” haberleri yaptırıyorlar. Resmi açıklamalara göre son altı yıl içinde sadece İstanbul’da 2 milyon kişinin gözaltına alındığı bir ülkede, daha önce gözaltına alınmış olmak katletmek için sebepse, o zaman daha sırada 2 milyon kişi var demektir.

Polis önce yalan söylüyor, sonra katlediyor, ardından katilliğini yeni yalanlarla gizlemeye çalışıyor.

PARANOYAYI KİM YARATTI? BURAK’IN KATİLİ KİM?

Tüm halkı terörist gören kafa, şimdi “canlı bomba” paranoyası ile katlediyor.

Dönüp son altı ay, bir yıl içinde polisin “canlı bomba” açıklamalarına, yayınlanan listelere, tüm emniyet birimlerine gönderilen genelgelere bir bakın.

Bakın, çünkü asıl katil bu yalanları yayanlardır.

KATİLDİRLER, ÇÜNKÜ; “Başarılı polis” havası yaratıp, koltuklarını sağlamlaştırmak için durmadan

“canlı bomba listeleri” yayınlatıldılar. Onlarca insanı hedef gösterdiler. Tümüünün yalan olduğu kanıtlandı.

Amerika’dan öğrendiklerini uyguladılar; “terör” yaygarasıyla, “canlı bomba” yalanıyla baskılarına, işkencelerine zemin hazırlamak için tüm toplumu terörize ettiler.

KATILDIRLER, ÇÜNKÜ;

en başta kendi polislerini paranoyak hale getirdiler. Her gördüğü eli poşetliyi,

dönüp kendilerine bakını “canlı bomba” diye kurşunlayacak paniği ve korkuyu yarattılar.

Polis lojmanlarında su satan seyyar satıcılar kurşunlandı bu ülkede. O zaman da “dikkat edilecek hususlar” denilerek, genelgeler yayınlanmıştı. “Dur ihtarına uymadı” denilerek, onlarca insan sokak ortasında böyle infaz edildi. Ve hiçbir katil bu düzenin mahkemelerinde cezalandırılmadı.

Polis devletin donattığı yetkilerle katletme özgürlüğünü sonuna kadar kullandılar ve halen kullanmaya devam ediyorlar.

Bakırköy’deki cinayeti düşünün; diyelim ki “şüphelenmiş” olsun, panik halindeki katil, kurşunlamadan yakalamayı hiç düşünmüyor bile.

Çünkü böyle talimat alıyor, böyle eğitiliyorlar. Tüm halkı terörist gören bir devletin polisi onlar.

TERÖRÜN KAYNAĞI; TERÖR DEMAGOJİSİ

Terör demagojisi, devlet terörünün kaynağıdır. Başta polis-jandarma olmak üzere, devlet, terör demagojisiyle terör uyguluyor. Her türlü baskı ve yasak, bu demagoji ile meşrulaştırılmak isteniyor.

Devlet, “terör, canlı bomba” yalanlarını sürekli gündemde tutarak, her türlü baskıyı, yasağı, polis terörünü rahatça uygulamak, halkı sindirmek, susturmak, baskı rejimini kabullendirmek istiyor.

Bu politikayı Amerika tüm dünyada uyguluyor. CIA kaynaklı; “*terör, saldıracaklar, kimyasal silahları ele geçirecekler, vurdular vuracaklar, Şarbon saldırıları...*” haberlerinin ardı arkası kesilmezken, Afganistan’dan Filistin’e zulmü sürdürüyor, terör demagojisiyle ülkeleri tehdit ediyor, Irak’ı bombalamaya hazırlanıyor... Aynı taktiği CIA’nın öğrencisi Türkiye kontrgerillası uyguluyor. Ne kadar çok “terör” yaygarası yaparsa, o kadar çok baskı ve zulüm uygulama zemini bulacaklarını hesaplıyorlar.

Terör demagojisi sürdükçe, Burak Yapıcı gibi, herkesin “canlı bomba” sanılmasının, “canlı bomba” sayılarak katledilmesinin önünde hiçbir engel yoktur.

“Canlı Bomba” Yalanının Eksiği İki İsim Açıklanıp Giderildi !

Aylardır belli aralıklarla gazetelerde yer alan “canlı bomba” haberlerinin sonuncusu, 15 Mayıs’tan başlayarak bir kaç kez tekrarlandı. Ancak öncekilerde yalan o kadar açığa çıktı ki, sonuncusuna kimseyi inandıramadılar.

Canlı bombalar Türkiye’ye girdi, giriyordu... İstihbaratı Mossad CIA’ya vermiş, Amerikan dışişleri de Türkiye’ye bildirmişti... Nato çok özel şifreli mesajlarla canlı bombalar konusunda Türkiye’yi uyarmıştı...

“Terör, canlı bomba” yaygaraları ortalığı kaplamıştı ama bir eksik vardı. Eksik 25 Mayıs tarihli basında yayınlatılan haberlerle giderildi.

Yıllardır Sivas-Tokat bölgelerinde arandığı, re-

Canlı bomba uyarısı

simleri köylere asıldığı Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi’nin konuya ilişkin açıklamasıyla ortaya çıkan **Songül Koçyiğit** ve **Sebahattin Yavuz**’un isimleri “canlı bomba” diye açıklandı.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi haberin yalan olduğunu açıklarken, “*Basına ve tüm halkımıza, bu tür haberlerin baştan sona yalan ve senaryo olduğunun, bu haberlerin ardındaki asıl amacın daha koyu bir baskı rejimi kurmak olduğunun hiç akıldan çıkarılmaması gerektiğini yeniden hatırlatırız.*” denildi.

SUSURLUK'UN "GECE" Sİ

Genelkurmay işte bu Veli Küçük'ü korudu, ifade dahi vermemesini sağladı.

Peker'in gecesi; General'lerden, siyasetçilere, mafyalara ve bürokratlarına kadar Susurluk devletinin yapısını, Susurluk'un sürdüğünü gösteriyor.

23 Mayıs'ta mafyacı Sedat Peker'in düzenlediği gecenin haberini geçen haftaki Ekmek ve Adalet'de kısaca duyurmuş ve orada şöyle demiştik; *"Gerçekte onlar, bugüne kadar Susurluk üzerine sayısız yazıda, raporda bir araya gelmişlerdi. Telefon görüşmelerinin sayfalarca uzayıp giden kayıtları, onları doğrudan ve çok çeşitli "kontak"lar aracılığıyla birbiriyle irtibatlandırıyor. Ama doğrusu, hiç kimse onları yanyana görmemişti. O da oldu."*

Katılanlardan bazılarını yeniden hatırlayalım:

Emekli generaller Muhittin Fisunoğlu, Veli Küçük, eski bakanlar Mehmet Ali Yılmaz, MHP'li Abdülhaluk Çay, Sadi Somuncuoğlu, Futbol Federasyonu Başkanı Haluk Ulusoy, futbolcu Ser-gen Yalçın, Kocaelispor Teknik Direktörü Hikmet Karaman...

Prof. Şener Üşümezsoy, Prof. Reha Oğuz Türkan, Altan Deliorman, Hüseyin Cevizoğlu, Mustafa Cemiloğlu, İlhan Çelik, Mustafa Ok, Nuri Güngör, Muzaffer Özdağ,

"Sanatçılar"; Muazzez Abacı, Erkan Yolaç, İbrahim Tatlıses, Mehmet Ali Erbil, Seda Sayan, Gönül Yazar, Adnan Şenses...

Tartışıldı;

Ama Gerçekler Değil

Yanyana gelmeleri yankı yarattı. Geniş bir şekilde tartışıldı, Susurluk ilişkileri yeniden hafızalarda canlandı.

Veli Küçük'ün böğürtüyü andıran sesi dahi tartışıldı. Beyninin kıvrımlarındaki ırkçılık, faşistlikte ses tonuna yansıyan. O, devletin resmi ideolojisini beyinde, hücrelerinde taşıyan bir prototipdir. Daha düne kadar bu ordu'nun en değerli generallerinden biri değil miydi Küçük?

O geceyi tartışan basın, gerçekleri yine gözlerden uzak tutmaya çalıştı. Veli Küçük'ü, mafyacıları, sanatçıları, siyasetçileri tartıştı, ama bunların tümünün Susurluk devletinin bir parçası olduğunu ve halen aynı politikanın, aynı kafa yapısının iktidarda olduğunu tartışmadı. Örneğin, Veli Küçük'ü koruyan, TBMM komisyonuna ifade vermeye dahi göndermeyen, hakkında hazırlanan fezlekeleri dikkate almayan Genelkurmay'ı sorgulamadı.

Susurluk'un

Kendini Meşrulaştırma Çıkışları

Doğan Güreş başta olmak üzere, emekli Generallerin **"Eken her şeyi bilgimiz dahilinde yaptık"** çıkışları, Doğan medya'nın, Star'ın Susurluk'un tetikçilerinin reklamını yapması ve Peker'in gecesi; tümü aynı amaca hizmet ediyor; Susurluk'un meşrulaştırılmasına.

Generallerin "değerli albayı" **Korkut Eken**, o gecede "Türk dünyasına hizmeti geçen Türkçü-

ler” ödülü alanların başındaydı. Bir diğeri de, Susurluk’un en tanınmış generali Veli Küçük’tü.

Generaller mafyacılarla Susurluk kavşağından birdir. Aynı yapının resmi ve gayri-resmi parçalarıdır. Susurluk Raporu’nu hatırlayın; orada mafyacıların generallerle, özel timcilerle ne kadar çok yan yana geldiklerini göreceksiniz.

Peker’in gecesi, sıradan, bir mafyacının toplantısı, bir grup serseri güruhunun gecesi olarak görülmemelidir. Susurluk’u böyle böyle meşrulaştırmak istiyorlar. Deşifre olmuş Susurlukçuların sahiplenilmesi, ne idüğü belirsiz ödül törenleri bunun için yapılıyor.

“Büyük Türk” de AB’ci, Ama...

Em. Tuğgeneral Veli Küçük, bir de konuşma yaptı Susurluk gecesinde. Küçük, “**biz**” diyerek, globalleşmeye ve AB’ye karşı olmadıklarını söyledi ve “ancak” deyip, çok tanıdık bir cümle ile devam etti; “*onurluca girmek istiyoruz, şereflice gireceğiz. Gidip kapılarında yalvarmayacağız. Yalvarmadan gireceğiz*”.

Veli Küçük Atıyor! Ama “biz”den kimleri kastettiği de bu cümleden anlaşıyor; Genelkurmay’dan MHP’ye Susurlukçuların klasiği gibidir bu ifade.

Veli Küçük’lerin onurdan, şereften anladıkları dolardır. Geceye katılan 1500 kişiye 14 ayar altın takan Peker’e “*nereden geliyor bu değirmenin suyu*” diye sormuyor, sonra da birden “bü-

yük Türk” olduğunu hatırlıyor ve konuşmasını anlamsız böğürtülerle kükreyerek şöyle tamamlıyor; “*Asil Türk milletinin 300 milyonluk Türk birliğidir. Bu birlik mutlaka teessüs edecektir. Asil Türk milletinin yolu Tanrıdağları’ndan, Ergenekon’dan geçecek*”.

Turan idealleri için mi katlettiniz binlerce insanı? Bunun için mi Küçük’ün görev yaptığı her yerde kayıplar, cinayetler, mafya ilişkileri yoğunlaştı? Hem emperyalistlerin kapısını çalıyor, hem de “Büyük Türk Birliği”nden söz ediyor. ABD’nin Türki Cumhuriyet’lerde taşeronluğunu yapmış, “Ergenekon” diye sayıklıyor.

Ne de olsa, Veli Küçük, “milli ordu”nun Susurlukçu generallerinin başında geliyor; yalanın, demagojinin, faşist kafa yapısının en süzülmüş hali toplanmış onda.

YALANCILIK

Generallerin Ortak Karakteri mi?

Mafyacı Sedat Peker’in tek general konuğu Veli Küçük değildi. Kara Kuvvetleri eski Komutanı emekli Orgeneral **Muhittin Fisunoğlu** da oradaydı.

Gecenin başında yoğun olarak tartışılması üzerine Fisunoğlu hemen suçlu Trabzonspor eski başkanı Mehmet Ali Yılmaz’a attı; “*Peker’in davetine beni o götürdü. İçeri girince pişman oldum ama hemen çıkamadım*.” dedi.

Yaşını başını almış, ordu yönetmiş, insanları

Mafyanın “Prof”ları ve “Solcu” Şener Üşümezsoy

Adının önüne “prof” yazılmış bir takım insanlar da vardı gecede. Bilim adamı ile mafyacı en son bir araya gelmesi gerekenler değil mi? Bu “prof”lar kime ne öğretebilir? Bunların yazdığı kitaplarla nasıl bir beyin yetiştir ve kime ne faydası olur?

Bu “Prof”lar arasındaki **Şener Üşümezsoy**’a özel olarak değinmek istiyoruz. “*Solcuyum... Dev-Genç’liyim*” der bu “prof”. Hem de “*marksizmi bilen bir kaç kişiden biri olduğu*” palavrasını atar. Kazara, 60’lı, 70’li yıllarda öğrenci olur, yine kazara kitlesel öğrenci hareketinin şurasında burasında olur, bir iki yürüyüşe de katılır; sonra 68’li, 78’li olur. “Piyasa sanatçısı” gibi, bunlar da “piyasa solcusu”dur. Turancılıkla solculuğun ne ilgisi var? Hem sermayeyi savunacaksınız, CHP’den milletvekili adayı olacaksınız, kendini ispat et-

mek için kitaplar yazacaksınız, faşistliği savunacak, faşistlerle ve Susurlukçularla yan yana olacaksınız; sonra da Dev-Genç’liyim diyeceksin, solcu olacaksınız.

Bu tür soytarlıklara, böyle asalaklara izin veremeyiz.

Mafyacıların “Sanatçıları”

Sedat Peker’in ya da öteki mafyacıların kaset piyasası üzerindeki denetimi biliniyor. Buna rağmen, her ne kaygıyla olursa olsun, mafyacılarla, Susurlukçularla aynı geceye katılmanın sanatçılıkla alakası yoktur. “Sanatçı” adını kirletenleri tecrit etmek, en başta sanatçılara düşer.

ölüme göndermiş, **utanmıyor yalan söylüyor**. Generallik alışkanlığı olsa gerek; onlar yalan söyleyecek herkes inanacak, inanmasa bile susacak.

Ama birileri de susmuyor, çıkıp konuşuyor işte; *"Paşam bunu nereden çıkardı anlamadım. Vallahi o da davetliydi. Ben kendisini gördüğümde zaten davete gidiyordu. Eşi de yanındaydı."*

Mehmet Ali Yılmaz'ın cevabıyla ortaya çıkan şu **kepazeliğe** bakın. Susurlukçular suçüstü yakalanınca nasıl da birbirini hemen satıyorlar.

Halkın çocuklarına emirler verip savaşa gönderen, öldüren, öldürten generallerden biri daha. Fisunoğlu'nun eğittiklerinin nasıl bir ahlaka, nasıl bir niyete sahip olacağını düşünün; yalancı, riyakar, katil olacak, başka bir şey mümkün mü?

Fisunoğlu değil sadece, Yaşar Büyükanıt'dan, Kıvrıkoğlu'ndan başlayarak tüm generallerin konuşmalarını araştırın, yüzde doksan dokuzunun yalan olduğunu göreceksiniz. En çok da katilliklerini ve emperyalizmin askeri olduklarını gizlemek için yalan söylerler.

Örnek mi? 19 Aralık'da diri diri yakıp söyledikleri yalanları anlatmayacağız, işte yeni bir örnek; Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu Afganistan'a giden askerlere ve ailelerine konuşma

yapıyor: Terörle mücadele tecrübesinden dolayı orduya komutanlık görevi verildiğinden tutun da, askerlerin oraya vatan, millet aşkıyla gittiğine kadar bir dolu yalanı sıralıyor. Asker başına şu kadar dolar aldık, çocuklarınızın kanını sattık demek kolay değil elbette.

Veli Küçük'ler, Kıvrıkoğulları, Büyükanıtlar, Doğan Güreşler... tümü aynı eğitimi almış, aynı politikanın uygulayıcılarıdır.

MHP, Mafyacı Ve Susurlukçudur

MHP Sedat Peker'in gecesine katılan Beykoz ilçe teşkilatını görevden aldı. MHP Genel Başkan Yardımcısı **Şefkat Çetin** bir açıklama yaparak şunları söyledi: *"MHP'nin resmi ideolojisi olan Türk milliyetçiliği fikri ile İstanbul'daki son olayda çirkin bir şekilde sunulmak istenen sözde milliyetçiliğin hiçbir ilgisi yoktur."*

Ülkü Ocakları İstanbul İl Başkanı Levent Temiz de, *"Ülkücülerden mafya olmaz, mafyadan da ülkücü"* dedi.

Bunlar, o görüntülerin gördüğü tepkilerin sonucu söylenenler. Yoksa, gerçekleri Susurluk'tan, ortaya çıkan mafyacıardan biliyoruz.

Mafya, çete, tetikçi, Susurlukçu olup da MHP'li olmayan kim var, siz onu gösterin? Çat-

PEKER'İN SİTESİNDEN

Öztürkler.Com sitesinden "Türklük" adına hangi hizmetleri alabilirsiniz? Siteden aynen aktaralım:

"New York Polis Departmanı Telsiz görüşmeleri 24 saat "Canlı" dinleyebilirsiniz

Dallas Hava Alanı Uçak-Kule Telsiz konuşmaları 24 saat "Canlı"

Dallas İtfaiyesi Telsizi 24 saat "Canlı"

LosAngeles Polis Departmanı Telsizi 24 saat "Canlı"

Miami Polis Departmanı Telsizi 24 saat "Canlı"

San Diego Polis Departmanı Telsizi 24 saat "Canlı"

Bunların "Türklükle" ne alakası var demeyin; Türk-lüklerinin ölçüsü dolar olunca, beyinleri de doların ana-vatanında olacak elbette.

Aynı sitede **"Yaşayan Türkçüler"** diye bir liste de yer alıyor ve şu isimler sıralanıyor; "Abdülhaluk ÇAY, Altan DELİORMAN, Baymirza HAYİT, Cengiz AYTMATOF, Cengiz DAĞCI, Cihangir MUHAMMED, General Rıza BEKİN, İlhan

ÇEVİK, Korkut EKEN, Mustafa CEMİLOĞLU, Mustafa OK, Nuri GÜRGÜR, Olcas SÜLEYMANOV, Osman CEYLAN, Ra-feel MUHAMMEDDİN, Rauf DENKTAŞ, Reha Oğuz TÜRK-KAN, Sadi SOMUNCUOĞLU, Veli KÜÇÜK"

Başka ülkelerden listeye yazılanları bir kenara bırakırsanız, "Yaşayan Türkçü" olmanın ölçütünün, en çok kan döken faşist olduğu anlaşıyor.

lılar, Kırıcılar tetikçi mafya artıkları değil mi? Çatlı'nın cenazelerini kim kaldırdı? Kırıcı'ya af çıkarmak için kim canhıraş savaşıyor?

MHP, Susurluk'un, mafyanın, çetelerin kıyısında köşesinde değil, tam ortasındadır.

Veli Küçük'ü Sorgulayacak Hiçbir Savcı Yok Mu?

Veli Küçük'ün Sedat Peker ile ilişkisi olduğu biliniyordu, şimdi aleni hale geldi.

Susurluk soruşturmasında genelkurmay Veli Küçük'ün sorgulanmasına izin vermemiştir.

Şimdi hiçbir savcı çıkıp bu generale sormayacak mı? En azından bir mafyacı ile ilişkisini sorgulamayacak mı?

Ne işleri olduğunun bir örneğini Sedat Peker, Kanal 7'deki konuşmasında veriyor: (29

Mayıs)

Veli Küçük'ün görevinin başındayken kendisine **"iş" teklif ettiğini** söylüyor Peker. **"İş"**in, Emniyet birimlerine, aranan kişilerin bulunmasında yardımcılık olduğunu anlatıyor, ancak bununla sınırlı olmadığı da biliniyor. TV'de anlattığı bu kadar. Anlatmadığı cinayetler, kayıplar, her türlü kirli işi bilmeyen yoktur. Genelkurmay'ın generalleri, ortakları ve kullandığı adamlar ortada.

Ama hiçbir savcı çıkıp generallerin ilişkilerini sorgulayamaz. Görevinin başındaki generaller buna izin vermez. Göstermelik yapılacak soruşturmalardan da bir şey çıkmaz.

Çünkü Susurluk hala iktidarda.

Çünkü 1996'daki slogan hala geçerli: "Susurluk pisliğini devrim temizler."

"EY KOCA TÜRK"!

Üşenmemiş, işini, gücünü, idam dosyalarını, siyasi şubede işkence gözetimini, provokasyonlarını, komplolarını bile bir kenara bırakmış, şiir ezberleyip kal-kıp Amerika'ya gitmiş.

Bir alay serserinin içkili "Türklük Günü Gecesi"ne katılan Ankara DGM Başsavcısı **Nuh Mete Yüksel**'i Tv'lerden izlemiştinizdir;

müsamereye çıkmış ilkokul çocukları gibi **"Ey Türk, koca Türk"** naralarıyla, elini kolunu şiirle al-kası olmayan bir tarzda sağa sola sallayarak şiir okuyor. Zil zurna sarhoş olduğu açık. Duyduğunuz şiir değil, okumayı da bilmiyor, bağıriyor. İllellik su-ratından akıyor. Sarhoşluk diline vurmuş, dili dolaşı-yor, böğürtüler kulakları tırmalıyor.

Veli Küçük'den Nuh Mete'ye beyin yapılarını, kül-türlerini, ahlaklarını düşünün; sadece ellerine kan bu-laşmamış, gırtlakları kan deryası içinde. Tek bildikleri katletmek, idam cezaları vermek, işkencecilik ve komplolar kurmaktır. Nerede kirli-kanlı iş varsa onlar orada.

Ve en "büyük Türk" onlar!

Türk Ulusuna Hakaret

"Türklük" dillerinden düşmüyor.

Veli Küçük'ten Nuh Mete Yüksel'e, Çatlı'dan Kır-cı'ya, Ağar'dan Peker'e... tümü "en büyük Türk", tümü "ne yaptıysa Vatan için, Türklük için" yapmış.

Mafyalara, katillere, Susurlukçulara, çetelere, ero-in satıcılarına, kadın pazarlamacılarına... Türklük baba-larından kalan bir miras sanki. Türk ulusunu bunlar mı temsil ediyor? Türk halkının değerleri, kültürü bunlar-da mı ifadesini buluyor.

Elbette hayır!

Bunların Türklük adına her konuşmaları, Türk ulu-suna en büyük hakarettir. Bunların "terör" demagojile-riyle başlayan her yalanına inanan Türk ulusundan hal-kımız da gerçekte kendine hakaret ediyor demektir.

Herşey Bilgileri Dahilinde

Susurluk'un kendini meşrulaştırma çıkışları, aynı zamanda Susurluk'la ilgili, dün bilinen ama geniş bir kesimin çeşitli nedenlerle görmek istemediği gerçekleri de daha görünür hale getiriyor.

General'lerin konuşmasından sonra Susurlukçu'ların Türkçülük gecesi de böyle oldu.

Sisi, dumanı dağılıp, billurlaşan gerçek, generallerin söylediğidir; *"her şey bilgimiz dahilinde yapıldı."*

Her şeyden bilgisi olan Genelkurmay'dır, MGK'dır, bir bütün olarak devlettir.

Susurluk, o dönem çokça söylendiği gibi, hiçbir zaman "bilmece" olmadı. Böyle gösterildi. Devletin zirvesinin bilmediği hiçbir şey yoktu, bugün de yoktur;

Ne Susurluk silahları "kayıp" olmuştur.

Ne binlerce devrimci ve yurtsever "kayıp"tır.

Ne Susurluk'un zirvesinden ölüm mangalarına kadar bilinmeyen tek bir telefon görüşmesi vardır.

Ne ölüm mangalarına, mafyalara ödül olarak verilen kirlî işler bilinmeyenlerdendir.

Bir tek manyetonun düşmesi bile, yukarının bilgisi haricinde dönmemiştir.

Bir tek silah-bomba bile, "zirve"nin onayı olmadan patlatılmamıştır.

Binlerce cinayet, kayıplar, katliamlar, işkenceler, infazlar her şey onların bilgisindedir.

Haklar ve Özgürlükler Mücadelesini Bu Devlete Karşı Vereceğiz

Kimse kendini kandırmamalıdır; klikler, falanca çeteler, güvercinler-şahinler, derin-sığ devlet teorilerine sığınmamalıdır. Gerçeklerden kaçan, ona karşı mücadele edemez.

Haklar ve özgürlükler kazanılacaksa, İŞTE BÖYLE BİR DEVLETE karşı mücadeleyle kazanılacaktır.

Çatlı, Evren, Güreş, Kırıcı, Eymür, Yeşil, Açar, Demirel... Bu isimleri yeniden hatırlayın; Kim kimle nasıl ilişkideydi yeniden hatırlayın? Hiçbirinin diğerinden bağımsız hareket etmediği, "zirve"nin emirlerini yerine getirdikleri açıktır.

Tüm düzen partileri, düzenin tüm kurumları, meclis, medya, sendikalar... bunların üstüne nasıl bir sünger çekti hatırlayın.

"Temiz toplum" diyenler, şimdi Susurluk'u meşrulaştırma kampanyalarının aracı. Bu kez; *"onlara yine ih-*

tiyacımız olacak" diyorlar.

Dünkü "zirve"nin isimleri değişti, karargah aynı görevi yerine getirmeye devam ediyor. Bugün, düne göre infazların, kayıpların yoğunluğunun azalmış olması kimseyi aldatmasın. 19 Aralık'dan Silopi'ye, Armutlu'ya, Akkise'ye, infazlara değişen bir şey yoktur. 1993'lerdeki yoğunluğun yarın yaşanmayacağını da hiçbir garantisi yoktur. Aynı devlet yapısı, aynı politika halen iktidarda.

Hatırlamak, Susurluk'un devletin kendisi olduğunu yeniden görmektir. **Susurluk devleti** gerçeğini gözden kaçıran, kime karşı nasıl mücadele edeceğini de bilemez. Dost-düşman, mücadele yöntemleri tümü birbirine karışır.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi Susurluk'a karşı mücadele demektir. Susurlukla mücadele etmeyen, hiçbir hakkını da kazanamaz, özgürlüklerini de savunamaz.

Bedeller Göze Alınmadan

Susurluk'la Mücadele Edilemez

Evet, bunlar katliamcıdır, işkencecidir, Susurluk çarkını döndürmek için yapmayacakları yoktur. Katliamlar, işkenceler, kaybetmeler, provakasyonlar, yalanlar, komplolar, köy yakmalar, göç ettirmeler, geceyarısı bombalanan evler... akla gelebilecek her türlü kontrgerilla yöntemini yeniden, defalarca kullanmaktan çekinmeyeceklerdir. Yeni Veli Küçükler gittikleri her yere kan, ölüm götürmeye devam edeceklerdir.

Ülkemizde neden hak ve özgürlük mücadelesinin ağır bedeller gerektirdiği, neden insanlarımızın ölümü göze alarak haklarını aramak zorunda kaldıkları bu gerçeklerden bağımsız değildir.

İktidarlarını kaybetmemek için, zulüm düzenini sürdürmek için tüm kurumlarıyla halkın karşısında olacaklardır.

Bunlara karşı, bedel ödemeyi göze alamayan, birlikte mücadeleyi örgütlemenin önüne engeller çıkaran hiçbir şey yapamaz.

Bahçeli'nin Beş Şartı

Devlet Bahçeli, "AB'ye girişin önünde engel biz değiliz" mesajı vermek için beş şart sıraladı ve bunlar yerine getirilsin, idamı kaldıralım dedi.

İşte Bahçeli'nin beş şartı:

"- *AlHm'nin vereceği karar ne olursa olsun, Öcalan dosyası süratle TBMM'ye sevk edilsin.*

- *Öcalan F tipine sevk edilsin.*

- *AB, KADEK'i terör listesine almalıdır.*

- *Terör örgütünün yöneticileri ve silahlı militanları koşulsuz olarak ve ivedilikle Türk devletine teslim olmalıdır. Bunları barındıran ülkelerin tedbir almaları da kaçınılmazdır.*

- *PKK ve KADEK kanlı terörden tamamen vazgeçtiğini Türkiye ve Dünya kamuoyuna inandırıcı bir biçimde açıklamalıdır. Terör örgütü elebaşları TC Anayasası'nın temel ilkelerine ve Anayasa'nın değiştirilmesinin mümkün olmayan hükümlerine bağlı olduklarını ve sadakat gösterdiklerini ortaya koymalıdır.*" (29 Mayıs, Milliyet)

Bahçeli'nin 5 şartının bir tek özeti var ve bunu da son şartında çok daha net olarak ortaya koyuyor: Koşulsuz teslimiyet, kendini inkar ve faşist devlete sadakat.

"**Sadakat**" istiyor faşist MHP. Faşist düzenimize bağlılık yeminleri edin diyor. Bahçeli'lerin, Genelkurmay'ın devleti "sadakat" diyerek, pişmanlığı dayatıyor. Onurunuzu ayaklar altına alın, varlığını inkar edin diyor, nedamet istiyor.

Bahçeli "5 şart" ile kendi **tabanına** da hitap ediyor. Şovenist propagandalarla oy toplayan MHP, tabanına; bakın biz Öcalan'ı idam etmek istiyoruz mesajı veriyor. Böylece şovenizmi kışkırtıyor, kendi tabanını diri tutmak istiyor.

Bu tartışmaların sonucunda idam kalkar ya da kalkmaz, ama MHP, kendi tabanında "Biz AB'ye direndik" havasını yaratma uğraşında. IMF önünde boyun eğişini, yoksulluğu, yolsuzlukları böylece unutturacağını hesaplıyor.

MHP, diğer yandan büyük oranda aynı tabana hitap ettiği DYP'nin propagandalarına, "Dosya meclise gelsin" diyerek cevap veriyor, gerici tabanın gözünde sorumluluğu üzerinden atmaya planlıyor.

"12 Talimat"tan "5 Şart"a

Hatırlanacaktır, bundan bir süre önce Genelkurmay kaynaklı olarak PKK'ya yönelik "12 maddelik muhtıra" yeralmıştı basında. Bunları yaparsanız, dil, Kürtçe yayın vb. konusunda "bakarız" demeye getirmişti Genelkurmay. Orada da istenen tam teslimiyetti. Bahçeli'nin şartları da işte o "12 şart"ın bugüne uyarlanmış, değişik cümlelerle ifade edilmiş halinden başka bir şey değildir. Çünkü **MHP, Genelkurmay'ın partisisidir**, farklı bir tavır beklemek safıktır.

Bahçeli'nin "5 şartı" ile aynı gün basında yeralan "**üst düzey bir komutanın**" **Öcalan idam edilmesin, ama affedilmeyeceği de anayasal güvenceye alınsın**" açıklamaları bu nedenle farklılığın değil tersinin ifadesidir. Nitekim Genelkurmay'ın hemen ertesi gün, "işte PKK'dan ele geçirilen silahların hangi ülkelere ait olduklarının listesi" diyerek, 15 yıldır yakalanan silahların menşei açıklaması ve burada bol miktarda Avrupa ülkelerinin adının geçmesi, "idam kalksın" diyenlere verilen cevaptır.

"**MHP AB'ye karşı mı değil mi, ordu AB'yi istiyor mu istemiyor mu**" çerçevesinde süren tartışmalar, gerçekte iktidar çatışmalarının bir yansımasından ibarettir. Genelkurmay, MHP'yi yedeğine alarak iktidarını korumak istiyor. Bunun yolunu da AB'ye girişin sürece yayılması olarak görüyor. "5 şart" bunun da bir taktik adımı niteliğindedir.

Elbette idam tartışması özelinde, MHP, Genelkurmay, oligarşinin tüm kesimleri, intikamcılığını, ırkçı faşist kafa yapısını gizlemiyor. "Terör" demagogileriyle kendi katliamcılığını gizlemek için Öcalan'ı asmak istiyor. Ancak gelinen noktada, idam, AB tartışmalarından bağımsız yapılamadığı için, iktidar çatışmalarının da bir parçası haline gelmiş durumdadır. "İdam kalksın" diyenler de bu nedenle kalksın diyor. Yoksa onların niyetleri de Öcalan konusunda farklı değildir.

Hükümetin 3 Yılı:

Bütün ülke F tipi

Bütün ülke emperyalistlerin çiftliği

Halk açlık, sefalet içinde

57. hükümet, 3. yılını doldurdu. 57. hükümet üç parti tarafından kurulan bir koalisyon hükümetiydi ve “Türkiye’de hiçbir koalisyon bu kadar uzun ömürlü olmamıştı”... Peki o zaman neydi bu uzun ömürlülüğün sırrı?

Bu “sır”, hükümetin **kimin hükümeti** olduğu sorusunun cevabında gizlidir.

Bu hükümet, 18 Nisan 1999 seçimlerinin ortaya çıkardığı sonuçlara göre, **MGK** ve **TÜSIAD**’ın tercihi olarak kuruldu.

Hatırlarsanız, o günlerde DSP de, MHP de bu birlikteliği “**içlerine sindiremedikleri**” havasındaydılar; ama oligarşi ve emperyalizm sindirmeleri gerektiğini söylüyordu. “Sindirim” sorunu çabuk çözüldü. İşin içinde, oligarşinin çıkarları ve koltuk vardı.

Hükümet, daha ilk günlerden oligarşi tarafından bir “**istikrar hükümeti**” olarak pazarlandı.

“İstikrar”dı; çünkü, üç parti TBMM’de büyük bir çoğunluğa sahipti, bu demekti ki, istenenler, sorunsuz, muhalefetsiz yerine getirilebilirdi. Türkiye “bu şans”ı iyi kullanmalydı!

Türkiye cumhuriyeti tarihinin bu en uzun ömürlü koalisyon hükümeti dönemi, aynı zamanda düzen içi muhalefetin de neredeyse olmadığı bir dönem olarak geçti tarihe.

“İstikrar”dı; çünkü, “sağı, solu ve merkezi” birleştirmişti. Bu da kitleleri oyalamak, etkisizleştirmek için artı bir puandı.

Böyle olduğu için, katliamcıların, Susurluk çetelerinin

partisi MHP, “*Susurluk’u çözmezsem başbakanlık bana haram olsun*” deyip Susurluk’un üstünü örten ANAP ve MGK’nın en has adamı haline gelen Ecevit’in DSP’si 28 Mayıs 1999’da kameraların karşısına geçip hükümet protokolünü açıkladılar.

Hükümetin ilk ekonomi paketi açıklandığında patronların verdiği demeçler, “**bu hükümet kimin hükümeti**” sorusunu tartışmasız cevaplıyordu:

“**Hükümeti kutluyoruz. Ne söylediysek açıklanan pakette var.**” (TÜSIAD)

“**Hükümete teşekkür etmekten başka söz bulamıyoruz.**” (TOBB)

TÜSIAD Yönetim Kurulu Başkanı Erkut Yücaloğlu, MHP konusundaki bazı “kaygılara” cevap olarak da şöyle diyordu: “*Yükselen parti MHP’ye her türlü şansı vermek zorundayız. Önce özelleştirme 2000 yılına kalsın diyen MHP, şimdi 2-3 ay içinde altyapıyı ve eksiklikleri düzeltiriz diyor. Görüşlerimize yaklaşmaya başladı.*”

Tekeller İçin Yasalar

Hiç şüphe yok; bu hükümet, cumhuriyet tarihinin en uzun süreli koalisyon hükümeti olduğu gibi, en çok yasa, kararname çıkaran hükümetlerinden biri olarak hatırlanacaktır. Bir yandan IMF’nin isteklerini, bir yandan Avrupa Emperyalist Birliği’nin isteklerini, TÜSIAD ve MGK’nın isteklerini karşılamak için geceli gündüzlü çalışıp yasalar çıkardılar.

Hükümetin ilk icraatı, IMF ve TÜSIAD’ın aylardır çıkmasını istedikleri Bankalar Yasası’nı çıkarmak oldu. Tarihe, “**cumhuriyet tarihinin en işbirlikçi hükümeti**” olarak geçecek olan DSP-MHP-ANAP hükümeti, daha ilk üç ayında bu sığata layık olacağını gösterdi. Bankalar Yasası’nın yanısıra, ilk üç aya, emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerin arzusunu yerine getirerek Mezarda Emeklilik Yasa Tasarısını, **Tahkim Yasası**’nı sığdırdı. Nereden Buldun Yasası’nın uygulanmasını üç yıl erteledi.

Tahkim Yasası, bir tür “start” yasasıydı. Zaten artık sadece kağıt üzerinde kalmış olan “ulusal egemenliği”, kağıt üzerinden de kaldıran bu yasa, sonraki **peşkeş-yağma** yasalarının da başlangıcını oluşturdu.

Onları birarada tutan bu şapkadır!

Tarımı öldürüp köylüyü açlığa mahkum eden Şeker Yasası, Tütün Yasası çıktı birbiri peşisıra. Doğalgaz Piyasası Yasası, Elektrik Piyasası Yasası, Telekom Yasası... gibi ne milletvekillerinin, ne medyanın takip bile edemediği onlarca IMF talimatı yasalaştırıldı. 29 Mayıs 2002'de TBMM "yabancı sermayeye kolaylık sağlamak üzere" yeni bir yasa daha kabul etti...

Halka Açlık, İşsizlik

Tarımda sübvansiyonlar, taban fiyatı uygulaması tümüyle kaldırıldı. IMF'nin ve TÜSİAD'ın isteği üzerine Mezarda Emeklilik Yasası'yla işçinin memurun posasını çıkarmak güvence altına alınırken, aynı Tahkim Yasası'nda olduğu gibi, halk enkaz altındayken çıkarılan Sosyal Güvenlik Yasası'yla SSK'nın tasfiyesinin yolu da açıldı.

Ama IMF Hükümeti'nin programının emekçiler açısından en önemli sonuçlarından biri, işten çıkarmalar oldu. "Devleti kamburlarından temizlemek" adına sürdürülen özelleştirmeler sonucunda 1 milyona yakın işçi atıldı bu hükümet döneminde. Onbinlerce esnaf iflas ettirildi.

İktidarı devraldıklarında, 402 bin lira olan dolar, 1 milyon 400 bin liraya ulaştı. Bunun halka yansıyan yüzü, zamlardan başka birşey değildi. İşsizlik oranı resmi rakamlara göre, yüzde 11,8'e yükseldi.

"AB'ye uyum" adına zulüm

Bu hükümet, AB konusunda herşeye rağmen "en somut" adımları atan hükümet olarak alkışlandı, kutlandı. ABD ve AB emperyalistlerinin ortak hesapları sonucu, Türkiye Avrupa Birliği nezdinde "aday ülke" ilan edildi.

AB'ye umut bağlayanlar, umutlandılar. İktidarın sömürsünü de, zulmünü de görmezden geldiler. Çünkü onlara göre, bir kez bu yola girilmişti, kör topal da olsa "Kopenhag kriterleri"ne uyulacaktı.

İktidar hakkındaki yanılsamaları besleyen bir diğer kesim ise, Kürt milliyetçiliği oldu. 18 Nisan seçimlerinden sonra yaptıkları tahlillerde, oligarşinin MHP'yi bir "çözüm gücü" olarak iktidara taşıdığını söylediler. Ama gün oldu, devran döndü, 2001'de şöyle yazdılar: "MHP öne çıkarılıyor. Bu çıkış, Hitler'inkine benziyor." (Serxwebun Şubat 2001, Sayı 230)

Oysa ne biri, ne ötekiydi.

Bu hükümetin işbaşına geldiği dönemdeki bir tartışma da, MHP'nin iktidar olmasıyla, sivil faşist çetelerin açık saldırıya geçeceği beklentileriydi. Bunların da doğru olmadığını söyledik o zaman. Evet, MHP eli kanlı bir partiydi, bu tarihi kimse unutmamalıydı; ama aynı zamanda MHP,

oligarşinin çıkarları neyi gerektirirse, öyle davranmak durumunda olan bir partiydi.

AB zoruyla demokratikleşme, Kürt sorununa çözüm beklentisinde olanların yanıldıklarını görmeleri için ortada pek çok kanıt vardı oysa.

Katliamlar, infazlar, işkenceler sürüyordu. Hüseyin Tanış ve Ebubekir Deniz kaybedildi. Erdinç Aslan, Murat Bektaş, Burhan Koçkar, İsmail Karaman infaz edilen devrimci, yurtseverlerden sadece bir kısmıdır. Yunus Güzel işkencede katledildi.

Susurlukçuların, işkencecilerin, katliamcılarının aklanması sürüyordu.

Meydanlarda hak arayanları, hala coplar, panzerler karşılıyordu. Memurlar, tutsak yakınları, esnaflar, bu zulmün hedefi oldular defalarca.

"Uyum" paketinin bir parçası olarak gündeme getirilen 312. ve 159. madde, ardından RTÜK yasası, YÖK yasa tasarısıyla yapılan tüm değişiklikler, demokratikleşmeye değil, baskıyı pekiştirmeye yönelik oldu.

19 Aralık'ı, F tiplerini sadece devrimcilere yönelik olarak görenler bile, tüm bu gelişmelerden sonra "bütün ülke F tipi haline çevriliyor" gerçeğini teslim etmek zorunda kaldılar.

Ulucanlar, 19 Aralık, F tipleri, Armutlu

Tahkim yasası nasıl iktidarın emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayacağını göstergesiye, 26 Eylül 1999'daki **Ulucanlar** Hapishanesi katliamı da, DSP-MHP-ANAP iktidarının zulme başvurmakta da aynı ölçüde sınır tanımayacağını göstergesiydi. Tabii görmek isteyenlere.

Ulucanlar katliamı, burjuva basında bile "tam AB'ye giriyoruz, demokratikleşiyoruz derken bu katliam da nereden çıktı" havasına neden olmuştu. Ulucanlar katliamı, gerçekte "sürecin gidişatına aykırı" değildi.

Öyle olmadığı 19-22 Aralık 2000 Hapishaneler katliamıyla sağırınların duyabileceği, körlerin görebileceği

Onları birarada tutan bu amblemdir

IMF'nin, TÜSİAD'ın, ABD'nin övgü- lerini ve takdir- lerini kazandılar. Bunun karşılığında 70 milyonun ahını aldılar. Yerde kalır mı bu ah?

açıklıkta ortaya se-
rildi.

“Türkiye cum-
huriyeti tarihinin
en büyük hapisane
katliamı”na da bu
iktidar imza attı.
Katliamı F tipi ha-
pishanelerin devre-
ye sokulması izledi.

Tahkim Yasası
ve F tipleri, aynı
politikanın parçala-
rıydılar. “Terör de-
magojisi”, “hapis-
hanelerin ele geçi-
rilmesi” teraneleri,
bir süre bu gerçe-
ğin üstünü örttü.
Bu zülmün, 19
Aralık'ın ve F tipte-

rinin, IMF programının bir parçası olduğunu görme-
mekte “ısrar” eden sendikalar, DKÖ'ler, legal parti çev-
releri, bu gerçeğin üstünün örtülmesine hizmet ettiler.

Oysa bu bağlantı görülmeden, iktidarın politikaları-
nı doğru tahlil etmek de, bunun karşısında doğru bir
mücadele geliştirmek de mümkün değildi. Armutlu ka-
tilamı, Akkise'de sıkılan kurşunlar, ve “tüm muhalif ke-
simleri” sindirmeye yönelik baskılar, yasalar ve yasak-
lar, sonuçta, bu gerçeği herkese kabul ettirdi.

“Cumhuriyet tarihinin en...”

Türkiye, 1950'lerden bu yana yeni-sömürgeleşmiş
bir ülkedir. O günden bu yana, emperyalizme bağımlı
iktidarlar tarafından yönetiliyordu. O günden beri, eko-
nomide, siyasette, emperyalizme, özellikle de ABD em-
peryalizmine bağımlıydı. Ama bağımlılık hiç bir dönemde
bu kadar AŞIKAR hale gelmiş değildi.

TBMM'nin yaptığı “milli bütçe”, IMF'nin müdahale-
siyle değiştirildi.

Başbakan Ecevit, kelimesi kelimesine aynen şöyle di-
yecekti: “IMF'nin dediklerini yapmazsak devlet çöker”!
Oysa zaten çökmüştü kutsal ve “ulusal” devletleri. Artık
IMF'nin devleti vardı.

“IMF'ye söz verdik” sözü, başka hiç bir dönem bu
kadar çok ve açık kullanılmadı. İşçinin, memurun, esna-
fın, köylünün, halkın her talebi, işte bu sözle reddedildi.

H. Koch isimli ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı günler-
ce ülkemizde teftişler yaptı. Canının istediği yere girdi,
çıktı, istediği kurumla görüştü. Hükümete “bunu yapın”,
“şunu yapmayın” diye talimatlar yağdırdı. Cottarellilerin,
Kahkonenlerin denetimleri “devlet idaresi”nin ayrılmaz
parçaları haline geldi.

İşbirlikçilikleri, uşaklıkları o kadar aşikar haldeydi
ki, onları savunmak bile efendilerine düştü. ABD'nin
Ankara Büyükelçisi Mark Parris şöyle bir açıklama yapı-
yordu mesela: “Bazılarının düşündüğü gibi, IMF Türki-
ye'ye bir program empoze etmiyor. Bu istikrar progra-
mı, Türk malı bir programdır.” (29 Haziran 2000,
Hürriyet)

AŞAĞILAMA aleniydi. IMF program yapıyor. Sonra
programa uyulacağı konusunda “niyet mektubu” alıyor,
bu da yetmiyor, hükümetteki partilerin liderlerinden
ayrı ayrı “taahhütname” istiyor. Yetmiyor, ayrıca “yakın
izleme anlaşmaları” imzalanıyor.

ABD'nin Irak'a, Kosova'ya, Afganistan'a saldırılarının
ise, her türlü işbirlikçiliği büyük bir şevk ve istekle
yaptılar.

İşte bütün bunların sonucunda çıktı “cumhuriyet ta-
rihinin en işbirlikçi hükümeti” tanımlaması.

“En ikiyüzlü...” sıfatı da bunlara yakışır

DSP ve MHP'yi iktidara getiren “nedenlerle”, iktidar
koltuğuna oturduktan sonra uyguladıkları politikaların
“sonuçları” birbirinden dağlar, okyanuslar kadar uzaktı.

DSP ve özellikle de MHP'nin oylarındaki artışın asıl
etkeni “milliyetçilik”ti.

Bir diğer etken, “yolsuzluğa ve yoksulluğa karşı” va-
adleri ve sloganlarıydı.

MHP, “Yoksullukla Mücadele Kurumu Başkanlığı” ku-
racaktı. “Türkiye'nin yoksulluk haritasını çıkarıp”, tüm
muhtaçlara yardım dağıtacak.

Ama herkes tanık oldu ki, “ulusal onur” hiç bir dö-
nem bu kadar ayaklar altına alınmamıştı. “Cumhuriyet
tarihinin en işbirlikçi hükümeti” sıfatı, “en milliyetçi”
hükümete nasip olmuştu.

Yoksulluğa karşı vaatleri vardı; artık yoksulluktan
değil, düpedüz AÇLIK'tan söz edilmeye başlandı. “Yol-

suzluğa karşı”ydılar, Ecevit de, Bahçeli de “yolsuzluğa bulaşmamış lider”ler olarak pazarlanmış ve oy toplamışlardı; Bankalar, **eşi görül-medik** bir pervasızlıkta, ve **eşi görül-medik boyutlarda** soyuldu, hortumlandı. MHP’lisi, ANAP’lisi, DSP’lisi elele verip koltukların nimetlerini ihalelere çevirdiler.

Bunları bir arada tutan ne?

“Hükümetin üç yılı” yerine, “**Co-ttarelliler, Kahkonenler hükümetinin üç yılı**”, demek daha doğru olacaktı. Veya “**MGK hükümetinin**” üç yılı... Veya “**Clinton-Bush yönetiminin sömürge valiliğinin üç yılı**” adlandırması da kullanılabilir.

Gerçek şu ki, bu hükümet, **KUK-LA** niteliği **en bariz** olan hükümettir. MGK emretmiş onlar yapmıştır. IMF istemiş onlar yasa çıkarmıştır. ABD istemiş, onlar uymuştur. MGK emretmiş onlar katliamlar yapmıştır. İktidardaki partilerin “programları, seçim vaatleri” doğrultusunda, başbakanın, yardımcılarının, bakanların “kişisel iradeleri” doğrultusunda yaptıkları tek ciddi bir şey yoktur. Zaman zaman bazıları, böyle bir çıkış yapmaya niyetlendi, ama yaptıkları IMF’nin programıyla çeliştiğinde, kendilerini hükümetin dışında buldular.

Onları bir arada tutan da işte yüklendikleri bu “görev”dir. **TBMM’de bulunan partiler içinde, “İstikrar” içinde, IMF’nin, ABD’nin ve MGK’nın tüm isteklerini yerine getirecek en uygun bileşim budur.**

Sonuç olarak söylersek; bu hükümet üç yıllık icraatı boyunca, IMF’nin, TÜSİAD’ın, ABD’nin övgülerini ve takdirlerini kazandı. Ama bunun karşılığında 70 milyonun ahırını aldılar. Yerde kalır mı bu ah?

Yeni “Madencilik Yasası” mecliste... Her Yer Bergama!

Yeni bir yasa tasarısı daha var mecliste: Kısaca, Maden yasaı. Bir gece bakmışsınız ki, kanun çıkmış olacak...

Peki bu kanun çıktığında ne olacak?

Tasarı diyor ki, “**maden ruhsatı verilen yerlerdeki faaliyetler engellenemez!**”

Yani o maden çevreye zarar verse ve bu zarar bilimsel olarak kanıtlanırsa da, madenin işletilemeyeceği hakkında **yargı kararı olsa da** farketmez... Madenin faaliyeti sürecek.

Emperyalist tekeller, Bergama’dan ders çıkarmış! Hükümete diyorlar ki, bana her türlü güvenceyi ver! Hükümet de veriyor.

Tasarının içerdiği hükümler bununla da sınırlı değil:

Su havzaları, belediyenin elinden alınıp bakanlığa bağlanacak... sonrası peşkeş...

Dahası var... “**Milli parklar, ağaçlandırma alanları, SİT alanları, ormanlar, sulak alanlar, su havzaları, kıyılar, tarım alanları, meralar, zeytinlikler, turizm bölgeleri...** madencilik faaliyetine açılacak.” (25 Mayıs Milliyet)

Mesela, Eurogold adlı firmanın daha önce, “**Zeytinlik alanı içinde ve çevresinde üç kilometre yakına kadar sanayi işletme kurulması yasağı**” öngören “Zeytin Yasası” nedeniyle Balıkesir’in Havran ilçesinde işletmeye açamadığı altın madeni, bu yasa çıktıktan sonra açılabilir.

Açılınca ne olacak?

Yüzbinlerce zeytin ağacı mahvolacak.

Yüzbinlerce zeytin ağacıyla birlikte, binlerce dönüm toprak mahvolacak. O topraktan ve ağaçlardan geçimini sağlayan onbinlerce köylü, mağdur olacak.

Ormanlar, milli parklar, sulak alanlar, SİT alanları... her yer emperyalistlerin talanına açılıyor. Emperyalist tekellerin politikaları, çıkarları doğrultusunda tarım, **katlediliyor.**

Bergama köylüsü gibi direnmek zorunda Anadolu halkı. Her yeri Bergama gibi emperyalist talana açarlara karşı, her yerde Bergama’daki gibi direnmekten başka çare yoktur. Değilse, toprak, yani **yurt**, suyuyla, ormanıyla, ellerimizden kayıp gidiyor...

Tanksız Topsuz “Ele Geçiriliyoruz”!

Emperyalistler Afganistan’da istedikleri yönetimi kurmak için yerlebir ettiler. Tonlarca bomba kerpiç duvarların üstüne yağdırıldı. Bu savaşın ABD bütçesine maliyeti de devasaydı elbette. Ama Amerikan tekellerinin elde edeceği karların yanında sözü bile edilmezdi. “Terör” yalanıyla yağın bombaların amacının Orta Asya’nın, Hazar’ın zengin enerji kaynakları, yeni sömürü alanları olduğu artık aleni.

Afganistan’da enerji-petrol tekeli Unacon’un adamı Karzai yönetimini işbaşına geçirmek için savaş açmak durumunda kaldı ABD.

Ama Türkiye için böyle bir şeye gerek bile duyulmuyor. Amerika, IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla istediğini bakan yapıyor, iktidarlara istediğini yaptırıyor.

Emrindeki başbakanlar, atadığı bakanlar yetmiyor, tekellerin çıkarıyla direk ilgili olan bürokratları da atıyor emperyalistler.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığına getirilen Turgut Bozkurt, emperyalist tekeli Rothschild’in kadrolu pazarlamacısı.

Özelleştirme, emperyalistlerin en çok önem verdiği alan. Ülke zenginliklerinin tümünden talanına açılan en önemli kapı. IMF’nin son teftişinde iktidardan yerine getirmesini istediği üç şarttan biri de özelleştirmelere ilişkindi.

Ortaya çıkan manzara; adım adım ele geçirme, karış karış işgal etme manzarasıdır.

Ancak bunun için ne bir tek kurşun atıldı topraklarımızda, ne de bombalar yağdı tepemize.

Ülkemiz, savaşızsız, topsuz, tanksız, dolarla, işbirlikçi iktidarlara emperyalistlerce ele geçiriliyor. Bu konuda ciddi mesafe aldıkları da açık.

Böyle bir durumda **yurtseverlere** düşen görev de açık; emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşmek, örgütlenmek ve her türlü yol ve yöntemle direnmek.

“Terör Listesi”nin Tahsilatçıları Geldi

Avrupa tekellerinin örgütü ERT’nin üyeleri geçtiğimiz hafta iktidarın davetlisi olarak Türkiye’deydi. Avrupa’nın en büyük tekellerinin örgütünün üyelerine boğazda turlar yaptırıldı. Ecevit’in katılması planlanan toplantılara, hastalığı yüzünden İsmail Cem ve Derviş katıldı.

“Türkiye’ye nasıl yatırım yapabilecekleri” konusunda bilgiler verildiği yansıdı basına. Siz bunu pazarlama yapıldı diye anlayın.

Peki nereden çıktı bu gezi? Avrupalı emperyalist tekeller boğazın güzelliklerini görmeye geldiklerine göre, neden şimdi?

Cevap için Ekmek ve Adalet’in 8. sayısından şu alıntıyı yapalım: **“AB, tekellerin birliğidir; tekellerin çıkarlarını savunur. Kararın (AB terör listesi) hemen ertesinde Avrupalı tekellerin açıkladığı rapor bunun en açık kanıtıdır... Avrupa Sanayi ve İşverenler Konfederasyonu Birliği hazırladığı raporda, “genişlemenin” faydalarını sıraladı ve “Türkiye’yi hemen masaya oturmaya çağırılım” dedi. Türkiye’nin AB’ye girmesinin gerekliliğini de şu rakamlarla açıkladı; “Şirketlerin iç pazar oranı yüzde 9 artacak, ürünlerimiz 65 milyon tüketiciye ulaşacak.”**

Avrupa tekelleri **“Bakın biz DHKP-C ve PKK’yi listeye aldık, şimdi sıra sizde”** dedikten sonra bir ay bile geçmeden tahsilata geldiler. “Terör listeleri”nin karşılığı olarak, talan edebilecekleri sektörler, alanlar önlerine serildi.

AB’nin **“terör” demagogilerinin çıkarlarından ibaret olduğunu** en iyi tekeller anlatıyor. Faşist iktidara verirsın desteği, dolar olarak alırsın karşılığını. Kapitalizmin dünyasında her şey karşılıklı değil mi? Avrupa da “liste”nin karşılığını alıyor. Bununla bitmez, daha fazla bağımlılık yasaları, satışlar daha pervasız olmaya devam edecektir.

GÖÇ ve İŞSİZLİK 2

Yoksulluğun ve Zulmün Sürgünleri

Bir Kafkas ozanı şöyle diyor:

Türk Türkiye'de/ Arap Suriye'de/

ve İspanyol İspanya'da/

Çerkes Türkiye'de/ Çerkes İspanya'da/

Çerkes Suriye'de/

bir hata var bu denklemde/ bir hata var/

ama nerede?

"Denklemdeki hata", büyümüş, büyümüş, dünyanın tüm ezilen halklarını içine almış.

"Türk" Türkiye'de değil artık... Türk, Almanya'da, Libya'da, Irak'ta, İngiltere'de... Kürt Kürdistan'da değil, dünyanın dört bir yanına dağılmış... Tüm sömürge ülkelerin halkları, kıtlıklar, işgaller, doğal afetler, savaşlar; ama daha kestirmesi, "**küreselleşme'nin ekonomi politikaları ve faşist rejimlerin zulümleri**" sonucunda yollara dökülmüşlerdir. "Mülteci" sorunu, artık dünya çapında en öncelikle sorunlardan biri halindedir.

OHAL Sürgünleri

1980'lerin ikinci yarısı, ama özellikle de 1990'lı yılların başları, göçün Türkiye tarihi açısından en yaygın olduğu dönemdir. Ortada, ne 1915'deki gibi bir tehcir yasası, ne 1934'deki gibi bir mecburi iskan yasası yoktur. Ama OHAL vardı.

Olağanüstü Hal'de, devlet artık, yasaya bile gerek duymayacak bir pervasızlık içinde uyguluyordu zulmünü.

Bir köyün, mezranın boşaltılması için TBMM'nin yasa çıkarmasına gerek yoktu artık; oradaki özel hareketçilerin "boşaltın" demesi yeterliydi. Bu yasasız emre karşı çıkıldığında ise, o köyün **yakılması** mukadderdi. 15-16 yılda resmi belgelerin itiraf ettiği boşaltılan köy sayısı, **3 bin 656**'dır. Bu boşaltma operasyonlarının büyük bölümü, 1987'de uygulanmaya başlanan OHAL döneminde gerçekleştirilmiştir.

1985-90 arasında, Kürt illerinden dışarıya göç, 650 bin civarındadır. 1990'lı yıllarda ise bu rakam hızla, katlanarak büyüyecektir. Çünkü köy boşaltma, artık daha

sistemli bir politika olarak uygulanacaktır.

1980-2000 arasında, batıya veya daha uzaklara Avrupa'ya kadar uzanan göç dalgasında, milyonlarca Kürt köylüsü savrulmuştur. Kesin bir rakam vermek güçtür; ama ekonomik etkenler ve zulüm sonucunda bu yirmi yılda toprağını terkeden Kürtlerin sayısına ilişkin **5 milyona** kadar ulaşan değişik rakamlar, hatta daha fazlası telaffuz edilmektedir; göçettirilen "**milyonlar**"dan söz ediliyor olması, bu, bölgedeki açlığın ve zulmün boyutunun devasa ölçülerde olduğunu anlatmaya yeter.

Boşaltılan köyler...

kalabalıklaşan göç katarları...

büyüyen gecekondu...

Bu dönemdeki "göç ettirme, köy boşaltma" politikasının, 1920'li, 30'lu yıllarda uygulanan mecburi iskan politikalarına göre bir başka **farkı** da, artık iktidarın köyünden kasabasından, toprağından kovduklarına "**zorunlu bir ikamet yeri**" göstermemesidir. 1930'lardaki mecburi iskanda, oligarşinin "*Kürt nüfusunu Türk nüfusu içinde eritme*" politikasına bağlı olarak, hangi miktarda Kürt'ün hangi şehirlerde iskan edileceği de belirlenmişti. Şimdiyse, oligarşi sadece evini, barkını yıkarak, gitmezlerse açık öldürüleceklerini söyleyerek köyünden kovuyordu. **Nereye giderlerse gitsinlerdi!**

Nereye gidecekleri belliydi; İstanbul'da, İzmir'de, Adana'da, Mersin'de, Muğla'da, tekerci burjuvaziye ve toprak ağalarına ucuz, sigortasız, sendikasız işgücü olmaya gideceklerdi. Başka alternatifleri yoktu.

1930 sürgünleri ve 1990 sürgünleri, 1930'lardan 1990'lara demokratikleşen(!) Türkiye tablosunun kısa bir özetidir. Katliamcılıktan katliamcılığa... Yasalı veya yasasız... 60-70 yılda katedilen mesafe budur. Ne kadar demokratikleşilmiş, ne kadar "hukuk devleti" olunmuş, hangisi daha "hukuki", artık siz karar verin.

Diyar-ı göç

Kürt yoksulları, çoğunlukla, Mersin, Antalya, İstanbul, Adana, İzmir gibi yerlere göçederken, bir kısmı da topraklarından o kadar uzaklaşamayıp, başka Kürt şehirlerine göçetmişlerdir. Bu göçün en çok yoğunlaştığı illerin başında da Diyarbakır, Van, Gaziantep gelmektedir.

Bugün, Diyarbakır, göçün ve sonuçlarının en çıplak halde görüldüğü bir şehir durumundadır. İstanbul, İzmir gibi büyük şehirlerin bir ölçüde gizleyebildiği açlık, yoksulluk, işsizlik, evsizlik, kıscacı sefalet, Diyarbakır'da tüm çıplaklığıyla sokaklarda, meydanlardadır.

1990'lara kadar, Diyarbakır da bir çok Anadolu kenti gibi, dışarıya göç veriyordu. 1990 yılında Diyarbakır'ın resmi nüfusu **381 bin**'di. 1996 yılında ise bu sayı iki kat daha fazla artarak **822 bine** çıkmıştı. 2000'li yılların Diyarbakırının nüfusu ise çoktan **1 milyonu** aşmış durumda. Diyarbakır artık, nüfusunun yarısından fazlası göç edenlerden oluşan bir **Diyar-ı Göç**'tür.

Bu nüfus artışını karşılayacak ne istihdam imkanları, ne altyapı yoktur. Bu nedenle Diyarbakır'daki işsizlik oranı, Türkiye ortalamasının da üzerine çıkmış, **yüzde 70**'i aşmıştır. Nüfusun **yüzde 87'si** "yoksulluk sınırının altında" yaşamaya çalışmaktadır. Yüzbinlerce aile, sağlıklı yaşam koşullarından, su, kanalizasyon hizmetlerinden, doğru dürüst bir evden yoksundur. Kondularda, barakalarda, birden çok aile bir arada yaşamaya çalışmaktadır.

Mesele; halkın mücadelesini bastırmak

Onyıllardır süren zulüm altında Kürt halkının yaşadığı yerlerde nüfusun yaklaşık % 80'inin köylerden şehir merkezlerine göç ettiği hesaplanmaktadır. Yani yaklaşık 5 milyonluk bir kitle yer değiştirmiştir.

Bunun yanında **Sivas-Tokat** bölgesi, **Toroslar** da göçtirmenin uygulandığı yerlerdir. Örneğin Sivas'ta yaklaşık **700 köy** boşalmış veya boşalma noktasındadır.

Alamanya... acı vatan...

Göç konusunu işlerken, bu toprakların gördüğü en büyük göçlerden biri olan "yurtdışına göç"e değinmemek olmaz. Bu göç, öyle bir kaç bin kişiyi, bir kaç yüzbin kişiyi değil, bugün 3,5 milyonu aşan sayıda insanımızı, Almanya'dan, Amerika'ya, Avusturya'dan Avustralya'ya savuran bir göçtür.

1960'larda başlar bu dalga.

2. Paylaşım savaşında sonraki yıllarda başta Almanya olmak üzere Avrupa ülkeleri hızla sanayileşir. 1960 başlarında Batı Avrupa ülkelerinde büyük bir **işgücü sıkıntısı** yaşanmaya başladı. Türkiye'de ise, **iş-gücü fazlası** vardı; yani koca bir işsizler ordusu.

İlk başta küçük çaplı gidişler oldu Almanya'ya. Ardından adeta koca bir dalgaya dönüştü yurtdışında işçi olmak. İşsizliğin yoksulluğun Türkiye'sinde bir "kurtuluş yolu" gibiydi. Merkez yine Almanya olmak üzere, gruplar halinde Fransa, Avusturya, Hollanda, Belçika, İsviçre gibi ülkelere akın başladı.

1970'lerde Avrupa ülkelerinde yaşanan ekonomik durgunluk sonucunda iş gücü talebinin düşmesi-ne bağlı olarak göçün hızı da yavaşladı.

Aynı dönemde göçün yönü Ortadoğu ülkelerine döndü. **Libya, Suudi Arabistan, Ürdün, Irak** gibi ülkelere önemli bir işçi göçü başladı.

Neticede, bugün yaklaşık olarak **4 milyon** insanı-

mız, bu göç dalgaları tarafından yurtdışına savrulmuş oldu.

Bir elleri yağda, bir elleri balda olmadılar orada hiç bir zaman. En ağır işleri yaptırdı emperyalistler onlara.

Üç beş kuruş kazandıkları koşullarda bile, gurbette olmanın acısı hiç çıkmadı içlerinden. Çocukları kimliksizleşt...

Yurtdışına uzanan göçün ayrıntılarını böyle bir yazıda ele almak mümkün değil, ama göç, tüm trajedileriyle göçtü işte yine.

Orada bulduklarından çok, göç yollarında kaybettikleri daha önemliydi... 4 milyon vatandaşını, ekmeğini topraklarından binlerce kilometre uzaklarda aramak zorunda bırakan bir düzenin suçu büyüktür.

GÖÇ YOLLARINDAN RAKAMLAR

İL	İLDE DOĞANLARIN SAYISI	GÖÇENLERİN SAYISI
Tunceli	253.271	134.915
Bayburt	199.381	101.776
Gümüşhane	314.711	159.403
Erzincan	463.915	229.556
Çankırı	477.068	228.787
Kars	1.107.373	500.299
Sivas	1.268.411	571.767
Sinop	485.882	192.243
Artvin	339.882	148.683
Kastamonu	688.212	298.953
Siirt	384.573	160.797
Rize	540.030	225.332
Giresun	789.339	323.788
Kırşehir	364.582	143.888
Erzurum	1.196.246	432.307
Trabzon	1.160.774	418.694
Bilecik	204.256	72.684
Mardin	787.185	279.485
Kırklareli	324.866	109.131
Malatya	909.085	296.934

(13 Nisan 1998, Radikal)

Oligarşinin göç politikasında çok yönlü amaçlar söz konusudur. Gerillanın mücadele ettiği bölgelerini insansızlaştırmak, halkın mücadeleye katılımını, desteğini engellemek ön plana çıkan amaçtır. Bunun yanısıra hedeflediği ise, mücadelesini bitiremediği, gerillaya desteğini engellemeyemediği halkları göçe zorlayarak, kültüründen, kimliğinden, gelenek ve göreneklerinden de koparmaktır. Böylece kimliğine yabancı bir toplum haline getirmektedir.

Yani, göç sadece bir “**yer değiştirme**” olarak kalmıyor, kırlar boşalıyor, kentler kalabalıklaşıyor, kültür, yaşam ve alışkanlıklar değiştiriliyor. Bu **savurmalar-savrulmalar** içinde, oligarşi **sindirme, örgütsüzleştirme, yozlaştırma** politikalarına uygun zeminler hazırlıyor.

Zulmün sorumlularının sorumsuzluğu

Şehirlerin “görünümü” bozuluyor diye, göçedenler suçlanıyor. Suç oranlarının artmasından onlar sorumlu tutuluyor. Peki onların “göçer” haline gelmesinin sorumluları kim?

TMMOB tarafından 1996'da yapılan bir araştırma, göçün belirleyici nedeninin baskı ve zulüm olduğunu ortaya koymuştur: Bu araştırma sonuçlarına göre:

- Köyü yakıldığı için göç etmek zorunda kalanlar **yüzde 58**,

- “*Bölgedeki olaylar*” nedeniyle göç etmek zorunda kalanlar **yüzde 44**,

- İşleyecek toprağı yoktu, geçim sıkıntım vardı diyenlerin oranı ise, **yüzde 20**'ler civarındadır.

Bu çıplak gerçeğe rağmen, sorunun yaratıcıları, sorumluluklarını yüzüstü reddediyorlar. Göçün ve işsizliğin kahredici kuşatması altında seyyar satıcılık yapıp bir lokma ekmek kazanmaya çalışan insanlarımız, “*serseri*”, “*potansiyel suçlu*” ilan edilmekte. “*İstanbul'a her isteyen girmesin*” diyenleri duyduk bu ülkede. Aynı faşist kafa yapısı, Ankara, İzmir için de benzer “*çözümler*” önerdi. Diyelim ki, böyle bir şey yapıldı. Aynı şeyi Diyarbakır gibi, Mersin gibi, Antalya gibi göç alan diğer yerlere de uygulayın.

Ortaya çıkabilecek tabloyu düşünebiliyor musunuz?

“Hayatı yaşanmaz” kılan kim, ne?

Ve hayatın çıplak gerçekleri. “*2001 yılının birinci üç aylık döneminde yüzde 8.6 olan işsizlik oranı, bu yılın aynı döneminde yüzde 11.8'e çıktı. İşsiz sayısı resmi olarak 2 milyon 462 bine ulaştı.*” (28 Mayıs 2002, Radikal)

Sorun bu 2 milyon 462 bine; yüzde doksanı, ya yeni-sömürgeci ekonomi politikaların, ya faşist zulmün büyük şehirlere savurduğu insanlarımızdır. Sorun, yüzde doksanı, gecekondulardadır. Sorun, açlığın sınırındadır.

“*Yetersiz beslenme*” olarak ifade etmek, sorunu çok akademikleştirmek olur bu noktada. Akşam sofraya eklemek yemek bulma derdi, hiç kimsenin yakasını bırakmayan bir derttir. Sürekli bir sinir, stres, öfke kaynağıdır.

Hayır kurumlarına muhtaç bırakılmıştır.

Yozlaşma tehdidiyle karşı karşıyadır.

Bakın çetelere, mafya organizasyonlarına; zorunlu göçün büyük illere savurduğu insanları kullanıyorlar çoğunlukla. Uyuşturucu, fuhuş pazarında onlar kullanılıyor.

İşte bu koşullarda insanlarımız intiharı düşünmeye zorlanıyor. Cinnet geçiriyorlar. Uyuşturucu, alkol bağımlılığı artıyor.

İnsanları bu kadar “bunalımlı” hale getiren; işkence-ler, gözlerinin önünde yakılıp yıkılan köyler, gözlerinin önünde cöplenenler, açlık, işsizliktir. Ve hiç bir psikiyatrisin, hekimin, insanların bu “bunalımını” çözmesi mümkün değildir. Bunalım, siyasidir, ekonomiktir, kültürelidir. Bunalım, milyonları göç yollarına savuran politikalar-dır. Çözüm de oradan başlar.

Bir Infazın Belgeleri Ve Katilleri Koruyan Hukuk

**Sırtından kurşunlandığı belgelendi.
Polis, “meşru müdafaa yaptık” dedi.
Mahkeme delil toplamaya gerek görmedi...**

Bakırköy 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde geçen hafta bir infaz davasının ilk duruşması yapıldı. **İsmail Karaman**'ı infaz eden polislerden A.E ve N.Ç'nin yargılandığı ve 23 Ekim 2002 gününe ertelenen mahkemenin gelişmelerini geçen haftaki Ekmek ve Adalet'de aktarmıştık.

İsmail Karaman'ın ailesi adına duruşmaya katılan müdahil avukatların “olay yerinde keşif yapılması, sanık polislerin işledikleri suçun halkta yarattığı infial nedeniyle tutuklanmaları, polislerin telsiz ve cep telefonu konuşmalarının bant kayıtlarının getirilmesi” taleplerinin reddedildiğini de belirtmiştik.

Devlet adına suç işleyen hiçbir işkenceci ve katilin tutuklu olmadığı ülkemizde, bu iki polisin de tutuklanmayacağı açıktı. Ancak öteki talepler, mahkemenin doğal işlerinden ve talep olmaksızın dahi yapması gereken görevlerindendir.

Neden bu görevini yerine getirmediğinin cevabı, **İsmail Karaman'ın katledilişinin öyküsündedir.** Çünkü infaz gizlenemeyecek kadar açıktır.

“İsmail'i Öldüreceğiz...”: İsmail Karaman'ın katledildiği 6 Temmuz 2001'den önceki son bir kaç ay içinde siyasi şube tarafından gözaltına alınan herkese bu söylendi. “O bizim komiserimizi öldürdü” diyordu işkenceciler. Yani, kendi yasalarını bir kenara bırakarak, “biz de intikam alacağız” deniyordu.

Dava dosyasından anlaşılıyor ki, mahkeme de aynı düşüncede ve iki katilin sicilini, onlarca devrimciyi katlettikleri kaç infaz davasından yargılandıklarını araştırmak yerine; İsmail Karaman'ın nasıl bir örgüt üyesi olduğuna, hangi eylemleri yaptığına dair polis tutanakları koymuştu dosyaya. Savcı da kısaca, “öldürülmeyi haketmişti” diyordu.

Davanın esas konusu olan İsmail'in nasıl öldürüldüğü konusunda ise, sanık ifadeleri, ölüm tutanağı, otopsi dışında savcının dosyaya koyduğu tek bir belge yoktur. Olay yerinde ne bir inceleme, ne bir tanık ifadesi hiçbir şey... Çünkü:

İsmail Sırtından Kurşunlandı: Adli Tıp Kurumu'nun otopsi raporları, vücuda giren **5 kurşundan 4'ünün İsmail'in sırtından olduğunu belgelendi.** Dava dosyasında olmayanları da, mahkemenin avukatların taleplerini reddetmesini de işte bu gerçek açıklıyor.

Ama İsmail'in infaz edildiğinin belgesi bununla da bitmiyor:

Çatışma Olmadı: Polisler ifadelerinde İsmail'in kendilerine ateş açtığını, ilk atışları İsmail'in yaptığını söylediler mahkemede. İsmail'in ellerinde yapılan Adli Tıp incelemesinde atışlardan sonra parmaklarda kalması gereken nitrit ve nitrat iyonları **tespit edilememiştir.** Yani İsmail Karaman'ın silah kullanmadığı Adli Tıp'ta belgelenmiştir.

Mahkeme Korumasında Acemi Yalanlar: Her iki katil de ifadelerinde; “... Avcılar'da devriye görevi yaptıklarını, devriye esnasında yoldan geçen birinin kendilerine baktığını fark etmeleri üzerine “dur, polis” diye bağırdıklarını, şüphelinin birden ateş açmaya başladığını.... uyarı ve taciz amacıyla havaya ateş açtıklarını, bu sırada şüphelinin yere düştüğünü, yanına geldiklerinde ise öldüğünü gördüklerini...” söylediler.

Ancak bir komedi filmine konu olabilecek bu öyküler onlarca infaz davasından biliniyor. Polisinden, özel timine, jandarmasına kadar devlet adına cinayet işleyen tüm katiller aynı yalanlarla çıkıyor mahkemelere. 19 Aralık'ta Bayrampaşa için tutulan jandarma tutanaklarını hatırlayın. Tümünün yalan olduğu belgelendi. Katliamcılık yalan olmadan süremez. Ama gerçekler de hiçbir zaman ilelebet karanlıkta kalamaz.

İşte belgeler, işte bir infaz gerçeği; bu iki katili aklayacak bir mahkeme, özetle; “ben Susurluk'u, infazları, cinayetleri, katilleri, hukuku yokederek, kendi yasalarını yoksayarak savunuyorum” diyor.

**İsmail Karaman:
6 Temmuz 2001'de
Firuzköy'de kallesçe
sırtından kurşunlandı.
Katilleri mahkeme
korumasında...**

YORUMSUZ !

Hukuktan İşkencecilere; “Devam”

Ankara-Mamak'taki 30 Ağustos Karakolunda işkence gördüklerini 15 günlük raporlarla belgeleyen Mehmet ve İsmail Candoğan'ın açtığı davada mahkeme heyeti, işkencecileri “İddialar dayanaktan yoksun”... kararıyla beraat ettirdi. Mehmet ve İsmail Candoğan kardeşler de “şüphe üzerine” gözaltına alınan binlerce insandan ikisiydi.

5 Kasım 1997'de Diyarbakır siyasi şubede gözaltına alınan ve işkence gördüğünü İzmir Tabip Odası'nın raporu ile kanıtlayan S.Ö'nün açtığı davada, Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi işkenceci 8 polise “delil yetersizliğinden” beraat kararı verdi. Su-surluk mahkemelerinde resmi raporlar da geçersiz.

İstisnai Hukuka Soruşturma

Diyarbakır DGM yedek hakimi Ali Haydar Yücesoy'un, bazı tutuklular için Adalet Bakanlığı ve OHAL valiliğinin “ek gözaltı süresi” isteğini “bana hukuki kanıt gösterin” diyerek geri çevirmesi Adalet Bakanlığı ve OHAL valiliğini harekete geçirdi, hakim hakkında bakanlık soruşturma açtı. Bu istisnaya kadar, ek gözaltı sürelerinin nasıl verildiği böylece daha net ortaya çıkmış oldu.

OHAL'de “Olağan” İnfazlar

Van-Başkale, Kızılca köyü yakınlarında 24 Mayıs gecesi, kamyonuyla mazot ticareti yapan Mümtaz Özdemir askerler tarafından bacağından vuruldu. Ancak 4 saat hastaneye kaldırılmadığı için kan kaybından öldü. O da “teröristti”.

Şırnak-Beytüşşebap ilçesi Ilıca köyünde 5 Mayıs'ta asker ve korucuların öldürdüğü ve OHAL valiliğinin “terörist” diye açıkladığı kişinin kardeşini ziyarete giden Mehmet Şerif Acar olduğu ailesinin girişimleri ile ortaya çıktı. Savcılık ailenin başvurusuna; “bilgimiz yok” cevabı verdi.

Koçkar'ın Katilleri De Serbest

Ağrı-Doğubeyazıt'da 30 Ekim 2001 gecesi evini basan özel timlerin kurşunlarıyla infaz edilen zabıta Burhan Koçkar'ın katilleri hakkında açılan ve daha sonra “güvenlik” bahanesiyle Ankara'da süren mahkemesi yapıldı. Bundan önceki duruşmasında, tek tutuklu sanık olan Halil Akdağ'ı tahliye eden mahkeme, bu aleni infaz olayında katillerin tutuklanması talebini reddetti.

Arseven: “İşkence devlet politikası değil”

ÖNLE O ZAMAN!

İşkence ne kadar yoğun olur ve devletin resmi politikası haline gelirse, adı “insan hakları” olan o kadar seminer, panel düzenlenir. Gerçeği gizlemenin bir aracıdır bunlar.

İşte bunlardan birinde İnsan Haklarından sorumlu devlet bakanı Nejat Arseven konuşuyor; “İşkenceye son vermek zorundayız... İşkence ve kötü muamele en yaygın ihlaller durumunda... Bunlar devlet politikası değil...”

Onbinlerce işkence olayını, mahkemelere yansıyan işkence davalarını, Anadolu Yayıncılık'tan çıkan İşkence-1 kitabında ve daha onlarca yayında anlatılan gerçekleri, hala şubelerde yaygın şekilde süren işkenceleri bir kenara bırakalım; durmadan, “İşkenceye son vermek zorundayız” demek bile, işkencenin devlet politikası olduğunun açık kanıtıdır. Değilse, önlesinler o zaman. İçişleri, adalet, insan haklarından sorumlu bakanlar yan yana geliyor; işkenceye son verilmeli deyip duruyor. Kim son verecek? İşkenceyi yapanlar bu bakanlıklara, bu iktidara bağlı değil mi?

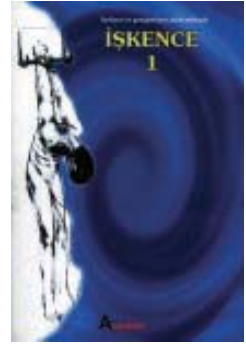
Ama bitmiyor, hala sürüyor.

Nejat Arsevenler de sürmesi için ortaya atılır. Onların görevi durmadan insan hakları demek, durmadan işkenceden yakınmaktır. Ama mutlaka işkencenin devlet politikası olmadığını da kanıtlamaktır.

Manisa davası işkence konusunda simge durumunda. Son duruşması da ertelendi. “Zaman aşımı” gerekçesiyle işkencecilerin beraatine aylar kaldı. Her duruşmada mutlaka bir erteleme gerekçesiyle zaman aşındırılıyor. İşkenceciler “elleri soğutulmadığı” için mutlular.

Af Örgütü açıkladığı son raporunda F tiplerindeki tecritin sürdüğünü, karakollarda işkencenin yaygın şekilde devam ettiğini işkence yöntemlerini tek tek sıralayarak duyurdu.

Bu kadar yaygın işkencenin yaşandığı ama hapishanelerinde bir tek tutuklu işkencecinin bulunmadığı bir ülkede hiçbir yalan işkencenin devlet politikası olduğu gerçeğini değiştiremez.

Amerikan Terörü ve “Terör” Demagojisi

Böyle Bir Dünya İçin

Tüm dünya “teröre karşı savaş”ın operasyon alanı: ABD, Ege’de arama ve denetim yetkisi istedi.

Amerika, tüm dünyayı kuşatan, dünya halklarını tehdit eden terör ağının merkezini kendi raporunda anlattı: Her şey Amerikan çıkarları için.

“Dünya jandarması” kavramı Amerika için öteden beri kullanılan bir terimdir. Ancak hiçbir dönem, içeriği bugünkü kadar böylesine dolu olmamıştı.

Amerika, “teröre karşı savaş” yalanıyla tüm dünyayı siyasi, ekonomik, askeri her konuda yeniden şekillendiriyor. Bu şekillendirme elbette Amerika’nın çıkarlarına göre belirleniyor. Hiçbir ülkenin kendi içişleri, kendi ekonomisi, kendi güvenliği ve nihayetinde kendi iradesi diye bir şey kalmamacasına sürüyor bu şekillendirme.

Amerika bu pervasızlığında bombalarına, yarattığı teröre ve dolarlarına güveniyor. Amerika’daki karargahlarda en ince ayrıntısına kadar hesaplanan taktikler, dünya halklarına dayatılıyor.

Dünya Jandarmasının

Halkları Teslim Alma Karargahı

Amerika’nın geçtiğimiz hafta açıkladığı “terörizm raporu”nda listelerin dışında bir bölüm daha yeraldı. “ABD süreçleri, programları politikaları” adlı bölümde, Amerika’nın “teröre karşı savaş” yalanıyla yürüttüğü savaşı planlayan karargahın faaliyetleri anlatıldı. Çeşitli bakanlıklar ve CIA ile FBI’ın yeraldığı **Karşı Terörizm ve Güvenlik Grubu** (CSG), Ulusal Güvenlik Konseyi’ne bağlı olarak çalışıyor.

CSG, sadece Amerika’daki değil, her gün, tüm dünyadaki gelişmeleri masasına yatırıyor, taktikler geliştiriyor. Yani bir anlamda, kendine dünyanın güvenlik gücü, jandarması görevini veren bir karargah bu.

ABD raporu, CSG’nin faaliyetlerinin özünü de açıklıyor. Bunlardan bazıları şöyle;

- Teröristler ve destekçilerine karşı stratejik taktik ve operasyonları koordine etmek.

- ABD vatandaşları ve uluslararası toplumun çıkarlarına karşı gelişebilecek terörist tehditlerin tespit edilmesi ve karşı konulması.

- ABD vatandaşları ve çıkarlarına yönelik denizaşırı ülkelerde meydana gelebilecek saldırılara karşı etkin bi-

çimde karşı koy-mak ve bu saldırıları gerçekleştirenleri cezalandırmak.

- Uluslararası ve ulusal “karşı terörizm” faaliyetlerini birbirine entegre etmek.

A f g a n i s -

tan’dan Filistin’e, Türkiye’ye kadar “terörizme karşı savaş” adıyla süren tüm savaşlar işte bu karargahta planlanıyor.

“Tehditleri” onlar tespit ediyor. Şu ülke Amerikan çıkarlarına tehdittir diyor, tüm araçlar, işbirlikçi devletler harekete geçiriliyor.

CSG dünya üzerinde sınır tanımadığını da kendisi açıkça ilan ediyor. Nerede Amerikan çıkarlarını tehlikede görüyorsa, oraya müdahale yetkisi olduğunu ifade ediyor.

“Dünya jandarmalığı” da bu temeller üzerinde şekilleniyor.

İşkenceci ve Katiller

Amerika’da Eğitiliyor

Amerika’nın kontra yetiştiren, cuntacı eğiten okullarının olduğu biliniyordu. CSG’nin faaliyetlerinin sonuncu maddesinde ifade edilen “entegrasyon” için de bir programın olduğunu anlatıyor rapor. **‘Karşı-terörizm Yardım Programı’** denilen bu programa göre, 1983 yılından 2001 yılına kadar 152 ülkeden 35 bin işkenceci ve katilin Amerika’da eğitildiği, bizzat ABD tarafından ifade ediliyor. Özellikle 11 Eylül sonrası bu programdan yararlanmak için çeşitli ülkelerin talepte bulunduğu, “bizi eğitin” dediği anlatılıyor.

Bu ülkeler arasında Türkiye’nin de sayıldığı rapor, devrimcileri katledenlerin, işkence yapanların, halka terör estirenlerin nerede eğitildiklerini tartışmasız olarak ortaya koyuyor.

Uluslararası Terör Ağı

150’den fazla ülkede Amerikan üssü ve Amerikan askeri var. “2001 Terörizm raporu”na göre, **‘Karşı-terörizm Yardım Programı’** uyarınca 2002’nin Haziran

ayı sonuna kadar tüm dünyada 78 ülkede değişik proje ve eğitim programlarının yaşama geçirilecek.

Bu programlarda eğitilenler kime hizmet edecek, kimin çıkarlarını koruyacak? CSG'nin faaliyetlerinde kimin çıkarları olduğunu açıkça belirtiyor; her satırında Amerikan çıkarlarına yapılan vurgularla bu eğitimler "entegre"dir.

Tüm dünyayı bir ağ gibi saran Amerika, tüm bunları "terör" demagogisi altında yürütüyor. Gerçekte tüm dünyayı kaplayan terör ağı olduğunu kendisi anlatıyor.

Bu terör ağı, ulusal sınırları, ulusal güvenlikleri yok ediyor, yoksayıyor.

Dünyanın tüm emperyalist, yeni-sömürge ülkelerinden istediği konuda istediği bilgileri alıyor. Almanya'dan 'yabancı'lara ilişkin bilgileri aldıkları açığa çıktı. Şimdi İtalya "yasadışı göç önleme" bahanesiyle tüm yabancıların parmak izlerini alma kararı aldı. Onların da CSG merkezine ulaşacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Bizim ülkelerin istihbarat örgütleri, polisi, gizli servisleri ise CIA merkezine bağlı gibi çalışırlar.

ABD, Ege'de Arama-Denetim

Yetkisi İstedi

Basına yansıyan gelişmelerden biri de Ege denizinde Amerikan gemileri ve uçaklarının istediği gemiyi durdurma, arama yapma, operasyon yapma yetkisi için, Yunanistan, Portekiz, İtalya, İspanya ve Türkiye'den yetki istemesiydi.

ABD'ye göre, muhtemel yeni terör saldırılarının başlangıç noktası, Ege ve Balkanlar olacakmış. "Terör" ülkelerin sınırlarını yoketmenin, yoksaymanın da demagogisi.

Yunanistan bu talebi şimdilik reddetti. Türkiye'nin ne cevap verdiği, ya da verip vermediği şu ana kadar ortaya çıkmadı. İzleyip birlikte göreceğiz. "Terörden çok çekmiş bir ülke olarak..." diye başlayarak verilen izinle ABD gemilerini Ege karasularımızda görürsek kimse şaşırılmamalıdır.

Bunun bir adım ötesi Taksim meydanında Amerikan polisinin operasyon yapmasıdır.

CSG açıkça ortaya koyuyor; nerede Amerikan çıkarları varsa, "teröre karşı savaş" orada demektir.

Ortadoğu'da İsrail aracılığıyla, dünyanın öteki bölgelerinde bizzat kendisi, Amerika böyle bir dünya yaratmak istiyor. Bu dünyanın, yani Amerikan imparatorluğunun yolunu "terör" demagogileriyle düzlüyor. Dünya Amerika'nın imparatorluğu olacak; ülkeler-devletler, en fazla o imparatorluğa bağlı beylikler, sancaklar, vassallıklar olacak. Amerika'nın bu amacının önünde engel olanlar, "terörist" "terörü destekleyen devlet" olmaya devam edecek.

Ama Amerika'nın tüm bu planlarını ne kadar pervasız uygularsa uygulasin, istediği dünyanın önünde, halklar engeli vardır. Halkların ekmek ve adalet kavgası vardır.

Hani Kosova Kurtarılmıştı ?

Yugoslavya'nın üzerine tonlarca bombaları yağdırmanın demagogilerinden biri "Kosova'yı kurtarmaktı." Bu yalana inananlar, Amerika'nın bombalarını sevinçle karşılamışlardı. Biz o gün de bu bombaların her dinden, milliyetten halkların teslim alınmasına, gözdağına hizmet ettiğini ve bu bombaların Kosovalıları kurtarmadığını söylemiştik.

Emperyalistlerin "kurtardığı" Kosova'da, Kosova halkının, Meclisinin, iktidarının **hiçbir iradesinin, yetkisinin olmadığı** ortwwwaya çıktı.

Kosova Meclisi'nin, "Kosova'nın sınırlarının dokunulmazlığı ve toprak bütünlüğü"nü içeren kararı, BM Kosova Geçici Yönetimi (UNMIK) başkanı Michael Steiner tarafından kararın hemen ardından, aynı gün içinde iptal edildi.

Unmik sözcüsü Saimon Haizlok de, Kosova Meclisi'ne; "kendi görev kapsamındaki işlerle uğraş" dedi ve bu kararla Kosova'nın "uluslararası saygınlığına gölge düştüğünü" söyledi.

Bir Meclisin kendi ülkesinin kaderiyle ilgili, bağımsızlığının önünü açacak bir karar alması görevi değilse, nedir görevi? Emperyalistlerin emirleri olmak. Emperyalistler, "seni ben kurtardım, ben yönetirim" diyor. UNMIK, Kosova Meclis Başkanı, başbakan ve bakanları yönetmek için de "danışman" adıyla görevliler atamış durumda.

İşte size "kurtarılan Kosova"nın nasıl kurtarıldığının bir örneği. Emperyalizm böyle kurtarıyor!

Böyle bir yönetimde "müslüman Kosovalılar" daha mı onurlu, daha mı özgür yaşıyorlar dersiniz?

İmparatorluğu Onaylatma Gezisi

Almanya'dan Rusya'ya, Rusya'dan Fransa'ya, Fransa'dan İtalya'ya; Bush protestolar arasında, önüne serilen halkların kanı niyetine kırmızı halıların üzerinden geçerek gezisini tamamladı.

Bush'un gezisinin amacı hakkında Beyaz Saray ne derse desin, gezinin siyasi anlamı, Amerika'nın imparatorluğunu Avrupalı emperyalistlere ve Rusya'ya onaylatmadır.

11 Eylül'den bu yana halklara karşı yürütülen savaşın bir başka yanı da, öteki emperyalist devletlere imparatorluğunu kabul ettirme savaşındır. Siyasi-askeri-ekonomik her alanda atılan her adım, buna hizmet etmektedir. *"Siz olmadan da istediğimiz yere saldırırım, Irak'ı da vururum, 'şeytan eksenleri' de ilan ederim..."* türünden çıkışlar, Avrupa ve Rusya'nın cılız eleştirileri bu çatışmanın yansımalarıydı.

Avrupa'nın istediği, elbetteki insan hakları, hukuk vs. değildi; halklara karşı birlikte saldırı, birlikte diz çöktürelim, birlikte sömürelimdi.

Tarihi Çarpıtan Sahtekarlar

2. emperyalist paylaşım savaşında Avrupa'yı Amerika'nın kurtardığı işlenir. Almanya Başbakanı Schröder de Bush'u protesto edenlere, *"bu meydana özgürce eylem yapmanızı bile ABD'ye borçlusunuz..."* diye kızarak bunu hatırlattı.

Hitler'in nasıl durdurulduğu, Avrupa topraklarından faşizmin nasıl sökülüp atıldığı daha tarihin tozlu raflarına kalkmadı bile, çok canlıdır. Sadece Stalingrad önleğinde 1 milyon olmak üzere, toplam 20 milyon Sovyet yurtseverinin kanları bile kurumamıştır.

Hitler Faşizmine karşı Stalin önderliğinde Sovyet halkları, Avrupa ülkelerinin komünist partizanları direnirken, Amerika henüz savaşa dahi girmemiştir. Ödenen bedeller, büyük acılar ve büyük kayıplarla Hitler'in yenilgisi ufukta görünmeye başladığında, havalanan Amerikan uçaklarının, "özgürlük" için değil, sadece parsa toplamak için havalandığını ise, daha sonraki gelişmeler çok açık olarak ortaya koymuştur.

Buna rağmen bu gerçek sürekli olarak çarpıtılır. Stalin düşmanlığı köklerini buradan alır.

Sosyalistler Avrupa topraklarından faşizmi, ırkçılığı sökmüş attı, Avrupa emperyalistleri Amerikancı politikalarla şimdi yeniden geliştiriyorlar.

Balkanlar saldırısını, "Amerika olmadan yapamazdık" diyen Avrupa, bugün Amerika karşısında, o günden çok daha güçsüz durumdadır. Amerika da bu fırsatı değerlendirerek, "teröre karşı savaş" adıyla halklara karşı açılan savaşın öncülüğünden, imparatorluğunun ilanını çıkarmak istemektedir. İşte bu gezi, bu yönde şu ana kadar atılan adımların siyasi olarak onaylatılması, Nato'nun yeniden ABD politikalarına göre dizaynını içeriyordu.

"Bush Bize Danışma Sözü Verdi"

Almanya Başbakanı Schröder, Amerika Irak operasyonuna karar verirse, kendilerine danışacağını söyledi. ABD karar verecek, Avrupa'ya da haber verecek; bunun adı da "müttefiklerine danışma" olacak, öyle mi?

Peki "danışmazsa" ne olacak? Amerika'nın karşısına mı çıkabilecekler? Filistin'de ne yapabildiklerini tüm dünya gördü. O, anlı şanlı "uluslararası" kurumların da ne işe yaradıkları tartışmasız bir şekilde ortaya çıktı.

Amerikan imparatorluğuna çaresiz olarak boyun eğmiş, tekellerin çıkarlarında ortaklaşmış, bunu gizlemenin manevralarını yapıyor, kendi kamuoyunu aldatıyor.

Bush, gezide açık olarak dile getiriyor; *"Irak'a karşı gerekirse her türlü yöntemi kullanabileceklerini"* söylüyor. Bundan daha açık bir "kararlılık" ifadesi olabilir mi? Avrupalı emperyalistlere danışarak mı kararlılığını ifade ediyor? "Biz yaparız, siz gelirsiniz" politikası sürüyor. İmparatorluğu onaylatma da budur zaten.

Bush saldırının Irakla sınırlı kalmayacağını, İran'ı hedef alan açıklamalarıyla bu gezide de dile getirdi. İran'ın kitle

imha silahları ürettiğinden, rejiminin saydam olmadığına, teröristleri eğittiğine kadar klasik demagogilerini sıraladı.

“Yeni Tehditleri” Yaratan Kim?

Bush, Almanya Cumhurbaşkanı Johannes Rau ile görüşmesinde Dünyadaki şartların değiştiğini belirtip, “yeni tehditleri” sıraladı: “**Dünyadaki yeni tehditler terörizm, sefalet ve rüşvettir**”.

Dün tehdit Komünizm idi; cuntalar, kontrgerilla örgütlenmeleri bunun için yaratıldı. Amaç sosyalizmi yoketmek, halkları teslim almaktır.

Teslim alma politikası, şimdi “yeni tehditler” demagogileriyle sürüyor.

Peki **kim yaratıyor** bu “tehditleri”?

Halklar “en büyük terörist ABD’dir” diye dört bir yanda milyonlarla haykırıyor.

Sefaleti, yoksulluğu yaratanın emperyalist tekeller olduğunu, onların çıkarlarının baş temsilcisinin Amerika olduğunu ise söylemeye bile gerek yoktur.

Rüşvet ise, Amerika’nın temsil ettiği kapitalizmin kültürünün bir parçasıdır.

Amerika kendisi yaratıyor, sonra “işte tehditler” deyip “savaş” ilan ediyor.

En Büyük Terörist ve Kırmızı Halılar

Başta Almanya’da onbinlerce insanın günlerce süren

gösterileri olmak üzere, Bush, Fransa’da, İtalya’da protesto gösterileriyle karşılandı. Yüzbinlerce insanın temel sloganı; “Amerika dünyanın en büyük teröristidir” oldu.

Halklar Bush’u en büyük terörist ilan etti, Avrupa ve Rusya devlet yöneticileri önüne kırmızı halılar serdi. Kendi halklarının iradesini, düşüncelerini, taleplerini, Ortadoğu’dan Asya’ya halkların kanını serdi Bush’un önüne.

Emperyalist devletlerin kendi halklarının iradelerinden, düşüncelerinden de ne kadar uzak olduğu ortada.

Kitlesel Anti-Emperyalist Gösteriler

Alman devletinin tüm önlemlerine, polis zoruna, Schröder’in tehditlerine rağmen, sendikalardan, sol partilere, küreselleşme karşıtlarından, anti faşist gruplara kadar her kesimden 100 bine yakın insan, sol, anti-emperyalist sloganların damgasını vurduğu gösterilere katıldı.

Avrupa’da son yılların en büyük anti-emperyalist gösterileri, ne imparatorluğun ne de Avrupa emperyalistlerinin istedikleri dünya düzenini kurmalarının önündeki engellerin, sadece yoksul ülke halkları olmadığını gösterdi.

Avrupa devletleri şimdilik bu gösterilerin dile getirdiği talepleri de dinlememe yolunu seçeceklerdir. Ancak anti-emperyalist hareketin büyük bir gelişme dinamiğine sahip olduğu gerçeği de çarpıcı bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bu gelişme örgütlü güçler haline geldikçe, dinlememe politikasını ne kadar sürdürebilecekleri tartışmalıdır.

Kolombiya:

Amerika Uyuşturucu Baronunu İktidar Yaptı

Amerika’nın “**uyuşturucuyla savaş**” yalanıyla Kolombiya Devrimci Hareketini yoketme planı; “Plan Kolombiya” bir aşamasını daha tamamladı.

Devlet başkanlığı seçimlerini Amerika’nın açık desteği ile, “uyuşturucu baronu” olarak bilinen, **Alvaro Uribe** kazandı.

FARC ve ELN gerillalarını imha etme propagandasını işleyen, onbinlerce yoksul köylünün, işçinin ölümünün sorumlusu kontrgerilla örgütü CONVIVIR’in milis sayısını bir milyona çıkarmayı vaat eden Uribe, Medellin kentinin eski belediye başkanı. Medellin’de o dönem tüm yönetimin kokin kartelinin sahibi Pablo Escobar’ın elinde olduğu da biliniyor. Amerika, “uyuşturucuyla mücadele savaşını” sürdürmek için, bir uyuşturucu baronunu iktidar yaptı.

“Demokrasi” diyerek eski kralları, şahları iktidar yapan, “terörle mücadele” diyerek, tüm dünyada büyük bir terör yaratan Amerika, “uyuşturucuyla mücadele” diyerek de uyuşturucunun iktidarını kuruyor.

Çünkü, Kolombiya uyuşturucu üretiminden en büyük payı alan da Amerika’dır.

Çünkü, bu yalanın ardında esas amaç, Kolombiya devrimini yoketmektir.

68'li, 71'li, 78'li... Kuşaklara sığınıp Kimliğini inkar edenler

*Bu şarlatanlıklara izin ver-
meyeceğiz.*

*Türkiye kan gölüdür. Bunu
bilmeleri gerekir. Bunu yok saya-
mazlar. Bu kan, sol adına şarla-
tanlığa izin vermez. Hiç kimse
şehitleri, kendi çıkarları için kul-
lanamaz.*

Ortada 68'li, 78'li sözleri dolaşıp duruyor. Kim bunlar? Bunların "kuşak" tarifinin dışında bir sıfatları, bir siyasi kimlikleri yok mu?

Varolmasına var elbette. Ama kuşak edebiyatı yapanların sorunu tam da bu noktada zaten; o kimliklerin yükünden kurtulmak. Bir elbise gibi soyup atmak o kimlikleri.

Bir insanın saatlerce "78"lileri anlatıp, bir kez bile o insanlardan devrimci" diye söz edememesi, bir başkasının 12 Eylül öncesi ölenlerden bahsedip, bir kez olsun "şehit" diyememesi işte bundandır.

Denizleri "anmak" için yazılmış bir yazıda bakın ne diyor:

"Tartışmak istediğim konu... 68 ile 71 karşılaştırmasıdır... 68 kuşağının Deniz'le ortak paydası 71 Nurhak değildir... 68'li olan, 'açık', 'bağımsız' 'yığınsal' gençlik hareketidir. 71'li olan, 'illegal' 'siyasal', 'kadro' nitelikli bir harekettir... Ki 71 bu anlamda 68'in inkarıdır." (Mustafa İker Gürkan, 15 Mayıs 2002 Cumhuriyet)

Kuşaklar edebiyatının, kuşak tariflerinin "derin anlamı" işte bu sözlerde yazılı.

Denizleri "anıyor"; ama bir yandan da oligarşiye diyor ki, ben Deniz'leri anıyorum ama sakın yanlış anlaşılmasın, ben onları savunmuyorum, ben 68'liyim... Deniz 71'li..

Devrim dönemleri; evet, bu sıfat kuşaklar edebiyatına sığınanlara tam tamına uyan sıfattır.

Ve böyle oldukları için, TV'lerde, gazetelerde sol adına onlar konuşturulur. "Aydın" katına yükseltirler, sanatçı olarak pazarlanırlar, dönemlikleri ödüllendirilir.

Onlar, "açık" olandan yanadırlar; yani "yasadışı"lığa karşıdırlar. Herbiri düzen içine yerleşmiştir ve hiçbir düzen yaşamından vazgeçemez.

Bizim insanlarımız, bizim kahramanlarımız, bizim

yoldaşlarımız, savaşarak düşmüşler. Onların adlarını bile anamazlar. Onlara **şehit** bile diyemezler. Onları **devrimci** olarak bile telaffuz edemezler. Bütün diyebildikleri, "**gençler, bilmem kaçılar...**"dan ibarettir.

Dillerine düzenin gemi vurulmuştur.

Kimileri, medyada bir köşe kapmış, "ünlü" TV programcıları olmuşlardır; 19 Aralık gibi bir katliam karşısında bile, maaşlarının kesilmemesi için, bırakın devrimci demokrat, solcu olarak bir tavır almayı, mesleki ahlakın gereğini yapamamış tipler, solculuk sıfatıyla ortaya çıkarılıyor. Solculuk dersi vermek için, demokrasi mücadelesine "önderlik" etmek için ortaya çıkarılıyorlar. Solculuk dersi vermek için toplantılar yapıyorlar.

Verdikleri dersler de hep "acemilikleri, amatörlükleri, toylukları" üzerinedir. O zamanlar çocuklarmış! Şimdi büyümüşler, yeni öğrenmişler! Dünyayı tanımıyorlarmış, tanımışlar!

Ama bu "öğrenme" sürecinin seyri, zamanlaması hikayenin öte yanını görmemizi de sağlar.

Ne zaman işkencelerden hapisliklerden geçmişler, o zaman akılları başlarına gelmiş.

Peki akılları başlarına gelince ne olmuşlar; Düzen nimetlerini kaybetmemek için vakıfçılık oynayan, medyacılık yapan zavallılara dönüşmüşler. Kısacası akıllı solcu olmuşlar. Hem düzen içinde yaşayacak, hem "sosyalist" geçinecek, hem de geceleri yatağında rahat uyuyacak.

Gerçekten kendi konularına, durumlarına uygun olanı yapsalar, demokratik mücadeleye kıyısından köşesinden bir katkıda bulunsalar, kimsenin bu noktada diyeceği bir şey olmayacaktır. Ama onlar öyle yapmıyor; hallerine, düzenin içine gömülmüşlüklerine, zavallılıklarına, düzenin zoru karşısında kulvar değiştirdiklerine bakmaksızın, bir de akıllar vermeye, solculuk dersi vermeye kalkışıyorlar. Ve tam bu noktada burjuvazinin kendilerini kullanmasını da bir rant aracına çevirip zehir akıtmaya başlıyorlar.

Bizim onların zavallılığını ve sahtekarlığını gösterme görevimiz de bundan dolayı gündeme geliyor.

Düzenin nimetlerini kaybetmemek için açık açık konuşmaktan bile korkanların, sola, demokrasi mücadelesine ne katkıları olur?

Bu **şarlatanlıklara** izin vermeyeceğiz.

Türkiye kan gölüdür. Bunu bilmeleri gerekir. Bunu yok sayamazlar. Bu kan, sol adına şarlatanlığa izin vermez. Hiç kimse şehitleri, kendi çıkarları için kullanamaz.

“Listeye Alınınca” Mı Böyle Oldu? “Liste”nin Alternatifi AB’cilik Mi?

Liste’nin alternatifi, mesela, adını DHKP-C’yle, ETA’yla, Gerçek IRA’yla yanyana değil de, TÛSİAD’la yanyana yazdırmak mı?

“Türkiye hücreleştiriliyor” diye yazdı Özgür Politika 27 Mayıs’ta. Hemen tüm muhalif kesimlerin mevsimlerdir söylediğini onlar yeni söylüyor olsalar da söylenen doğrudur. Ama onlara bu tesbiti yaptıran “neden” biraz farklıydı. Başlığın altındaki haberi aktaralım önce:

“Türkiye genelindeki bütün cezaevlerini hücre sistemine dönüştürmek için yapılan baskılar, **düğmeye basılmışcasına** bütün cezaevlerinde aynı zamanda başladı.”

Özgür Politikaya göre “**düğmeye yeni basılmış**”. Bu ülkede, mesela 19 Aralık olmamış. Bu ülkede mesela Sincan, Kandıra, Tekirdağ, Edirne, Kırıkkale, Bolu F tipi hapisaneleri yoktu!

Cezaevlerini hücre sistemine dönüştürmek için baskılar yeni başlamıştı daha! Çünkü zaten cezaevlerinde Kürt tutuklulardan başkaları da yoktu!!! Benmerkezciliğin bu kadarı ne söylenebilir ki?

Haber şöyle devam ediyor:

“AB’nin Kürtleri ‘terör listesi’ne almasından cesaret alan Türkiye, her geçen gün cezaevlerinde tutuklulara yönelik baskı ve hak ihlallerini artırmaya devam ediyor.” (27 Mayıs 2002, Özgür Politika)

Bu cümlede siyasi bir tutarlılık yok, ama mantık ve ızan da yok. Benmerkezcilik ancak bu kadar körleştirip gerçeklerden uzaklaştırabilir insanı.

Gerçekler, “büyük politika” adına ancak bu kadar çarpıtılabilir. Cezaevlerinde tutuklulara baskılar, “AB’nin Kürtleri terör listesine almasından sonra” başlamış!

Kürt milliyetçiliğinin basını okuyanlar, sanki “terör

listesi”ne kadar bu ülkede hiç bir şey yoktu sanırlar.

Mesela, Türkiye için gerçekte günlük, sıradan yaşanan baskı ve yasaklamalar, bakın Kürt milliyetçiliğinin gözlüğünden ne hale dönüşüyor:

“Eserinle övün Avrupa”

13 Mayıs 2002 tarihli Özgür Politika’nın manşeti bu. Haberi de şöyle: “AB’nce cesaret verilen Türkiye’de, Kızıltepe’de görev yapan 11 öğretmenle bir zirat mühendisi, evlerinde Kürtçe dil çalışması yaptıkları gerekçesiyle tutuklandı.”

Bu çarpıtmanın adı, politika oluyor.

Doğru, tüm bu baskı ve zulümde Avrupa’nın da büyük payı var. Ama bu “pay”, “terör listesinden” sonra hasıl olmadı. Daha o “terör listesi”nden önce, F tiplerine onay veren bu Avrupa’ydi.

Ama siz o zaman bunu görmezden gelmeye büyük politika sayıyordunuz, hala “Avrupa Birliği Kürt sorununu çözün” diyordunuz.

**AB, böyledir!
Peki siz neredesiniz?**

Doğru; tüm bu zulüm, Amerikan ve Avrupa emperyalist tekellerinin çıkarları içindir. AB’nin “terör listesi”nin, bu listeye alınan örgütlere karşı, faşist, işbirlikçi rejimlere güç verdiği de doğrudur. Ve bu Avrupa emperyalist tekellerinin çıkarlarıyla tamamen uyum içindedir. AB’de, nihai anlamda, tekellerin çıkarlarını savunan bir kuruluştur.

AB’nin “terör listesi”nden çıkmak için AB’ye sadakat mı ilan edilecek?

Ama siz değil misiniz Avrupa emperyalizminin ekonomik-askeri-siyasi birliği olan **AB'ye girmek** için can attığını ilan eden?

KADEK Genel Başkanlık Konseyi tarafından geçen hafta yapılan açıklamada şöyle deniyordu: **"Kürtler ve KADEK, Türkiye'nin AB'ye girişini savunan ve teşvik eden en kararlı topluluktur."**

O halde sorarlar adama; bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu? AB, halkların ulusal ve sınıfsal mücadelesini "terör" olarak ilan eden bir kuruluş. Sen buna girmeyi nasıl istiyorsun?

AB savunuculuğu yapıp "liste"den çıkıp, ondan sonra KADEK programında söylendiği gibi "her türlü teröre karşı olma" adına, sizde terör listelerinin altına imza mı atacaksınız? AB'ye girenin yapmak zorunda olduğu budur.

Alternatif, TÜSIAD'la, TOBB'la "aynı listede" olmak mı?

Yine bir manşeti aktaracağız.

30 Mayıs tarihli Özgür Politika'nın manşeti: **"İşte Toplumsal İrade"**

Manşetin altındaki spot bize, Kürt milliyetçiliğinin "toplumsal iradesi"nin tarifini ve bu iradenin amacını söylüyor: **"KADEK'ten TÜSIAD'a, DISK'ten TMMOB ve TOBB'a kadar toplumun temel gelişim dinamikleri, Türkiye'nin demokratikleşme ve Kürt sorunu konusunda acilen adım atmasını istedi."**

Çözüm burada mı? "Terör listesi"nden ne yapıp edip çıkıp TÜSIAD'la "aynı liste" içinde anılmak mı?

TÜSIAD, TOBB için kullanılan kavram ne anlatıyor? **"Toplumun gelişim dinamikleri"**ymiş! Hangi kitap yazıyor bunu? Bu dinamikler neyi geliştiriyor? Hapishaneleri hücreleştiren bu "dinamikler" değil mi? İşçileri sokağa atanlar, IMF anlaşmalarını imzalatanlar, bu "dinamik"ler değil mi? Bu "dinamik"ler, emperyalizmin işbirlikçileri değil mi?

Burada, hiç kuşku yok ki, AB'ye giriş ilanında da, TÜSIAD'la KADEK'i yanyana sayma "taktiğinde"de bir saf belirleme var.

Avrupa'ya da deniliyor ki, bakın, biz tekeli burjuvazimizle aynı şeyleri söylüyoruz, bakın biz Türkiye'nin tümüyle Avrupa emperyalizmine tabi olmasını savunuyoruz, bizi daha niye listeye alıyorsunuz?

Alternatif, SHP'lileşmek mi?

Kürt milliyetçiliğinin "birlik" politikalarının biçimlenişinde de görüyoruz bu tercihi. Genel geçer demeçlerinde, yazılarında "solun birliği"nden çokça sözetseler de, gerçekte tüm çabalarını, düzen partileriyle birliğe hasretmiş durumdadır.

SHP'yle, Karayalçın ekibiyle yürütülen birlik görüşmele-ri bunun ifadesidir.

"Birlik" politikaları, somutta Karayalçın'ların etrafında dönüp duruyor. O Karayalçın ki, oligarşinin halka, özelde

Kürt halkına karşı en yaygın baskı ve imha politikalarının yürürlükte olduğu dönemde, hükümette, Başbakan Yardımcılığı koltuğunda bulunmuştur.

Ne bu dönemin gerçeklerini açıklamak konusunda, ne uygulanan politikalar konusunda, hiç kimse onun bir özürüne, muhasebesine rastlamamıştır. Susurluk konusunda susanlardan biridir.

SHP'yle 1991'de yapılan ittifakın sonuçları ne oldu? Bu ittifakın halka faturası neydi? Bunların cevapları verilmeden Karayalçın'la ittifak yapanlar, sadece burjuva politikacı zihniyetiyle hareket ediyorlardır. Ölen ölmüş, ne lüzum var muhasebeye?

Emperyalizmin ve oligarşinin her saldırısına, bir "geri adım"la cevap veren pratik, Bahçeli'lere, ikide bir "teslim olunlar, anayasaya bağlılıklarını bildirsınlar, nedamet getirsinler" çağrısı yapma cüretini veriyor.

Gerek Genelkurmay'ın daha önceki 12 maddelik "muhtırası", gerekse de Bahçeli'nin çağrısındaki şartlar, Kürt milliyetçiliğinin politikalarının geldiği noktanın ürünüdür. Kürt milliyetçiliği, gerileyeceği yere kadar gerilemiştir; artık geriye, gerçekten de yalnızca genelkurmayın, Bahçeli'nin söylediği şeyler kalmıştır.

Hiç kuşkusuz, bu şartların kabulü onursuzca bir kendini lağvediş olacaktır. Kürt milliyetçiliği, şimdi bu noktada, bu duruma düşmeksizin düzen gücüne dönüşme manevraları yapıyor. SHP'lileşme adımları bu doğrultuda atılıyor.

Ve bu nokta, Kürt milliyetçiliğinin, sola yönelik tüm birlik, beraberlik çağrılarının sözde oluşunu da kanıtıyor.

Bunu, birlik tartışmalarının bir çoğunda vurgulamıştıdır. Kürt milliyetçiliği, sola birlik sözkonusu olduğunda sadece kendine tabi olacak, politikalarına hizmet edecek güçler aramıştır. Kendi iradesi ve politikası olan güçlerle bu nedenle hiç bir zaman birliğe yanaşmamıştır.

Son dönemde, Kürt milliyetçiliğinin "birlikten" en çok sözettiği kesimlerden biri, ÖDP'den ayrılanlardır. Ama mantık ve kafa, aynıdır.

Bu konudaki düşüncelerini şöyle dile getiriyorlar: **"... Sosyalistlerin yürüttüğü parti çalışmasını ilgiyle izlemekteyiz. O damardan gelececek Türkiye'nin ihtiyaçlarını karşılamayı arzulayan bir hareket ana kanalla birleştirilerek olumlu bir rol üstlenebilir. Cumhuriyetin demokratik bir öz kazanması için tüm güçlerle birleşmeyi hedefleyen bir mantıkla çaba gösterilmesi ön açıktır."** (Mahmut Şakar, 10 Mayıs 2002, Özgür Politika)

"Ana kanal" tabii ki kendileridir.

Ve bu kanal, ne yazık ki **düzene akmaktadır**.

AB savunuculuğuyla, TÜSIAD'la, TOBB'la yanyana yürünecek bu kulvarın Kürt milliyetçiliğini, Kürt halkına götüreceği tek yer, sömürü ve zulüm düzeninin içinde erimektir. Bu kadar yıllık mücadelenin tüm kazanımlarının mahvıdır.

DÜNYA TARİHİNDE EŞİ GÖRÜLMEMİŞ DESTANIN YARATICISI ÖLÜM ORUCU DİRENİŞÇİLERİ ÜLKEMİZİN HALKIMIZIN ONURUDUR

Ölüm Orucu direnişi, dünyada emperyalizme karşı mücadelenin, demokrasi mücadelesinin görkemli bir parçasıdır, geleceğimize, çocuklarımızın geleceğine umutla bakabilmenin garantisidir. Çünkü bu direniş ne olursa olsun emperyalizme ve oligarşiye teslim olunmayacağına, ekmek ve adalet, özgürlük ve bağımsızlık için mücadelelenin süreceğinin garantisidir. Bu mücadelenin ülkemizin geleceğini belirleyeceği kuşkusuzdur.

Ekmek ve Adalet: F Tipi hapishanelerle ve Ölüm Orucu eylemiyle ilgili, sürecin başından itibaren temsilciydiniz. Bu süreç çeşitli kesimler tarafından değerlendirildi tartışıldı. Sizin sürece en fazla vakıf olan insanlardan birisi olarak bu sürece ilişkin değerlendirmeniz nedir?

Şadi Özpolat: Süreci genel hatlarıyla özetleyerek tanımlarsak; Tarihe kabaca baktığımızda görürüz ki, tüm adaletsiz, sömürüye dayalı sistemler, asıl olarak silah zoruyla kurulmuştur. Bu tarz düzenlerin egemenleri silahı halkın mevcut adaletsizliklere, yaşadıkları açlığa ve yoksulluğa gösterdiği tepkiyi bastırabilmek ve düzen için tehdit oluşturmasını engellemek için halka karşı kullanmışlardır. Ve tarih boyunca hapishanelerde bu baskı ve terörün önemli araçlarından birisi olarak egemenlere hizmet etmiştir. Ülkemiz tarihi de bu açıdan sayısız örneklerle doludur. Ve görünürde sadece hapishanelerdeki tutuklu-hükümlüleri ilgilendiren bir sorunmuş gibi algılanan hapishanelerdeki baskı ve teslim alma politikaları, özünde tüm halkı çok yakından ilgilendirmektedir.

Bu çerçevede son süreçte hapishanelerde yaşananları hatırlayalım. 21 Eylül 1995 tarihinde Buca hapishanesinde tutuklu-hükümlülere yönelik bir katliam saldırısı gündeme getirildi. Bu katliam saldırısını Ümraniye tabutluklarının açılması izledi. Bu süreçte 43 günlük bir açlık grevi direnişiyle Ümraniye tabutluğu için yeni bir statü belirlendi. Tecrit ve teslim alma politikasına geri adım atılarak tabutluk özelliği ortadan kaldırıldı. Bunun

üzerine devletin direnişin bitmesinden kısa bir süre sonra Ümraniye'de 13 Aralık saldırısı ve 4 Ocak katliamı yaşandı. Ancak tüm bu saldırı ve katliamlar Tutuklu-Hükümlülerin direnişiyle karşılandı. Devamında Mayıs 1996'da Eskişehir tabutluğu açıldı. Buna karşı tüm hapishanelerde tutuklu-hükümlüler Ölüm Orucuna başladılar ve Eskişehir tabutluğu 1996 Ölüm Orucu direnişiyle kapatıldı. Tüm bu süreçlerin ortak özelliği, (ki F Tipi hapishanelerin açılması ve 19 Aralık katliamı da böyledir) en büyük baskıların yaşandığı 12 Mart ve 12 Eylül darbe koşullarında bile yaşanmayan boyutta katliam politikasının devreye sokulması idi.

Görüldüğü gibi devlet sürekli olarak saldıran, bir biçimiyle teslim alma politikasını hayata geçirmeye çalışan konumdadır, Tutuklu-Hükümlüler ise bu saldırılara karşı asıl olarak bedenleriyle iradeleriyle direnmektedirler. 1996 sonrası da devlet teslim alma politikasını yeniden devreye sokmanın planlarını yapmaya başlamıştır. Bir yandan o zamana kadar yaptıkları katliamları unutturmak için hapishanelerde görece rahat bir ortam yaratmaya ve bunu özellikle Bayrampaşa hapishanesini sık sık basına açarak halka yansıtmaya çalışırken, diğer yandan F Tipi tabutlukların hazırlıklarını yapmaktadır.

F Tipi tabutluk politikasının netleşmesi süreci ABD emperyalizminin 'terör listesi' adı altında '98 yılında yayınladığı raporda 'Türkiye'de terörün merkezi cezaevleridir' içeriğinde yayınladığı raporla aynı sürece denk gelmektedir. Yani F Tipi tabutluk politikası, doğru-

dan ABD ve AB emperyalizminin bugün her yanıyla açık olarak ortaya çıkmış olan dünya genelindeki saldırılarının ülkemiz özelindeki biçimlenmesi idi. Emperyalizmin hedefi açık, dünyada sömürü ve katliam politikalarına karşı direnen güç bırakmamak istemektedirler. Afganistan'da, Filistin'de, Nepal'de, Kolombiya'da vb emperyalizmin sömürü politikalarına karşı çıkan güçlere yönelik terörü, Venezuela'daki darbe girişimi, devrimci örgütleri, anti-emperyalist islamcı örgütleri, ABD'nin sömürü sistemine karşı çıkan ülkeleri 'terörist örgüt-ülke' diyerek saldırı hedefi içine alması emperyalizmin politikasının ne olduğunu anlatmaktadır.

Bu noktada emperyalizmin bu politikasının uygulayıcısı olmak, bu politikaya karşı direnmemek mücadele etmek vatana ve halka karşı ihanet demektir.

Yine F Tipi tabutluklara birde demokrasi mücadelesi açısından bakmak gerekir. Bilindiği gibi ülkemizde hemen her kesim demokratikleşme talebinden bahsetmektedir. Ancak bu sorunun çözümünü AB emperyalizminden yada mevcut sistemde emperyalizmin tüm politikalarının uygulayıcısı konumunda olan, halkı değil emperyalizmi temsil eden iktidarlarda arayanların gerçekte demokratikleşme ve demokrasi mücadelesiyle ilgilerinin olmadığı görülmüştür. TBMM'den peşpeşe çıkarılan yasaların değil demokratikleşme tersine baskı ve terörü daha fazla artırdığı ortadadır. Örneğin hapishanelerde bunca katliam yaşanırken bunu sorgulama cesareti bulamayan veya bu katliamları destekleyenlerin, F Tiplerine tavır almayanların, 'İdam cezası kaldırılmalı' çerçevesinde yaptıkları tartışmalar sahtedir, samimi değildir. Demokrasi mücadele sorunudur, mücadeleden korkanların demokrat bir kimliğin taşıyıcısı olmaları düşünülemez. Bu süreçte görülmüştür ki, mücadele etmekten, direnmekten, bedel ödemekten korkanların söylemde dahi demokratik talepleri sahiplenmeleri, demokrasi mücadelesini sahiplenmeleri mümkün olmamaktadır. Çünkü emperyalizm ve oligarşiler, düzenin adaletsizliğine, terörüne, zulme sadece söylem olarak karşı çıkanlara dahi saldırmakta ve geri adım attırdıkça bu saldırılarını daha da artırmaktadır. Bu noktada dünya tarihinde eşi görülmemiş bir destanın yaratıcısı Ölüm Orucu direnişçileri ülkemizin halkımızın onurudur. Ölüm Orucu direnişi, dünyada emperyalizme karşı mücadelenin, demokrasi mücadelesinin görkemli bir parçasıdır, geleceğimize, çocuklarımızın geleceğine umutla bakabilmenin garantisidir. Çünkü bu direniş ne olursa olsun emperyalizme ve oligarşiye teslim olunmayacağına, ekmek ve adalet, özgürlük ve bağımsızlık için mücadelenin süreceğinin garantisidir. Bu mücadelenin ülkemizin geleceğini belirleyeceği kuşkusuzdur.

Ekmek ve Adalet: Ölüm Orucu direnişi sürecinde yapılan görüşmeler ve 19 Aralık katliamı konu-

sunda bilgi verebilir misiniz? Direnişin talepleri üzerine yapılan tartışmalar oldu, direnişteki tutuklu-hükümlüler talepler konusunda katı davranmakla eleştirildiler. Sizin bu konuda değerlendirmeniz nedir? 'Üç kapı- üç kilit' olarak formüle edilen talep konusunda düşünceniz nedir?

Şadi Özpolat: 19 Aralık katliamı sonrasında görüşme heyetinin de açıkladığı gibi katliam çok önceden planlanmış ve 19 Aralık tarihine kadar yapılan görüşmeler asıl olarak bu katliama meşruluk yaratmak için kullanılmıştır. Burada görüşme heyetinin de bu politikanın parçası haline getirildiği açıktır.

Görüşmelerin ayrıntısı, görüşme heyeti içinde bulunan TAYAD tarafından açıklandığı için ayrıntısına girmeden kimi önemli boyutlarını anlatayım.

Bilindiği gibi Ölüm Orucu eylemi kısa sürede büyük bir etki yarattı. F Tipi politikasına karşı çeşitli kesimlerden ve halktan çok büyük bir tepki oluştu. Adalet Bakanı H. Sami TÜRK dahil hemen hemen kimse F Tipi hapishaneleri savunamaz durumdaydı. Bu süreçte görüşmeler başlatıldı. Bunlar bizzat bakanlığın gönderdiği veya izin verdiği heyetlerdi. Ancak bu görüşmeler özellikle çözüme yönelik sonuç alma hedefli bir heyetle değil, çok sayıda heyetle başlatıldı. Bu görüşmelere biçim vermek için bakanlığa kendi düşüncemizi ilettik. Sonuç olarak bu heyetlerin temsilcilerinden tek bir heyet oluşturuldu. İlk sorun bu noktada yaşandı. Görüşmenin dışında kalan TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyeleri basına yaptıkları açıklamaları henüz görüşmelerin yeni biçimlendirildiği aşamada bizleri hedef aldılar. Yine Yaşar Kemal, Orhan Pamuk, Can Dündar, Zülfü Livaneli altına Oral Çalışlar'ın da ismini yazdıkları bir açıklama yayınladılar. Açıklamalarında doğrudan bizleri hedef alarak direnişle, direnişin taleplerinin haklılığı veya haksızlığıyla değil doğrudan kendilerinin bu direnişi kullanarak reklamlarını yapmayla ilgilendiklerini ortaya koydular. Reklamlarını yapabilecekleri bir ortam bulamadıklarında ise direnişe saldırdılar, bizlere yönelik gerçekte ilgisi olmayan açıklama yaptılar.

Görüşmelerin talepleri noktasında yapılan tartışmaların asıl noktası F Tipi hapishanelerin nasıl biçimlendirileceği idi. Mevcut durumu dediğim gibi kimse savunamıyordu. Bu noktada mevcut heyet (ki temsilcileri açısından 'kamuoyunun iradesi' diye tanımlanabilecek kitle örgütü temsilcilerinden oluşturulmuş bir heyetti), bize hücrelerin '18'er kişilik mekanlara' dönüştürülmesi önerisini getirdi. Bu öneriyi bizler kabul ettik. Tabi bu noktaya gelene kadar uzun görüşmeler, tartışmalar yaşandı. Heyet bakanlıkla aramızdaki görüşmelerin sürmesini sağlayan bir aracı ve kendi görüşlerini de katarak çözüm üretmeye çalışan bir konumda idi. Ancak bakanlık ne bu öneriyi kabul ediyor, ne de reddediyordu. Sorunu belirsizliğe bırakmak ve

sonradan Sami TÜRK'ün da açıkladığı gibi Mayıs 2001 tarihine kadar süreci uzatmak ve hazırlıklarını tamamladıktan sonra katliam operasyonlarıyla F Tipi'ni devreye sokmak hesabında idiler. Bu nedenle 18 kişilik mekanlar önerisini biz kabul ettiğimiz halde bakanlık görüşmeye bile yanaşmıyordu. Daha doğrusu görüşmeleri telefonla yapmakta ısrar ediyordu. Heyetle yüzyüze görüşmeyi kabul etmiyordu. Görüşmeleri tıkama kararı aldıkları anlaşılıyordu, ancak görüşmeleri bizlerin tıkadığı gibi bir izlenim yaratmak istediklerinden, görüşmeleri yürüten heyetin 'tikanma' açıklamasını özellikle Bakanlık önünde değil, Bayrampaşa hapishanesi önünde yapmasını istiyordu. Bu durumu görüşme heyetine de anlattığımız halde görüşme heyetinden bu politikaya alet olanlar oldu.

Sonuç olarak 19 Aralık katliamı açıkça planlanmış bir katliamdı, Bayrampaşa'da katliam saldırısı gece mazgal ve koridorun başından, koridor ve koşuollarının yoğun olarak otomatik silahlarla taranmasıyla başladı. Ve katliamın bittiği saate kadar sadece bu şekilde uzaktan tarama, bombalama şeklinde sürdü. En son tutuklu-hükümlülerin bir bölümü olarak bizler 15 ve 16 koşu havalandırmasında sürdürdük direnişimizi, havalandırmada halay çekerken tekrar otomatik silahlarla tarandık, havalandırmaya koşuollarına yüzlerce gaz bombası atıldı. En son olarak ise 15 ve 16. Koşuollarının alt merdiven üstü ve boşluklarında toplanmış durumda iken otomatik silahlarla kapı mazgalından uzun süre kesintisiz olarak üzerimize ateş edildi. Tüm hapishanelerde yaşanan bu ve buna benzeyen tablo, açık bir terör, katliamdı. Devletin mesajı açıktı; Devlet terörüne direneni, F Tipi politikasına direneni, hak arayana, hak ve özgürlükler için mücadele eden, özcesi emperyalizmin uşağı olmayı reddedeni katledelim... Bugün IMF programları adım adım uygulanırken buna karşı ciddi bir şey yapılmıyorsa, bunda devletin 19 Aralık katliamıyla verdiği mesaja boyun eğmenin belirleyiciliği vardır, yine herşeye rağmen sınırlı bir kesim tarafından da olsa direniş sürdürülebiliyorsa bunda birbuçuk yıldır sürdürülen Ölüm Oruçlarının belirleyiciliğini kimse inkar edemez.

'Üç Kapı-Üç Kilit' önerisi devletin saldırılarının amacını, politikalarını anlamayan yada anlamazdan gelenler tarafından gündeme getirildi. Biliyorduk ki, bu öneri de devlet tarafından reddedilecekti ve reddedildi. Bu öneri, taleplerimizi karşılamaktan oldukça uzak olduğu halde bu öneriye tamam dedik, ancak bakanlığın cevabı ortadadır. Herkes görmüştür ki, sorun bizlerin taleplerimizin içeriği, biçimi vb değildir. Bakanlık teslim alma politikasını sürdürmek istemekte ve bunu açıkça ilan etmektedir. Bununla birlikte süreci tıkadığımızı iddia edenlerin bu tablo ortaya çıktığı halde, özleştirip yapacak olgunluğu göstermediklerine tanık ol-

duk. Sonuç olarak 'Üç Kapı- Üç Kilit' diye formüle eden öneri tutuklu-hükümlülerin taleplerini karşılamaktan oldukça uzak bir öneridir. Demokrat olduğunu iddia eden tüm insanların tutuklu hükümlülerin demokratik ve haklı taleplerini sahiplerini bekliyorum...

Ekmek ve Adalet: F Tipi Hapishanelerden Edirne ve Kandıra'da birbuçuk yıl tek başınıza bir hücrede tutulduunuz. F Tipi hapishanelerdeki uygulamaları anlatabilir misiniz?

Şadi Özpölat: Dediğim gibi F Tipi hapishaneler tamamen tutuklu-hükümlülerini teslim almaya yönelik hapishanelerdir ve bu amaca uygun olarak düzenlenmiştir.

Tecrit, ziyaretçilerin sınırlandırılması, kitap sayısının üçle sınırlandırılması, sayımlarda tutuklu-hükümlülerin ayağa kalkmaya zorlanması, keyfi ve onur kırıcı arama dayatmaları, sık sık verilen ve neden dolayı verildiği bile anlaşılmayan sözde 'disiplin cezaları', mektuplarda politik konuları tartışmanın, sevgi, saygı, özlem, bağlılık gibi değerleri ifade eden kelime ve cümlelerin yasaklanması, mektupların bu nedenle gönderilmemesi vb, dayanışmanın, yardımlaşmanın en büyük suç olarak görülmesi, kitap okumanın suç olarak görülmesi ve engellenmeye çalışılması vb... F Tiplerinde hedeflenen sonucu yalın olarak anlatmaktadır. Sami TÜRK 19 Aralık katliamını hapishanelerde binlerce kitap bulunduğunu, okunduğunu söyleyerek meşrulaştırmaya çalışmıştı, kitap okumayı katliama gerekçe yapan mantıktır F Tipi hapishanelerin işleyişini düzenleyen mantık... Buna ek olarak tutuklu-hükümlülerin sınırlarını yıpratmayı amaçlayan çeşitli gürültüler yapılmaktadır. Örneğin Edirne F Tipi'nde Ali Osman Köse isimli arkadaşımız kimsenin sesini dahi duyamayacak şekilde tecrit edilmiş ve bulunduğu hücrenin üzerinde 24 saat sürekli atölye çalıştırılmaktadır. Aşırı yüksek sesle radyo yayınları yapılmakta, Tuvalet sifonları saatlerce açık tutularak hücrelerde birbirine bitişik hücrelerin bile birbirlerini duyamayacağı kadar yüksek bir gürültü çıkarılmakta, bu psikolojik işkence aracı olarak kullanılmaktadır. Hapishane psikologları bu işkencelerin tutuklu-hükümlülerde yarattığı sonuçları incelemekte, yeni psikolojik işkence biçimleri bulunmaktadır. F Tipi tabutluklar çok açık olarak devrimcileri her türlü işkence biçimi kullanılarak kişiliklerini yıpratmayı, teslim almayı, sınırlarını tahrip etmeyi vb... amaçlamaktadır. Son süreçte İmralı'dan Abdullah ÖCALAN'ın F Tiplerine aktarılması oralarda yürütülmesi tartışması da F Tiplerinin hangi amaçlarla gündeme getirilmiş hapishaneler olduğunun resmi ağızlardan ifade edilmesidir.

TUTUTKLU VE HÜKÜMLÜLERİN DİRENİŞİNİ KENDİ DİRENİŞİ OLARAK GÖRMEK HALKTAN YANA OLAN HERKESE DÜŞEN BİR GÖREVDİR

Bu uygulamalar devrimci değerlere, insani değerlere sahip olan hiç kimsenin kabul edemeyeceği uygulamalardır. Hiç kimse Tutuklu-Hükümlülerden sessizce bunlara boyun eğmesini beklememelidir. Bu bir yana Tutuklu-Hükümlülerin haklı direnişine sahip çıkmak, Tutuklu-Hükümlülerin direnişini kendi direnişi olarak görmek halktan yana olan herkese düşen bir görevdir. İnsanlık dışı uygulamalarla karşı karşıya olan herkes direnme hakkına sahiptir. Bu en meşru haktır.

Kandıra F tipi Hapishanesi'nden tahliye olan Sadık Eroğlu ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Ekmek ve Adalet: 19 Aralık 2000 de Ümraniye Hapishanesi'ndeysiniz. 19 Aralık'ta yaşadıklarınızı ve tanık olduklarınızı kısaca anlatır mısınız?

Sadık Eroğlu: 19-22 Aralık tarihleri diğer hapishanelerde olduğu gibi Ümraniye Hapishanesi'nde de katliam gerçeğinin gözler önüne serildiği tarihlerdir. Yaşadıklarım, tanık olduğum daha ilk andan başlayarak amaçlananın Tutuklu-Hükümlüleri fiziken yok etmek, katletmek olduğunu gösterdi. Yaklaşık beş yıl Bayrampaşa beş yılda Ümraniye Hapishanesi'nde kaldım. Bu süreç içinde pek çok kez saldırıyla karşılaşmıştım. 3 arkadaşımın öldürüldüğü 1996 4 Ocak Ümraniye katliamını saymazsak bugüne kadar bu boyutta bir vahşetle, katliamla karşılaşmamıştım. Daha öncesinde yaşanan olaylar bir şekilde anlaşmayla sona eriyor. Tutuklu-Hükümlüler haklı taleplerini kabul ettiriyordu. Bu kez herkes gördü, herkes tanık oldu, bizzat ben yaşadım. 19 Aralık'ta amaç Tutuklu-Hükümlüleri yoketmek, katletmekti.

19 Aralık'ta devlet güçleri hiçbir uyarı yapmadan, her gün sabah ve akşam günde iki kez sayım aldıkları, ayda bir arama yaptıkları Ümraniye Hapishanesi'ne elde silah ve bombalarla, bir baskınla girmeye çalıştılar. Ne olduğunu anlamak için malta denilen kısma çıkan pek çok Tutuklu-Hükümlü daha ilk anda açılan ateşle yaralandılar. Özel bir hedef gözetilmeden üzerimize rastgele ateş ediliyordu. Tutuklu-Hükümlülerin bulunduğu yeri rastgele taradılar. Bunların bir kısmı sakat kalacak bir kısmı da hapishanede ya da kaldırıldıkları hastanelerde yaşamlarını yitirecekti. 3-4 gün boyunca üzerimizde değişik silahlar, bombalar denendi. Bu silahlar öldürüyor, yaralıyor, sakat bırakıyordu.

Bir yandan "teslim olun" çağrıları yapıyorlar bir yandan çatıları, tavanları delerek üzerimize onlarca yanıcı, zehirleyici gaz bombaları atıyorlar... Gaz bombalarından, dumandan etkilenip dışarı çıkmak isteyen insanların üzerine ateş açıyorlar... Sonuç; tanıtığım, birlikte kaldığım beş arkadaşım öldürüldü. Pek çoğu yaralandı. Gözünü, kolunu, ayağını kaybeden arkadaşlarım oldu.

Bu haldeyken bile -pek çok insan yaralı durumdayken- saldırı durmadı. Kandıra F tipi Hapishanesi'ne getirilene kadar devam etti. Kandıra F tipi'nde ise yeni saldırılar bekliyordu.

Ekmek ve Adalet: Kandıra F tipi'nde Ne Tür Uygulamalarla Karşılaştınız?

Sadık Eroğlu: Daha ilk girişte "Burası Ümraniye değil" diyorlardı. Kandıra F tipi'ne girişten itibaren ve farklı zamanlarda bu sözü birçok kez görevli asker ve gardiyanlardan duydum. Ümraniye Hapishanesi'ndeysen de "Burası Bayrampaşa değil" diyor-

lardı. Bu söylemlerde çok açık bir intikamcılık, kin vardı.

"Hoş geldin" saldırısı, zorla soyarak arama, zorla saç, sakal kesme, falaka, küfür ve hakaret benim Kandıra'ya ilk girişte karşılaştığım uygulamalar oldu. Bununla ilgili daha sonra yaptığım suç duyurusuna da takipsizlik kararı verildi.

Kandıra'da kaldığım süre boyunca F tipleri ve tecrit gerçeğini farklı boyutlarıyla yaşadım, gördüm. F tipi mimarisi tek ve üç kişilik hücreleriyle tamamen tecrit üzerine kuruludur. Buna F tipinde uygulanan politikaları da eklediğimizde tecrit çok çıplak biçimde açığa çıkıyor. Yani tecrit tek ve üçer kişilik hücrelere atılmakla bitmiyor. Bu tecritin belki esası ama bunun yanında uygulanan politikalarla tecrit artırılıyor.

Tutuklu-Hükümlülerin birbirlerini görmeleri, konuşmaları özel biçimlerde engelleniyor. Örneğin aile, avukat ziyareti, mahkeme, hastane, revir için hücre dışına çıkarılmışsanız yine benzer amaçla hücre dışına çıkarılan başka bir Tutuklu-Hükümlüyle tesadüfende olsa karşılaşmamamız için adeta gardiyanlar seferber olmaktadır. Yani çok uzaktan da olsa Tutuklu-Hükümlülerin birbirlerini görmeleri engellenmektedir. Yine herhangi bir hücre mazgalının, pencerenin önünden geçerken o hücrede kalan bir tutuklu ve hükümlüye bakmak, konuşmak, bir el sallamak bile engellenmektedir. Böylesi durumlarda gardiyanlar pencere ve mazgalı perdelemekte, konuşma girişimi ve el sallama durumunda Tutuklu-Hükümlüler gardiyanlar tarafından çekıştırilmekte, tehdit edilmektedir. Yani istenilen bu tür durumlarda konuşmayacaksınız, görmemezlikten geleceksin.

Kimi Tutuklu-Hükümlülere genel olarak da direnişçi Tutuklu-Hükümlülere özel uygulamalar yapılmaktadır. Tecrit amaçlı cezalar verilmektedir. Bunun için genellikle tek kişilik hücreler kullanılmaktadır. Tek kişilik hücrelere konularak çevresi de olabildiğince yalıtılır. Çevresinde, yakınlarındaki diğer Tutuklu-Hükümlülere sesle de olsa ulaşması zorlaştırılır. Diğer taraftan onuruna sahip çıkan ve direnmekten başka bir seçeneği olmayan Tutuklu-Hükümlülere "disiplin cezaları" verilmektedir. İçerde tek kişilik hücrelere konularak yalnızlaştırılırken mektup ve görüş cezaları verilerek dışarıyla da bağı tamamen kesilir.

Psikolojik amaçlı saldırılarda çok sık ve sürekli uygulanmaktadır. Sinirleri tahrip etmek, yıpratmak... Örneğin her hücrenin içinde bir megafon bulunmaktadır. Bu megafonla Tutuklu-Hükümlülerle ilgili olsun-olmasın yüksek sesle anons yapılır. Günün çok değişik saatlerinde yapılıyor. Gecenin ikisinde, üçünde de anons sesi duyulmaktadır. Üstelik bunlar Tutuklu-Hükümlülerle hiçte ilgisi olmayan duyurulardır... Ya da benzer biçimde yüksek sesle radyo-müzik yayını yapılmaktadır. Gece-gündüz günün hangi saati olursa olsun Tutuklu-Hükümlülerin tamamen iradesi dışında bu şekilde zorla müzik dinletilmektedir. Süper FM gibi fazla müzik değeri taşımayan, Tutuklu-Hükümlülerin hoşlanmadığı müzikler... bunlar, gündüz havalandırmaya çıkma ola-

nağı olduğu için fazla rahatsızlık vermese de havalandırmaların kapalı olduğu saatlerde büyük rahatsızlıklar vermektedir. Dikkatini verip kitap okuyamıyorsun, uyuyacaksan uyuymakta zorlanıyorsun. Ve bunlar bir-iki günlük şeyler değil her gün karşılaşılan şeylerdir.

Kamera vb ile her türlü denetleme olanağına rağmen aile-avukat görüşüne, revire, mahkemeye götürülürken gardiyanlar tarafından tutuklu ve hükümlünün koluna girilmektedir. Bunun tamamen suçlu psikolojisi vermek dışında güvenlikle ilgili hiçbir mantığı yoktur.

Savunma hakkı ise tümüyle gasbedilmiş durumdadır. Avukat görüşü için avukatıyla görüşmeye giden tutuklular yanlarında kalem kağıt gibi hiçbir şey bulunduramamaktadır.

Bunların yanında sık sık fiziki saldırılarla da karşılaşılmaktadır. Mahkeme ve hastaneye gidiş gelişlerde askerler tarafından tutuklular zorla soyarak arama ve kaba dayatma maruz kalmaktadır. Küçük bir odada bu tür bir işkence yapılırken hemen bitişikteki odada ise doktor odası bulunmakta, böylesi bir saldırıyla karşılaşılan tutuklu ve hükümlü sözde doktor tarafından muayeneden geçirilmektedir. Yani önce işkence hemen ardından muayene. Ancak görevli doktorlarda işkence sonucu alınan darplara vb. rapor vermemekte hemen yanı başında olan işkenceye göz yummaktadır.

Hücreden çıkıp görüşe (avukat, aile) giden tutuklu ve hükümlü hücreden çıkışta, hücreye girişte birde arada olmak üzere iki-üç kez üst araması yaptırmak zorundadır. Üstelik başka hiçbir tutuklu ve hükümlüyle karşılaşma olanağının olmamasına rağmen bu uygulama yapılmaktadır. Üstelik hücreden çıkıp geri dönene kadar koluna yapışmış bir gardiyan olduğu halde. Koluna girmiş gardiyan dışında başka hiç kimseyle temas edememene rağmen kesinlikle "mantıksız" şekilde tutuklu ve hükümlü iki-üç kez üst aramasından geçirilmektedir. Mahkeme ve hastaneye gidiş-gelişlerde ise bu aramaların sayısı iki katına çıkmakta bunun yanın- da birde fiziki saldırıyla karşılaşılmaktadır.

Ekmek ve Adalet: F tiplerindeki Tecrite, Psikolojik Saldırı Ve İşkencelere Karşı Tutuklu-Hükümlüler Ne Yapıyorlar?

Sadık Eroğlu: F tiplerinde tecrit olmadığını söylediler. Tutuklu ve hükümlülerin F tiplerinde örgüt baskısından kurtulmuş olacağını böylece kendi kişiliklerini bulacaklarını söylediler.

Tutuklu ve hükümlüler ise en başından beri F tiplerinin mimari yapısıyla, uygulanacak politikalarıyla tecriti amaçladığını, bunun ise yıllarca bu koşullar altında tutarak sessizce ve yavaş yavaş öldürmek olduğunu açıkladılar. Bunu kesinlikle kabul etmeyeceklerini açıkladılar. Bunun sonucunda ise ölüm orucuna başlama kararı aldılar.

F tipleri birbuçuk yıldır uygulamada. Geçen bu birbuçuk

yıla baktığımızda baskı ve tecrit uygulamalarının her geçen gün fazlaştığı, Tutuklu-Hükümlülerde fiziki ve psikolojik rahatsızlıkların, sağlık sorunlarının da buna paralel arttığını görüyoruz. Bu birbuçuk yıllık uygulamaların sonuçlarından hareketle yeni uygulamaların hazırlıklarının yapıldığı da bilinmektedir. Çok açık ki hazırlıkları yapılan bu uygulamalar daha fazla tecrit, daha fazla baskıyı içermektedir. Kaldı ki F tipi politikasının savunucuları, uygulayıcıları gerçek amaçlarını, niyetlerini hiçbir zaman gizleme gereği duymadılar, duymuyorlar. Hemen her fırsatta F tipleriyle neyi hedeflediklerini açık biçimde itiraf etmişlerdir.

Ancak her türlü baskıya, saldırılara karşı Tutuklu-Hükümlüler direniyorlar. Bu direniş birbuçuk yılı aşan bir süredir başladığı gibi ölüm oruçlarıyla sürüyor. F tiplerinde yaşanan boyutlu, kapsamlı saldırılara karşı Tutuklu-Hükümlülerde bedenlerini ölüme yatırarak en üst boyutta cevap veriyorlar.

Bu direniş neden bu kadar uzun sürdü, neden hala devam etmektedir diye sorulabilir.

İlerici, devrimci, demokrat kamuoyundan F tiplerindeki uygulamalara, sonuçlarına tümüyle kayıtsız kalması isteniyor. Hiç kimse Tutuklu-Hükümlülerin sorunlarını, F tipi hapisanelerdeki tecriti, psikolojik baskıları, işkenceleri gündeme getirmesin; konuşmasın, yazmasın... Bu uygulamaların birebir muhattapları olan Tutuklu-Hükümlülerden de bunlara karşı hiçbir şey yapmaması, her türlü onur kırıcı uygulamayı, işkenceyi, tecriti gönüllü-gönülsüz kabul etmesi isteniyor. Böylesi bir kabulleniş kişiyi nasıl çürüteceğini, bitireceğini hemen herkes bilir.

Bu uygulamalar devrimci değerlere, insani değerlere sahip olan hiç kimsenin kabul edemeyeceği uygulamalardır. Hiç kimse Tutuklu-Hükümlülerden sessizce bunlara boyun eğmesini beklememelidir. Bu bir yana Tutuklu-Hükümlülerin haklı direnişine sahip çıkmak, Tutuklu-Hükümlülerin direnişini kendi direnişi olarak görmek halktan yana olan herkese düşen bir görevdir. İnsanlık dışı uygulamalarla karşı karşıya olan herkes direnme hakkına sahiptir. Bu en meşru haktır. F tipleriyle Tutuklu-Hükümlülerin en temel haklarını ellerinden alanlar ya da bunları belirli kıstaslara, şartlara (tretmana) bağlayanlar Tutuklu-Hükümlülerin direnme hakkına da saldırmakta onu da ellerinden almak istemektedir. Direnmeyi, direnenlerden yana olmayı suç saymaktadır.

F tipi tecrit koşullarında direnmekten başka seçenek kalmıyor. Ya direneceksin ya da her türlü onur kırıcı uygulamayı, baskı ve tecriti kabul edeceksin. Ya hakkın olanı ne pahasına olursa olsun alacaksın ya da verilene, verildiği kadarına razı olacaksın; devletin istediği gibi düşünüp, onun istediğini şekilde hareket edeceksin.

Lambrakis'i Anma Yürüyüşünde Filistin ve Ölüm Orucu Selamlandı

Yunanistan'da Faşizmi protesto için her yıl yapılan ve katledilen milletvekili Lambrakis'in anısına düzenlenen 42 km'lik yürüyüşe bu yıl 4 bin kişi katıldı. Faşizmi protesto ve **"Filistin Halkıyla Dayanışma"** amacıyla yapılan yürüyüşte, bir konuşma yapan, Lambrakis'in oğlu, **"Faşizme karşı gerçekleştirilen bu yürüyüş, aynı zamanda Filistin halkıyla dayanışmak için, Türkiye'de hücrelere karşı direnen politik tutsaklar için, tüm ezilen halklar içindir"** dedi.

"Ölüm Orucu Sürüyor. Susmak Onaylamaktır" pankartı ile Maratona yürüyüşüne katılan Cephe güçleri ölüm orucunu anlatan bildiriler dağıttı. Yürüyüş ABD ve İsrail konsoloslukları önünde gerçekleştirilen protesto gösterileri ve Sintagma meydanındaki mitingle sona erdi.

Bielefeld'de "Sessiz Ölüm" Gösterildi

Yönetmenliğini Hüseyin Karabey'in yaptığı hücreleri anlatan "Sessiz Ölüm" filminin Bielefeld'de yapılan gösterimleri, Kızıl Yardım'ın organize ettiği bir toplantıda, üniversitede ve Hristiyan Öğrenciler derneğinde olmak üzere üç ayrı yerde gerçekleştirildi. Gösteriler sırasında izolasyon anlatıldı ve TAYAD Komite çalışanları tarafından Almanlara direnişle ilgili bilgiler verildi.

Gazilerle Dayanışma

Londra'da Ölüm Orucu gazileri ile Anadolu Halk Kültür Merkezi tarafından dayanışma etkinliği düzenlendi. Direnişin geldiği aşamaya ilişkin yapılan konuşmanın ardından etkinliğe katılan Efkan Şeşen bir müzik dinletisi verdi.

Berberiler Genel Grevde

Cezayir'de Berberilerin yaşadığı Kabilia'da 29 Mayıs'ta genel grev başladı. Genel Grev, Cezayir yönetiminin gündeme getirdiği seçimleri boykot etmeye yönelik olarak gündeme geldi ve 5 gün süreceği belirtildi. Berberiler, **"Bir oy bir ihanettir"** sloganıyla halka seçimlere katılmama çağrısı yapıyorlar.

MEHMET SAİT

*Mehmet Sait asıl adım
Yırtıcı kuş adın aldım
Bir atılgan şahin oldum
Yuva tuttum yüceleri*

*Çapalı'ya otağ kurdum
"Beri hay"la gelir ordum
Dört cephede cenge girdim
Duman ettim niceleri*

*Umut fidanını diktim
Kan olup köküne aktım
Karanlığa yıldız ekтім
Siperlerde geceleri*

*Altıbin alyıldız aktı
Bizim şafak böyle söktü
Şehitlere ağıt yaktı
Suna boylu bacıları*

Kurtuluş Savaşı'nın komutanlarından birisidir Mehmet Sait. **ŞAHİN BEY** olarak da bilinir. Antep'lidir, birinci paylaşım savaşı yıllarında Osmanlı ordusu saflarında Arabistan cephesinde, Yemen'de savaşmıştır. Savaş sonrasında Antep'e dönmüş; İngiliz, Fransız, İtalyan ve Yunan işgali başlayınca Antep'te küçük milis kuvvetleri örgütlemeye başlamıştır. Kısa bir süre sonra bu milis gruplarını birleştirip cephe açmaya başlamış ve onların komutanlığını yapmıştır.

1920 yılında oluşturduğu bu birliklerle Fransız birliklerine Kilis yolu hattında defalarca vurmuş ve geri çekilmiştir. Şehirdeki işgalcilere erzak taşıyan işgalci katarları Kızılburun'da geri çekilmeye zorlamıştır. Mehmet Sait'in bu baskınları sonucu şehirdeki işgalciler sıkışmış ve yardım alamaz duruma gelmiştir. Antep halkı da böyle bir durumu direnişin lehine kullanmak için işgale karşı genel ayaklanma çalışmaları yapmaya başlamıştır.

Olası ayaklanmayı bastırmak için Kilis'te bulunan Fransız garnizonu üç piyade alayı, ikiyüz süvari, bir topçu bataryası, dört tank ve birçok ağır ma-

kineli-mitralyözden oluşan bir birliği Antep'e göndermeye karar vermiştir.

Mehmet Sait, yanına Karayılan ve Boynaoğlu'nu da alarak bir savunma cephesi kurmaya başlamış, ama bu komutanlar, Kızılburun'daki ilk saldırıda geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Birliklerini Kertil yamaçlarına çeken Mehmet Sait daha sonra yer değiştirerek Bostancık değirmenine geçmiştir. Burada cephe açılmış ve merkeze Mehmet Sait, kanatlardan birisine Karayılan, öbür yana da Boynaoğlu geçmiştir.

Fransız yoğun ateşinin altında sağ ve sol kanatlar hızla çökmüş ve kanat komutanları cepheyi daha sağlam bir şekilde geride kurmak için çekilmek zorunda kalmışlardır.

Mehmet Sait, kendilerinin de çekilmeleri gerektiğini söyleyen arkadaşlarıyla kısa bir değerlendirme yapmış, hızla çekilme önerisini redderek **ölene kadar çatışma** kararı almıştır.

Mehmet Sait şöyle der o gün savaşçılarına: **"ben Antepliler'e söz verdim, benim ölü bedenimi çiğnemeden düşman bu köprüden geçmeyecek, ben nasıl olur da sözümünden dönerim?"**.

Bütün birlik cepheye komutanıyla birlikte kalır. Elmalı köprüsünü zorlayan Fransız işgalcileri saatler süren direniş nedeniyle oldukları yerden bir adım bile atamazlar. Mehmet Sait, cephanesi bite ne kadar siperde çatışır. Cephanesi bitince de savaşçılarına "süngü tak" komutu vererek kendisi en önde köprüye doğru koşar ve kendisinden onlarca kat daha donanımlı düşmanla yüzyüze çatışmaya başlar. Mehmet Sait, orada onlarca savaşçısı ile birlikte şehit olur.

"Elmalı köprüsünde
düşmanı yoram dedim
Balaban boğazında
başına vuram dedim
çift kanadım kırılınca
dört bir yanımlı sarılınca
yürüdüm üstüne ateşin
tutuştum şahince
bağrıma batınca süngü
kanımda eridi sanki
düştüm şahince

Dostlar bağlayalım sözü
biz şehidiz antep gazi
gönüllere gömün bizi
gömün bizi" (şiir: Ozan Telli)

kahramanlar Ölmez

Sadık Mamati

Selçuk AKGÜN

Şehitlik tarihi:

4 Haziran 1999

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Tarlabaşı

Şehit düşme şekli:

Amerika'nın Yugoslavya'ya saldırısını protesto etmek için, ABD İstanbul Başkonsolosluğu'na yönelik eylem sırasında ölüm mangaları tarafından kuşatılarak katledildiler.

Şehitlik tarihi:

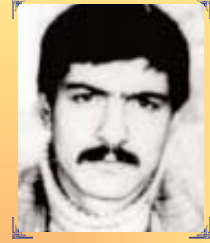
1 Haziran 1982

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Maslak

Şehit düşme şekli:

Cunta yıllarının baskı takip koşullarında mücadelesini sürdürürken, polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Tahsin ELVAN

Şehitlik tarihi:

5 Haziran 1993

Şehit düştüğü yer:

Ankara Sincan

Şehit düşme şekli:

İki savaşı yoldaşlarıyla birlikte bulundukları evin kuşatılması üzerine, kendisi çatışarak iki yoldaşını kuşatmadan çıkardı ve çatışarak şehit düştü.

Murat GÜL

Metin TÜRKER

Şehitlik tarihi:

5 Haziran 1993

Şehit düştüğü yer:

Bursa

Şehit düşme şekli:

İşkencelerden kaynaklanan rahatsızlıklarına zamanında teşhis konulup tedavi edilmediği için yaşamını yitirdi.

Anı Defteri'nden

Sadık Mamati, bir süre Bayrampaşa hapis-hanesinde tutsak kalmıştı. Şehit düşmesi üzerine onun için açılan anı defterine yazarlardan biri de, 19 Aralık katliamında Bayrampaşa'da şehit düşen Aşur Kormaz'dı. İşte onun yazdıklarından bir kaç satır:

Sevgili Sadık,

Çok olmamıştı seni özgürlüğe uğurlayalı. ...

Beraber yaşadığımız günlere tekrar döndüm. Seni düşündüm. ... Düşmana inat, başın dik yüreğin açık koştun devrime.

... Dünyanın en büyük haydutu ve halkların baş düşmanı Amerikan emperyalizminden hesap sormaya gidiyordunuz... Yugoslavya halklarının gözleri üzerinizdeydi. Göç yollarında açlığa sefaletle mahkum edilip, evinden barkından koparılan halkların kurtuluş bayrağı oldunuz.

Hergün başlarına bombalar yağdırılan Irak halkla-

rının emperyalizme olan öfkesiydiniz...

Ülkemizi emperyalistlere peşkeş çekerek, her karış toprağını dünya halklarına karşı katliamlara açan, ulusal onurumuzu ayaklar altına alan oligarşiye olan kinimizdiniz.

Umudun adı oldunuz.

Korkmuş emperyalist efendiler. An an direnişiniz Pentagon'dan izlenmiş. Masalarında sizleri izlerken geleceklerini ve yok olacaklarını bir kez daha gördüler...

... Kaçkarlar derdin ya ... İnancın Kaçkarlar boş kalmayacak. Dağlara sevdalı yüzlerce yürek yollara düşmüş, horon hazırlığında. Andımız ve horonumuz sizler için. Rahat uyu yoldaş. Gözün arkada kalsın.

Her türlü ihanetin, teslimiyetin, yılgınlığın kol gezdiği, direnenlerin ise her türlü vahşi yöntemlerle yok edildiği günümüzde, oligarşiyi yenecek gücümüz ve inancımız fazlasıyla var.

Aşur Kormaz